

เรื่องราวเกี่ยวกับการบริจาคให้แก่กองทุนบาไฮ

Gloria Faizi

เรื่องราวเกี่ยวกับการบริจาคให้แก่กองทุนบาไฮ

(Stories about the Fund)

เราต้องทำตัวเหมือนน้ำพุหรือตาน้ำที่ปลดปล่อยน้ำออกมาเองอย่างไม่ขาดสาย เพื่อที่ว่าจะได้รับการเติมเต็มจากแหล่งที่มองไม่เห็นอยู่ตลอดเวลา การให้อย่างต่อเนื่องเพื่อประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์โดยไม่หวังกลัวความยากจนและวางใจในความอารีอันไม่รู้สึ้นของพระผู้เป็นแหล่งที่มาของความมั่งคั่งและความดีงามทั้งปวง – นี่คือเคล็ดลับของการใช้ชีวิตที่ถูกต้อง

ท่านศาสนภิบาล โซกิ เอฟเฟนดิ

แปลจาก

Stories about Baha'i Funds

Retold by Gloria Faizi

สักการะสถาน

สักการะสถานอันสวยงามที่บาไฮได้ช่วยกันสร้างขึ้นทั่วโลกได้ดึงดูดศาสนิกชนศาสนาต่างๆ ให้เข้ามาสวดมนต์ร่วมกันด้วยความสามัคคีและมนัสการกราบไหว้พระผู้ทรงสร้างองค์เดียวกันของมนุษยชาติ มีการอ่านพระธรรมศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาต่างๆ ของโลกในบรรยากาศที่สงบและร่มเย็นภายใต้สักการะสถานเหล่านี้และศาสนิกชนที่สลับฟังต่างก็คุ้นเคยกับการนำทางที่พระผู้เป็นเจ้าของได้ทรงส่งมาตลอดทุกยุคสมัย เศษตะกอนของอคติที่มีต่อผู้ที่นับถือศาสนาอื่นก็จะถูกขจัดออกไปจากหัวใจของผู้ที่จริงจัง และเชื่อมพวกเขาเข้ากับมนุษย์คนอื่นๆ เข้าด้วยกันด้วยพันธะแห่งความเข้าใจ

หลายคนรู้สึกได้ถึงพระพรที่แผ่ซ่านออกมาจากสักการะสถานที่บาไฮได้หาเงินมาสร้างอาคารอันทรงคุณค่านี้เพื่อถวายเป็นของขวัญให้แก่เพื่อนมนุษย์ด้วยความรักและความเสียสละ

เรื่องราวต่อไปนี้เป็นตัวอย่างหนึ่งในร้อย ที่แสดงให้เห็นถึงความเสียสละ

ขณะที่กำลังมีการก่อสร้างสักการะสถานในเมืองวิลเมตต์ในสหรัฐอเมริกา ช่วงนั้นอเมริกายังไม่มีบาไฮมากนัก และแม้ว่าบาไฮทั่วโลกได้ช่วยกันบริจาคแต่ก็ยังไม่เพียงพอ มีครั้งหนึ่งการเงินเข้าชั้นวิกฤต การก่อสร้างสักการะสถานจึงหยุดชะงักเพราะขาดเงิน ธรรมสภาบาไฮแห่งประเทศอเมริกาได้บอกบุญให้บาไฮในชุมชนช่วยกันบริจาค ได้มีการตอบสนองจากเพื่อนๆ อย่างท่วมท้นจนสามารถแก้วิกฤตให้ผ่านพ้นไปได้และการก่อสร้างสักการะสถานก็ดำเนินต่อไป

หนึ่งในบรรดาบาไฮศาสนิกชนที่ได้เสียสละอย่างหมดสิ้น คือสตรีสูงวัยคนหนึ่งซึ่งเป็นคนหัวใจบริสุทธิ์แต่ยากจนข้นแค้นไม่มีทรัพย์สินสมบัติทางโลก เธอได้เก็บหอมรอมริบอยู่ยงนานและสามารถกักเงินส่วนหนึ่งไว้ใช้ในการฝังศพตนเอง

เมื่อเธอได้รับการร้องขอให้บริจาคแก่กองทุนสักการะสถานและได้ตระหนักถึงความรีบด่วนที่จะให้สถานการณีนี้อ่านผ่านพ้นไป เธอจึงตัดสินใจมอบเงินจำนวนครึ่งหนึ่งที่ได้ออมไว้สำหรับฝังศพเธอเองให้แก่กองทุนสักการะสถาน จากนั้นไม่นาน เมื่อกองทุนนี้ยังขาด ไม่เพียงพออีก เธอจึงได้บริจาคส่วนที่เหลือให้ไป

เธอบอกว่าสามารถนำร่างของเธอไปฝังไว้ที่สุสานคนอนาถาได้ และไม่จำเป็นต้องมีแผ่นศิลาจารึกหน้าหลุมฝังศพ

เรื่องนี้ยังไม่จบ ตอนที่ท่านศาสนภิบาลได้ระดมบอกบุญให้มีอาสาสมัครไปรับใช้ศาสนาและขอให้ศาสนิกชนนำสารรักษาโรคของพระบาฮาฮูลลาห์ไปให้ประชาชนที่ยังไม่เคยได้ยินศาสนาบาไฮ สตรี

ผู้นี้ ซึ่งในขณะนั้นเธอมีอายุใกล้เก้าสิบปีและต้องนั่งเก้าอี้รถเข็น ก็ได้อาสาสมัครไปยังประเทศลิเบียพร้อมกับสามีภรรยาคนหนึ่งซึ่งไปตั้งถิ่นฐานเพื่อรับใช้ศาสนาที่เมืองทริโปลี สตรีผู้นี้บอกว่าเธอต้องการผังร่างของเธอที่ลิเบียในนามของผู้รับใช้ศาสนาของพระเจ้า

หลังจากที่เธอเดินทางไปถึงประเทศลิเบียได้ไม่นานเธอก็ถึงแก่กรรม วิศวกรในการรับใช้ของเธอได้รับการสวดศพจากบาไฮในหลายประเทศทั่วโลก กลุ่มเพื่อนจากหลายประเทศที่มีความรักใคร่เธอได้จัดงานฝังศพและสวดมนต์ ณ ที่ฝังศพของเธออย่างสมเกียรติ ท่านศาสนิกบาลได้ให้ฉายาว่าเธอเป็นผู้ที่พลีชีพเพื่อศาสนา และได้ตั้งแผ่นหินจารึกหน้าหลุมศพที่สวยงามให้เธอด้วย ท่านศาสนิกบาลยังได้กล่าวอีกด้วยว่า ในอนาคต ผู้ที่ได้รับทราบเรื่องราวนี้จะทรมานเทพพยากรณ์และจะยื่นหยัดลูกชิ้นอาสาสมัครรับใช้ศาสนา

ชื่อของสตรีผู้นี้คือ คุณเอลลา เบลเลย์

สักการะสถานที่เมืองวิลเมตต์มีความพิเศษอย่างยิ่งเพราะพระอับดุลบาฮาได้ทรงวางศิลาฤกษ์ในสักการะสถานที่แห่งนี้ หินศิลาก่อนนี้ก็มีเรื่องราวเล่าให้เราฟังด้วยเช่นกัน

เน็ตตี้ ทอปบิน เป็นบาไฮชาวอเมริกันซึ่งมีอาชีพเป็นช่างเย็บผ้า รายได้แทบจะไม่พอเลี้ยงดูครอบครัว ไม่พอจ่ายค่าเช่าบ้านซึ่งอยู่ในเขตคนยากจนในชิคาโก แม้จะยากจนเธอก็ยังอุตสาหะประหยัดเหรียญที่มีอยู่เล็กน้อยบริจาคให้แก่กองทุน ตอนที่บาไฮเริ่มรวบรวมเงินทำบุญบริจาคให้แก่กองทุนสร้างสักการะสถานที่กำลังสร้างอยู่ใกล้เมืองชิคาโก เน็ตตี้รู้สึกเศร้าที่เธอไม่สามารถบริจาคให้เท่าที่ใจหวัง เธอจึงสวดมนต์อย่างตั้งใจขอให้เธอสามารถทำบุญบริจาคให้แก่กองทุนสักการะสถานบาไฮแห่งนี้ซึ่งเป็นแห่งแรกในทวีปอเมริกา

คืนหนึ่ง เธอฝันว่าเธอได้ยินเสียงสั่งให้เธอไปหาก่อนหินก้อนหนึ่งให้สักการะสถานที่แห่งนี้ การค้นหาหินก้อนนี้กลายเป็นภารกิจส่วนตัวของเน็ตตี้ เธอจึงเริ่มมองหาก่อนหิน สถานที่หนึ่งที่เราไปหาเป็นสถานที่ก่อสร้างซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านที่เธออยู่มากนัก ที่นั่น เธอเห็นก่อนหินกองรวมกันอยู่ เธอจึงไปถามหัวหน้าช่างก่อสร้างเพื่อขออนุญาตเลือกหินก้อนหนึ่งไปใช้ได้ไหม หัวหน้าช่างตอบเธอว่า “คุณสามารถเอาไปได้เท่าที่ต้องการ เพราะมันเป็นหินที่เราไม่ใช้แล้ว”

เน็ตตี้ตื่นตื่นที่ได้พบหินที่เธอต้องการจากหินกองนั้น ตอนนี้เธอต้องนำหินก้อนนั้นไปยังสถานที่ที่จะสร้างสักการะสถานที่ซึ่งอยู่ห่างไปพอสมควร เธอจึงกลับบ้านไปเอารถเข็นเด็กเก่าๆ ที่เธอเก็บไว้จากนั้นก็ไปขอให้บาไฮสูงอายุคนหนึ่งที่บ้านอยู่ใกล้กันมาช่วยขนก่อนหินก้อนนั้น ทั้งสองได้ช่วยกันยก

หินใสรถและเข็นไปขึ้นรถราง เน็ตตี้ได้พูดโน้มน้าวให้พนักงานเก็บเงินอนุญาตให้เธอนำรถเข็นขึ้นรถราง โดยไม่สนใจสายตาของผู้โดยสารคนอื่น ๆ ว่าจะคิดอย่างไรกับเธอและก้อนหินที่อยู่ในรถเข็นเด็กนั้น

เน็ตตี้กับเพื่อนต้องขึ้นรถรางสองต่อกว่าจะมาถึงเมืองวิลเมตต์ซึ่งที่ดินได้ถูกซื้อไว้เพื่อก่อสร้าง สักการะสถาน ทั้งสองได้ช่วยกันดันรถเข็นนั้นไปยังที่ที่ได้เตรียมไว้สำหรับวางศิลาฤกษ์ แต่รถเข็นเกิดพัง ลงเสียก่อนจะไปถึงที่นั่น ตอนที่รถเข็นพังนั้นทั้งสองอยู่ไม่ไกลจากที่เลี้ยงไว้ แต่เน็ตตี้ก็ไม่ย่อท้อ เธอได้ไป ขอให้เด็กชายคนหนึ่งซึ่งกำลังเข็นของอยู่มาช่วย ทั้งสามช่วยกันยกก้อนหินนั้นใส่ในรถเข็น แล้วช่วยกัน เข็นไปจนถึงที่ดินที่จะสร้างสักการะสถาน ทั้งสามต้องการนำหินก้อนนั้นไปยังจุดกึ่งกลางของที่ดินแต่ รถเข็นก็ไปชนกับอะไรบางอย่างทำให้พลิกคว่ำและหินก้อนนั้นก็ร่วงตกลงบนพื้นดิน

ห้องในสักการะสถานที่เมืองชิคาโก สหรัฐอเมริกา และศิลาฤกษ์

เป็นเวลาเกือบสองปีที่หินก้อนนั้นยังคงถูกวางทิ้งไว้ในตำแหน่งขอบของที่ดินนั้น และแล้ววัน หนึ่ง บาไฮศาสนิกชนได้มารวมตัวกันเพื่อทำพิธีสร้างสักการะสถานโดยมีพระอับดุลบาฮาเป็นประธานใน พิธี ท่านนายได้ทรงดำเนิอย่างเจียบๆ ตรงไปยังก้อนหินของเน็ตตี้ พระองค์ทรงชี้ไปที่หินก้อนนั้น พร้อมกับกล่าวว่าหินก้อนนี้คือศิลาฤกษ์ของสักการะสถานแห่งนี้ บาไฮบางคนก็รู้เกี่ยวกับเรื่องราวของ หินก้อนนี้ต่างประหลาดใจเพราะไม่มีใครแจ้งให้พระอับดุลบาฮาทราบเกี่ยวกับที่มาของหินก้อนนี้ ท่าน นายได้ทรงวางหินก้อนนี้ลงในดินของสักการะสถานแห่งนี้ด้วยพระองค์เองโดยได้รับความช่วยเหลือของ เพื่อนศาสนิกชนสองสามคน

บัดนี้การสวดอธิษฐานของเน็ตตี้ได้รับคำตอบแล้ว สำหรับสักการะสถานแห่งนั้น ไม่มีอะไรที่จะมี ค่ามากไปกว่าหินก้อนนั้น

ซึ่งในระยะยาว ความทุ่มเทอุทิศตน ความจริงใจ และความกระตือรือร้นที่จริงใจ จะเป็นเครื่อง
ประกันความสำเร็จของสักการะสถานอันเป็นที่รักของเรา

ท่านศาสตราจารย์ โชนิก เอฟเฟนดิ

ข้าพเจ้ามหาสมุทรแอตแลนติกไปประเทศอังกฤษ ที่นั่นมีเยาวชนชาวไอคนหนึ่งชื่อ นอรา ครอสเลย์ เธอได้ยื่นมาว่ากำลังมีการสร้างโบสถ์ในอเมริกา เธอไม่มีเงินที่จะให้แต่ปรารถนาจะมีส่วนร่วมในการก่อสร้างสักการะสถานแห่งนั้น ดังนั้นเธอจึงได้มอบของที่มีค่าที่สุดที่เธอมีอยู่ให้ นั่นคือผมที่ยาวสลวยของเธอ เธอได้ตัดผมแล้วส่งไปขายเพื่อนำเงินนั้นไปทำบุญบริจาคให้แก่สักการะสถานแห่งนั้นพร้อมกับจดหมายฉบับหนึ่งถึง ดร.เอสเซลมอนท์ ดังนี้ “คุณอาจจะคิดว่าสิ่งที่ดิฉันส่งมาให้ดูแปลก แต่ดิฉันอยากจนมากและไม่สามารถส่งเงินมาบริจาคได้ ดังนั้นดิฉันจึงตัดผม... ยอมรับว่าเป็นการเสียสละ เพราะมันเป็นสิ่งสวยงามเดียวที่ดิฉันมีอยู่ แต่มันเปรียบไม่ได้กับสิ่งที่ท่านนายได้ทรงประทานให้กับดิฉัน... ดิฉันสละให้ได้แม้กระทั่งชีวิต หากจำเป็น ...”

จดหมายฉบับนี้ได้ส่งไปยังพระอัครบิดรบาฮา พระองค์ได้ทรงตอบกลับไปให้เธอดังนี้:

“ตุกร บุตรสาวแห่งอาณาจักรอันเป็นที่รักยิ่ง จดหมายที่เจ้าได้เขียนถึง ดร.เอสเซลมอนท์นั้นได้ถูกส่งต่อมายังดินแดนแห่งความปรารถนา (ดินแดนศักดิ์สิทธิ์) เราได้อ่านด้วยความตั้งใจยิ่ง ในด้านหนึ่งเรารู้สึกประทับใจอย่างสุดซึ้ง ที่เจ้าได้ตัดผมอันสวยงามด้วยกรรไกรแห่งการละความผูกพันทางโลกและการสละตนเองในวิถีแห่งอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า และในอีกด้านหนึ่ง เรามีความปีติยินดีอย่างยิ่ง เพราะบุตรสาวอันเป็นที่รักนี้ได้แสดงให้เห็นถึงดวงจิตแห่งการเสียสละในการถวายสิ่งที่มีค่าของร่างกายของเธอในหนทางแห่งศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า หากเจ้าขอความคิดเห็นของเรา เราจะไม่ยอมให้เจ้าตัดผมแม้แต่เส้นเดียว เราเองจะบริจาคให้แก่สักการะสถานในนามของเจ้า อย่างไรก็ตาม การกระทำเช่นนี้ของเจ้าก็ได้พิสูจน์ให้เห็นถึงดวงจิตแห่งความเสียสละอันประเสริฐของเจ้า ความจริงแล้ว เจ้าได้สละชีวิตของเจ้าและได้รับผลบุญยิ่งใหญ่ทางจิตวิญญาณ เจ้าจงมั่นใจว่าเจ้าจะยิ่งเจริญก้าวหน้า มั่นคงแน่นอนยิ่งขึ้นในแต่ละวันที่ผ่านไป ความอารีของพระบาฮาอูลลาห์จะรายล้อมเจ้า เจ้าจะได้รับข่าวนาอินดีจากเบื้องบน ตลอดเวลา แม้เจ้าได้สละเพียงเส้นผมก็ตามแต่เจ้าจะได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณ และแม้มันเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายที่เจ้าได้สละในหนทางของพระผู้เป็นเจ้าก็ตาม กระนั้น เจ้าจะได้พบเจอของขวัญแห่งสวรรค์ จะได้เห็นความงดงามแห่งสวรรค์ ได้รับความรุ่งเรืองไพบูรณ์อันไม่เสื่อมคลาย และจะได้รับชีวิตอันเป็นนิรันดร์”

พระอับดุลบาฮาทรงสนับสนุนให้บาไฮทั่วโลกส่งเงินทำบุญบริจาคให้แก่กองทุนสร้างสักการะสถานในเมืองวิลเมตท์ ในเวลานั้น ชุมชนบาไฮในเมืองปูนา ประเทศอินเดีย มีบาไฮเพียงไม่กี่ครอบครัวที่ยังยากจนมาก เมื่อพวกเขาได้รับข่าวนี้ของพระอับดุลบาฮา พวกเขาจึงตัดสินใจที่จะรวบรวมเงินทำบุญบริจาคทุกครั้งที่มีงานฉลองบุญสิบเก้าวัน

แม้ว่าจำนวนเงินที่รวบรวมมาได้จะไม่มากก็ตาม ธรรมสภาบาไฮท้องถิ่นก็ได้ตระหนักถึงความเสียหายที่เพื่อน ๆ ช่วยกันเก็บสะสมเงินไว้ให้แก่การก่อสร้างสักการะสถาน มีอยู่ครั้งหนึ่ง ธรรมสภาบาไฮท้องถิ่นได้ตัดสินใจถามผู้ที่ทำบุญบริจาคว่า เขาหรือเธอมีวิธีการเก็บออมเงินที่จะนำมาบริจาคได้อย่างไร เรารู้ว่าหลักคำสอนของบาไฮ ไม่ให้ใครได้รู้ว่าใครได้บริจาคให้แก่กองทุน หรือไม่ให้ถามว่าเงินที่นำมาบริจาคนั้นได้มาจากไหน อย่างไรก็ตาม บาไฮในสมัยก่อนนั้นมาจากภูมิหลังที่แตกต่างกัน ไม่ค่อยเข้าใจกับระเบียบขั้นตอน และบางครั้งได้ทำอะไรที่แปลกต่างจากพวกเราในปัจจุบันนี้

บาไฮในเมืองปูนาที่มีความใกล้ชิดกันประดุจญาติ พวกเขาส่วนใหญ่มีฐานะยากจนมาก จึงไม่คิดว่าเป็นการไม่เหมาะสมที่จะถามกันและกันในเรื่องเงิน

แต่เรื่องราวของพวกเขาควรค่าในการเล่าขานให้ฟัง ในงานฉลอง 19 วัน ตอนที่ทุกคนได้บริจาคบางสิ่งให้กับสักการะสถานที่กำลังอยู่ในระหว่างก่อสร้างในรัฐวิลเมตท์ แต่ละคนก็ได้เล่าให้ฟังถึงวิธีที่เขาสามารถที่จะทำบุญบริจาค

มีอยู่สามเรื่องราวที่รู้สึกประทับใจเป็นพิเศษ เงินทำบุญบริจาคจำนวน 10 แอนนา ที่ได้มาจากชายชราผู้หนึ่ง (แอนนาเป็นหน่วยเงินของเงินในประเทศอินเดียในสมัยนั้นเงินจำนวนนี้มีค่าประมาณ 2.75 บาทในปัจจุบัน) เขาเล่าว่า “ทุกเช้าผมจะดื่มชาแก้วหนึ่งกับขนมปังหนึ่งชิ้น ผมต้องใช้เงิน 10 แอนนา พรุ่งนี้ ผมจะไม่ทานอาหารเช้า”

คนต่อมาบริจาคจำนวน 6 แอนนา (มีค่าประมาณ 1.75 บาท) ผู้ทำบุญบริจาคเงินจำนวนนี้เป็นหญิงคนหนึ่ง เธอกล่าวว่าทุกคนก็ทราบแล้วว่าสามีของฉันป่วยหนัก เราไม่อาจซื้อยาได้เป็นขวดตามที่คุณหมอสั่ง ฉันจึงต้องซื้อยาให้เขาวันละ 2 เม็ดในราคา 6 แอนนา เย็นนี้ ตอนที่ฉันกำลังเตรียมตัวมางานฉลองบุญ 19 วัน สามีบอกฉันว่า ‘ผมต้องการให้คุณนำเงิน 6 แอนนาที่ฉันไว้สำหรับซื้อยาในวันพรุ่งนี้ไปบริจาคให้แก่กองทุนสร้างสักการะสถาน’ เขาไม่ฟังคำคัดค้าน และบอกว่าหากฉันซื้อยา เขาก็จะไม่กินยานั้น”

เงินทำบุญบริจาคที่ค่อนข้างจะมากหน่อย –จำนวน 10 รูปี (มีค่าประมาณ 43.75 บาทในปัจจุบัน) ทุกคนรู้สึกประหลาดใจ เพราะได้รับมาจากผู้ที่ยากจนที่สุดในชุมชน เพื่อนในงานจึงถามเขาว่า

“คุณทำบุญบริจาคมากขนาดนั้นได้อย่างไร” ชายผู้นี้ตอบอย่างอายๆ ว่า “คืออย่างนี้ ทุกๆ ฤดูหนาว ตอนกลางคืนอากาศจะหนาวเย็น ผมก็จะซื้อกระสอบป่านหลายๆ ใบจากร้านขายของชำ แล้วนำมาเย็บติดกันเพื่อใช้ห่ม ในฤดูหนาว ปีที่แล้วผมทรมาณมากจากอากาศที่หนาวเย็น ผมจึงตัดสินใจว่าจะเก็บสะสมทุกๆ แอวนาที่ผมหาได้ในปีนี้เพื่อซื้อผ้าห่มดีๆ สักผืนให้กับตัวเอง ตอนนั้นผมสะสมเงินได้ 10 รูปีแล้ว แต่ผมคิดว่าการสร้างสักการะสถานนั้นมีความสำคัญมากกว่า ผมสามารถห่มผ้ากระสอบป่านผืนเก่าต่อไปในฤดูหนาวนี้”

เมื่อครั้งที่พระอับดุลบาฮาฟานักอยู่ในอเมริกา พระองค์จะไม่รับของขวัญจากบาไฮศาสนิกชน มีบาไฮบางคนปรารถนาจะถวายเงินทุนให้แก่พระองค์เพื่อพระองค์จะสามารถเดินทางได้อย่างสะดวกสบาย แต่พระองค์ทรงปฏิเสธที่จะรับไว้ พระองค์ได้ตรัสว่า “ให้นำไปมอบให้แก่คนยากคนจนในนามของเรา เสมือนว่าเราได้มอบให้พวกเขาด้วยตนเอง”

แม้กระนั้น ในช่วงสองสามวันที่พระอับดุลบาฮาฟานักอยู่ในสหรัฐฯ บาไฮในนิวยอร์กหลายคนได้ซื้อของขวัญมากมายมามอบให้แก่สมาชิกคนในครอบครัวของพระองค์ บางคนได้บอกว่าพวกเขาจะไม่ยอมจากไปจนกว่าพระองค์จะยอมรับของขวัญของพวกเขา เพื่อตอบสนองคำร้องขอของพวกเขา ท่านนายจึงทรงกล่าวต่อพวกเขาดังนี้

“เราขอขอบใจในความช่วยเหลือของพวกท่านทั้งหลาย จริงๆ แล้ว พวกท่านได้รับใช้ช่วยเหลือเรา ได้ให้การต้อนรับขับสู้ ให้ความช่วยเหลือทั้งวันคืน มีความพยายามในการกระจายเสาวคุณแห่งสวรรค์ เราจะไม่ลืมการรับใช้ช่วยเหลืออันเสียสละของพวกท่าน เพราะพวกท่านไม่มีเจตนาอื่นใดนอกจากการได้มาซึ่งความโปรดปรานของพระผู้เป็นเจ้า ไม่ปรารถนายศฐาบรรดาศักดิ์ใดนอกจากการได้เข้าไปสู่อาณาจักรของพระองค์ ตอนนี้พวกท่านได้นำของขวัญมาให้ครอบครัวของเรา ของขวัญเหล่านี้ นำยกย่องชมเชยยิ่งนัก แต่ของขวัญแห่งความรักของพระผู้เป็นเจ้านั้นจะเลิศเลอยิ่งกว่า ซึ่งจะถูกเก็บถนอมไว้ในคลังแห่งหัวใจ ของขวัญแรกทีกล่าวถึงนั้นได้มากก็ผ่านไปไม่ยั้งยี่นถาวร แต่ของขวัญอันหลังนั้นมีความยั่งยืนนิรันดร ของขวัญแบบแรกนั้นจะถูกนำไปเก็บไว้ในกล่องและบนหิ้งชั้นและในที่สุดก็จะเสื่อมผุพังเสียไป แต่ความรักในพระผู้เป็นเจ้านั้นจะถูกเก็บเอาไว้ในหัวใจตลอดกาลในทุกภพของพระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นเราขออนุญาตนำเอาความรักของพวกท่านไปให้แก่ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์(ครอบครัวพระศาสดา) ซึ่งเป็นของขวัญที่ล้ำค่าที่สุด...”

“ตอนนี้ เรายอมรับของขวัญเหล่านี้ไว้ แต่เราขอมอบของขวัญเหล่านี้ให้พวกท่านนำไปขายแล้วส่งเงินที่ได้ไปยังชิคาโกเพื่อใช้ก่อสร้างสักการะสถาน”

ในอิหร่าน ธรรมชาติของบาไฮแห่งชาติได้พิมพ์ภาพสักการะสถานที่สร้างในเมืองวิลเมตต์ เด็ๆ
บาไฮต่างพากันซื้อภาพเหล่านั้นด้วยเหรียญที่พวกเขารวบรวมได้ เพื่อช่วยในการก่อสร้างสักการะสถาน
แห่งนั้น

บาไฮที่เป็นผู้ใหญ่ก็ร่วมเสียสละระดมเงินเพื่อก่อสร้างสักการะสถานแห่งนั้นด้วยเช่นกัน พระอับ
ดุลบาฮาทรงเล่าเรื่องของหญิงหม้ายคนหนึ่ง ในอิหร่านซึ่งสามีของเธอได้พลีชีพเพื่อศาสนา ทำให้เธอต้อง
เลี้ยงดูลูกน้อยสองคนด้วยการถักถุงเท้าขาย เมื่อเธอได้ทราบถึงความต้องการเงินทุนเพื่อสร้างสักการะ
สถานที่เมืองวิลเมตต์ให้เสร็จ เธอจึงตัดสินใจที่จะส่งเงินที่ได้จากการถักถุงเท้าขายทุกคู่ให้แก่สักการะ
สถานแห่งนั้น

มีคนอื่นอีกหลายคนที่ทำเช่นนี้ พวกเขาขายแม้กระทั่งเสื้อผ้าเพื่อส่งเงินบริจาคไปให้สำหรับการ
ก่อสร้างสักการะสถานในอเมริกา ทั้งๆ ที่ทราบดีว่าพวกเขาเองนั้นจะไม่มีโอกาสได้ไปสวดมนต์ภายใต้
ยอดโดมหลังคาของสักการะสถานแห่งนั้นก็ตาม

ตอนที่บาไฮในประเทศอิหร่านกำลังรวบรวมเงินบริจาคสำหรับสร้างสักการะสถานในอเมริกานั้น
มีหญิงยากจนคนหนึ่งซึ่งไม่ทราบชื่อนี้เลย หญิงคนนี้มีรายได้เพียงเล็กน้อยด้วยการอบขนมปังขาย
เธอรู้สึกน้อยใจที่ไม่มีใครบอกบุญให้เธอทำบุญบริจาคให้แก่สักการะสถานแห่งนั้น

เธอไม่มีเงินจะให้ แต่เธอมีต่างหูเก่าอยู่คู่หนึ่ง เธอจึงได้ถอดต่างหูนั้นออกแล้วนำไปขาย เพื่อจะ
ได้มีส่วนร่วมในการทำบุญเพื่อสร้างสักการะสถานแห่งนั้น โดยกล่าวว่า “พระเจ้าเป็นนาย โปรดทรง
ประทานความอารีให้เราแต่ละคนสามารถทำบุญเท่าที่เราทำได้”

มีบาไฮคนหนึ่งซึ่งอาศัยอยู่ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ได้แจ้งความจำนงว่าจะบริจาคสองปอนด์ให้แก่
การก่อสร้างสักการะสถานในอเมริกา ตอนสายของวันนั้นเขาก็ได้ติดต่อกับเพื่อนที่รับผิดชอบเกี่ยวกับ
การแจ้งความจำนงนี้ แล้วบอกว่าเขารู้สึกว่าเขาแจ้งไว้ในวันรู้สึกว่่น้อยไปหน่อย เขาจึงได้แจ้งเปลี่ยนจาก
สองปอนด์เป็นห้าปอนด์ ก่อนสิ้นวันนั้น เขาได้ตัดสินใจว่าจะบริจาคเพิ่มอีก เขาจึงติดต่อกับเพื่อนคนนั้นอีก
ครั้ง และขอเพิ่มไปอีกสี่ปอนด์กลายเป็นเก้าปอนด์

บาไฮผู้ทำงานอยู่ในรถไฟ และเขาเสี่ยงที่จะตกงาน เนื่องจากพนักงานรถไฟนั้นถูกปลดออกจากงานทุกวัน แม้กระนั้น เขาก็ได้ฟังเสียงในใจและได้บริจาคเงินเก่าปอนด์ให้แก่การก่อสร้างสักการะสถาน

วันรุ่งขึ้น นายจ้างเรียกเขาไปพบ ชายผู้นั้นจึงเดาว่าเขาคงจะถูกให้ออกจากงาน แต่เขากลับประหลาดใจที่นายจ้างบอกว่าเขาจะได้รับเงินเดือนเพิ่มขึ้นอีกสัปดาห์ละสองปอนด์

“...บรรดามิตรสหายของพระผู้เป็นเจ้าที่อาศัยอยู่ในทุกส่วนของโลกจะต้องลุกขึ้นยืนหยัดเพิ่มการบริจาคด้วยหัวใจและวิญญาณ พยายามที่จะรวบรวมเงินกองทุนเหล่านี้เพื่อส่งไปยังประเทศตะวันตก (อเมริกา) ให้เป็นที่ทราบประจักษ์กันทั่วจักรวาลว่าบาไฮประเทศตะวันออกและประเทศตะวันตกล้วนเป็นสมาชิกในครอบครัวเดียวกันและเป็นบุตรหลานของพระผู้เป็นนายองค์เดียวกัน ชาวตุรกี ชาวเปอร์เซีย ชาวปาซี ชาวอเมริกัน ชาวฮินดูและชาวอัฟริกัน ทั้งหมดนี้คือกองทัพและหมู่คนเดียวกัน พวกเขาลุกขึ้นช่วยเหลือกันและกันโดยไม่มีการแบ่งแยก”

....พระอับดุลบาฮา....

มีบาไฮคนหนึ่งในเมืองซิกาโกมีอาชีพรับสอนเปียโน สตรีผู้นี้ปรารถนาจะช่วยสมทบเงินในการสร้างสักการะสถานเช่นเดียวกับผู้อื่น แต่เธออยากจนมากและไม่เคยมีเงินที่จะบริจาคได้เลย เธออาศัยอยู่ในห้องและแทบจะไม่ได้ทานอาหารใดๆ เลย ตอนสิ้นเดือนเงินที่หามาได้ก็ไม่มีเหลือ

ในที่สุด เธอจึงตัดสินใจเดินไปสอนเปียโนตามสถานที่ต่างๆ แทนที่จะโดยสาธารณะ เธอก็จะเก็บสะสมเงินได้สองสามเซ็นต์นั้นเพื่อบริจาคให้แก่กองทุน เวลาคผ่านไปจนการก่อสร้างสักการะสถานใกล้แล้วเสร็จ สตรีคนนี้ ซึ่งอาศัยอยู่ห่างจากเมืองวิลเมตต์เพียง 25 กิโลเมตรจึงสามารถจ่ายค่าโดยสารรถประจำทางเพื่อไปชมสักการะสถานที่เธอมีส่วนในการสร้างได้

ครั้งหนึ่งมีคำประกาศเร่งด่วนส่งไปยังศาสนิกชนในประเทศอเมริกาให้ทำบุญบริจาคสำหรับในการซื้อที่ดินสร้างสักการะสถานที่เมืองซิกาโก ก่อนถึงวันปิดรับบริจาคก็มีบาไฮที่ร่ำรวยคนหนึ่งได้ถวายเงินทำบุญจำนวนมาก ซึ่งคาดว่าจำนวนเงินที่ต้องการนั้นอาจจะไม่ได้ตามวันเวลาที่กำหนดไว้ อย่างไรก็ตามก็มีบาไฮอีกหลายคนที่ได้รับตอบสนองต่อความต้องการของกองทุนจนเพียงพอ บาไฮผู้ที่ได้ทำบุญ

บริจาคเงินจำนวนมากนั้นก็ได้ออให้ใช้เงินที่เขาทำบุญไปในการซื้อที่ดินเพิ่มเติมสำหรับสักการะสถาน
แห่งนั้น

อีกครั้งที่มีความต้องการเงินกองทุนอย่างเร่งด่วนเพื่อใช้ในการก่อสร้างสักการะสถานที่
เมืองวิลเมตท์ ท่านศาสนิกบาลได้ส่งมอบของพิเศษชิ้นหนึ่งให้แก่ชาวอเมริกันสำหรับสักการะสถานแห่ง
นั้น สิ่งนั้นก็คือพรมผืนที่มาจากคฤหาสน์บาห์จีพระสวามีของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

ชุมชนบาไฮอเมริกันไม่อาจขายของขวัญอันล้ำค่าชิ้นนั้นได้ พวกเขาจึงร่วมใจกันบริจาคเงินที่
จำเป็นเพื่อให้การก่อสร้างสักการะสถานแห่งนั้นสามารถดำเนินต่อไปได้

ปัจจุบัน พรมผืนนี้ถูกติดตั้งไว้ในกล่องเก็บเอกสารสำคัญและแขวนไว้ในห้องโถงชั้นล่างของ
สักการะสถานแห่งนั้น

มีบันทึกเรื่องราวที่น่าสนใจสองสามเรื่องเกี่ยวกับการทำบุญบริจาคให้แก่กองทุนสักการะสถานใน
วารสารที่พิมพ์โดยบาไฮศาสนิกชนในอเมริกา ดังนี้:

- คุณหญิง จ แห่งกรุงวอชิงตัน สหรัฐฯ ได้บริจาคนาฬิกาข้อมือล้ำค่าด้วยศิลปะแบบที่ไม่มีใครเหมือนซึ่งเป็น
มรดกตกทอดแก่คนในตระกูลมาเป็นเวลานานนับร้อยปีให้แก่กองทุนสักการะสถาน เพื่อเป็นอนุสรณ์แด่
พันเอก อ สามีของเธอ
- ก่อนหน้าที่คุณ ช จะถึงแก่กรรมสามวัน เธอได้ออให้ส่งเงินทำบุญบริจาคแก่สักการะสถาน เนื่องจากว่ามี
เวลากระชั้นชิดและเธอมีจิตปรารถนาจะให้เงินไปถึงกองทุนก่อนที่เธอจะถึงแก่กรรม เช้าวันที่สามเธอมี
ความสุขมาก เธอกล่าวว่า “ฉันคาดเดาว่าเงินทำบุญได้ไปถึงที่หมายแล้ว” เธอจึงผ่อนคลายเป็น และกลับไป
ตกคิณนั้นดวงวิญญาณของเธอก็จากร่างไป
- เช็คจำนวนเงิน 1,000 ดอลลาร์ที่ส่งไปยัง “สักการะสถานแห่งสันติสุขได้รับแล้วพร้อมกับจดหมายที่แนบ
ไปซึ่งมีใจความว่า “ในยุโรป บรรดาพ่อๆ พี่ชายน้องชายถูกตัดขาดจากภรรยาและลูกน้อย บรรดาผู้คนที่
ถูกละทิ้งอยู่ที่บ้านก็ตกทุกข์ได้ยากมีความต้องการของใช้ที่จำเป็น บรรดาผู้เป็นที่รักของเราที่อยู่ที่นี่จึง
ไม่ได้เผชิญกับการบาดเจ็บหรือพิการ ไม่ต้องทุกข์ทรมานและล้มตาย ข้าพเจ้าจึงขอส่งเงินจำนวนนี้
ทำบุญถวายด้วยจิตที่เปี่ยมด้วยความขอบคุณ ซึ่งเมื่อเทียบกับความรู้สึกของข้าพเจ้าแล้ว เงินจำนวนนี้ดู
มีค่าน้อยนิด

สตรีคนหนึ่งเขียนไว้ว่า “ในปัจจุบันมีสิบหนทางที่เราสามารถใช้เงินหนึ่งเหรียญโดยไม่ถูกตำหนิว่าฟุ่มเฟือย แต่สามี่ของฉันทพุดไว้เมื่อเดือนที่แล้วว่า “ถ้าตัวพวกเราเองขัดสนถือเป็นเรื่องเล็ก แม้ว่าเรื่องที่เล็กนั้นจะหมายถึงความไม่สุขกายสบายใจส่วนตัวอย่างจริงจัง แต่หากเราขาดเสียซึ่งสักการะสถานแล้ว มนุษย์ชาติทั้งมวลก็จะขาดการเรียนรู้จากสิ่งที่สักการะสถานจะสอนพวกเรา”

คุณ อ... กล่าวว่า “ตอนที่ฉันไปประเทศแถบตะวันออก ฉันได้ยินเรื่องเล่าจากสตรีผู้สูงวัยที่น่ารักคนหนึ่งว่า ททรัพย์สินทั้งหมดของเธอถูกริบไป ยกเว้นที่ดินแปลงเล็กๆ แปลงหนึ่ง แต่เธอก็ได้ขายที่ดินแปลงนั้นไปแล้วยกเงินที่ขายได้ทั้งหมดให้แก่กองทุนก่อสร้างสักการะสถาน เมื่อได้ยินดังนั้นข้าพเจ้าจึงถามขึ้นว่า “แล้วใครจะเป็นผู้ดูแลเธอเล่า?” คำตอบที่ได้คือ “บรรดาผู้เป็นบิรมิตรของพระผู้เป็นเจ้านั้นแหละที่จะดูแลเธอ ไม่ได้เป็นภาระมากมายหรอกที่จะดูแลหญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่ง”

ตอนที่พระอับดุลบาฮาอยู่ในอเมริกา มีเพื่อนคนหนึ่งพูดกับพระองค์ว่า “ท่านนายคะ ดิฉันปรารถนาจะถวายของขวัญชิ้นใหญ่และปรารถนาจะช่วยทางวัตถุบ้าง” พระอับดุลบาฮาตรัสผ่านล่ามว่า “เหตุใดเธอจึงไม่สร้างสักการะสถานล่ะ?” ล่ามตอบว่า “พระองค์จะอนุญาตให้ผมตอบเธอตามนี้ไหมครับ?” พระอับดุลบาฮาทรงตอบว่า “ไม่ต้อง เธอจะต้องรู้คำตอบนี้ด้วยหัวใจของเธอเอง”

“ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอวิงวอนพระองค์ด้วยหัวใจที่เด่นระทึก และด้วยน้ำตาที่ไหลนอง ขอให้ช่วยผู้ที่ใช้พลังงานของเขาในการสร้างสักการะสถานแห่งนี้ และการก่อสร้างอาคารแห่งนี้ซึ่งได้กล่าวพระนามของพระองค์ทุกเช้าค่ำ

ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงประทานความเลิศจ้าของพระองค์มาเพิ่มพูนให้แก่ใครก็ตามที่เพียรพยายามรับใช้สิ่งปลูกสร้างนี้ และพยายามที่จะเชิดชูสักการะสถานในท่ามกลางมวลมนุษย์และศาสนาทั้งหลายในโลก ขอทรงรับรองเขาในการกระทำอันดีงามทุกอย่างในการส่งเสริมสวัสดิภาพของมนุษยชาติ ขอทรงเปิดประตูแห่งความมั่งคั่งและความอุดมสมบูรณ์ให้แก่เขา และโปรดให้เขาเป็นผู้สืบทอดสมบัติล้ำค่าแห่งอาณาจักรอันไม่เสื่อมสลายนี้ โปรดให้เขาเป็นสัญลักษณ์แห่งการประทานของพระองค์ในหมู่ประชาชน และเสริมกำลังให้แก่เขาด้วยทะเลแห่งกรุณาธิคุณและความอารีของพระองค์ สาดซัดด้วยคลื่นแห่งพระกรุณาและความโปรดปรานของพระองค์ แท้จริงแล้ว พระองค์คือพระผู้ทรงเอื้อเพื่อพระผู้ทรงปรานี และพระผู้ทรงอารี”

....พระอับดุลบาฮา....

ไม่เพียงแต่บาไฮที่ยากจนเท่านั้นที่เสียสละให้แก่กองทุนศาสนา แต่ก็มีบาไฮที่มีฐานะร่ำรวยหลาย ๆ คนเช่นกันที่ได้สละความสุขสบายส่วนตัวและทำบุญบริจาคให้แก่ศาสนาอย่างมากมาย หนึ่งในบรรดาคนร่ำรวยเหล่านั้นก็คือ ท่านพระหัตถ์ศาสนา อมีเลีย คอลลินส์ ผู้ซึ่งมีฐานะร่ำรวยมากแต่กลับใช้ชีวิตแบบเรียบง่ายและได้บริจาคเงินจำนวนมากให้แก่กองทุนต่าง ๆ ส่วนตัวท่านเองนั้นใช้จ่ายเงินเพียงเล็กน้อยและในบั้นปลายของชีวิต ท่านได้ไปพักอาศัยอยู่ในห้องที่มีเพียงเครื่องใช้ส่วนตัวที่จำเป็นเท่านั้น ความสุขใจของท่านอยู่ที่การได้บริจาคมอบความมั่งคั่งของท่านเพื่อส่งเสริมศาสนาอันเป็นที่รักของท่าน ท่านไม่เคยบอกให้ใครรู้ว่าท่านได้ทำบุญบริจาคให้แก่กองทุนต่าง ๆ และไม่เคยหวังที่จะได้รับการยกย่องสรรเสริญ เวลาที่ท่านทำบุญบริจาคท่านจะทำอย่างเงียบ ๆ ด้วยการซื้อทรัพย์สินที่ดินมากมายที่ศูนย์กลางบาไฮแห่งโลก ใช้สร้างสักการะสถานและศูนย์กลางศาสนาบาไฮในที่ต่าง ๆ พิมพ์หนังสือ ใช้ในการดำเนินโครงการเผยแพร่ศาสนาทั่วโลก และสนับสนุนอาสาสมัครจำนวนมาก

ของขวัญชิ้นใหญ่ที่มีค่าที่สุดที่ท่านได้มอบให้แก่ศาสนาอย่างสม่าเสมอก็คือ ดวงจิตในการให้ นับตั้งแต่วันแรกที่ท่านเชื่อในพระบาฮาอูลลาห์ ท่านพระหัตถ์ศาสนา คอลลินส์ก็ได้อุทิศชีวิตของท่านให้แก่ศาสนาและได้รับใช้ศาสนาในหลาย ๆ รูปแบบ โดยการสละเวลาและพลังกำลังของท่านจนจบจนวาระสุดท้ายของชีวิต

ท่านพระหัตถ์ศาสนา คอลลินส์ได้กล่าวไว้ครั้งหนึ่งว่า ความปรารถนาเพียงประการเดียวที่ท่านมีก็คือการเชื่อฟังสิ่งที่พระอับดุลบาฮาได้ทรงลิขิตไว้ในพินัยกรรมว่า บาไฮศาสนิกชนควรจะพยายามทำให้ท่านศาสนิกบาลมีความสุข ซึ่งนี่คือพลังขับเคลื่อนชีวิตของท่าน เป็นหลักการที่อยู่เบื้องหลังการกระทำทุกอย่างที่ท่านทำ ในช่วงเวลา 20 ปี ทุกครั้งที่ท่านหย่อนบัตรเลือกตั้ง ท่านได้รับใช้ในธรรมสภาบาไฮแห่งประเทศสหรัฐอเมริกาและแคนาดา ทุกคราที่ท่านเสนอความคิดเห็น เดินทาง หรือทำตามความคิด ท่านก็จะถามตัวเองว่า “ สิ่งนี้จะทำให้ท่านโซกิ เอฟเฟนดีมีความสุขหรือไม่?”

ท่านพระหัตถ์ศาสนา คอลลินส์ไม่เคยสูญเสียโอกาสในการทำตามที่ท่านศาสนิกบาลได้ชี้แนะไว้ วันหนึ่ง ขณะที่ท่านกำลังเร่งรีบไปประชุมธรรมสภาแห่งชาติในเมืองวิลเมตท์ ท่านได้สังเกตเห็นว่าตรงข้ามกับสักการะสถานมีคนประกาศขายบ้านหลังหนึ่ง ประกาศนี้เตือนให้ท่านจดจำคำของท่านศาสนิกบาลได้ทันทีที่กล่าวไว้เมื่อหลายปีก่อน ที่ส่งเสริมให้บาไฮซื้อบ้านที่อยู่รอบ ๆ สักการะสถานไว้ ท่านจึงรีบติดต่อกับนายหน้าทันทีแล้วซื้อบ้านหลังนั้นให้ศาสนา

“สักการะสถานที่แท้คือ พระวณะของพระผู้เป็นเจ้านั่นเอง เนื่องจากมนุษย์ทั้งมวลจะต้องหันไป
ยังสักการะสถาน และยังเป็นศูนย์รวมแห่งความเป็นเอกภาพสำหรับมนุษยชาติทั้งมวล... สักการะสถาน
ทั้งหลายเป็นสัญลักษณ์ของพลังสมัครสมานแห่งสวรรค์ เพื่อที่ว่าเมื่อผู้คนมาชุมนุมกันที่นั่น... พวกเขา
จะระลึกถึงความจริงที่ว่าพวกเขาได้รับทราบกฎกติกา และกฎนั่นเองที่สมัครสมานพวกเขาเข้าไว้
ด้วยกัน”

....พระอับดุลบาฮา....

สักการะสถานแห่งแรกในโลกถูกสร้างขึ้นที่เมืองเฮสคาบัตในเตอร์กเมนนิสถาน หนึ่งในอัฟกาน
ญาตีของพระบ็อบ ซึ่งเป็นผู้ควบคุมดูแลการก่อสร้างและได้สละทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเขาในการ
ก่อสร้างสักการะสถานแห่งนี้ ยังมีอีกหลายคนเช่นกันที่เต็มใจเสียสละและได้รับเกียรติในการช่วยสร้าง
สักการะสถานแห่งแรกในพระนามของพระบาฮาอูลลาห์ สตรีชาวอิหร่านหลายๆ คนได้ขายเครื่องเพชร
พลอยของพวกเขาเพื่อนำมาชำระเงินงวดสุดท้ายสำหรับการตกแต่งปิดทองบนยอดโดมของสักการะ
สถานแห่งนั้น

ในบรรดาเรื่องราวที่บันทึกไว้ มีอยู่เรื่องหนึ่งมีใจความดังนี้

ธรรมสภาบาไฮท้องถิ่นแห่งกรุงเตหะรานได้ตัดสินใจว่าจะจัดงานชุมนุมครั้งใหญ่สำหรับเพื่อน
พ้องและเชิฏชวนให้เพื่อนๆ บริจาคเงินให้กับการก่อสร้างสักการะสถานที่เมืองเฮสคาบัต มีชายหนุ่มคน
หนึ่งชื่ออาเซเซ ซึ่งเป็นนักธุรกิจที่กำลังรุ่งได้ขอให้ธรรมสภาบาไฮท้องถิ่นจัดงานชุมนุมขึ้นที่บ้านของเขา
หลังจากที่ได้รับอนุญาตแล้ว เขาจึงได้เตรียมสวนของเขาให้พร้อมเพื่อต้อนรับเพื่อนๆ ที่จะมา เขาได้
ชำระล้างต้นไม้แล้วแขวนโคมไฟประดับไว้ตามกิ่งไม้ จากนั้นก็ได้ไปขอยืมพรมจากเพื่อนฝูงและเพื่อน
บ้านเพื่อนำมาปูพื้น และได้จัดวางเบาะนั่งที่นุ่มสบายไว้ให้กับแขกนั่งตามธรรมเนียมปฏิบัติกัน เมื่อการ
ชุมนุมเริ่มขึ้น บ้านของเขาดูราวกับแดนสวรรค์

หลังจากที่ได้สวดมนต์และอธิบาวัดอุประสงค์ของการชุมนุมแล้ว คุณอาเซเซก็เป็นคนแรกที่
ประเดิมการทำบุญบริจาค ก่อนหน้านี้เขาได้คำนวณทรัพย์สินทั้งหมดที่เขา มีอยู่และเขาก็ได้แบ่งออกเป็น
สามส่วน แต่ตอนนี้เขาตัดสินใจที่จะบริจาคให้ทั้งหมดด้วยความปีติหรรษาอย่างที่สุด ทำบุญบริจาคให้ใน
นามของภรรยา บุตรสาวและตัวเขาเอง

ในตอนที่เราทำบุญบริจาคให้ทั้งหมดแต่สักการสถานแห่งนั้น คุณอาเซเซหาทราบไม่ว่า ในไม่นานต่อมาเขาก็ได้กลายเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่มีมั่งคั่งที่สุดในกรุงเทพมหานคร

ฟารีเดย์เป็นยูวชนบาไฮชาวเปอร์เซียซึ่งไปศึกษาที่ประเทศเยอรมันนี้ ผู้ปกครองของเธอให้เธอไปอาศัยอยู่กับบาไฮชาวเยอรมันและนางเฮอร์มา มุขเลเกล ซึ่งมีบุตรสามคนของเธอเองและก็ได้ดูแลฟารีเดย์ประดุจดั่งลูกหลานคนหนึ่งในครอบครัวของเธอเอง

วันหนึ่งขณะที่ฟารีเดย์ก้าวออกจากกรรราง เธอพลัดหกล้มและได้รับอุบัติเหตุร้ายแรง ขาซ้ายและเท้าขวาของเธอติดอยู่ที่ใต้ท้องรถรางที่กำลังแล่น กระดูกขาซ้ายหักและเท้าขวาถูกทับบี้แบน หลังจากที่ได้รับความบาดเจ็บอย่างหนัก คุณหมอมองจึงตัดสินใจตัดขาขวาล่างระดับที่ต่ำกว่าเข่าออก เพราะเท้าขวาที่ได้รับบาดเจ็บนั้นไม่ดีขึ้น

เพื่อน ๆ ชาวเยอรมันของฟารีเดย์รู้สึกตกใจมาก พวกเขาได้ถามคุณหมอมองว่ามีการรักษาแบบอื่นใหม่ที่ไม่ต้องตัดขาทิ้ง คุณหมอมองว่ามีอีกทางหนึ่งที่จะรักษาทำนั้นไว้ได้หากมีใครสักคนที่จะเตรียมตัวผ่านขบวนการอันเจ็บปวดที่ยาวนานไปพร้อมกับฟารีเดย์ เท้าข้างที่แตกแบนนั้นจะต้องถูกนำไปเย็บติดใต้ผิวหนังท้องของคน ๆ นั้น และอยู่ในสภาพเช่นนี้จนกว่าผิวหนังนั้นจะปลูกเนื้อเยื่อชั้นบนเท้าของฟารีเดย์

เฮอร์มา ได้อาสาที่จะเข้ารับการผ่าตัดอันซับซ้อนนี้ทันที เธอได้รับการอธิบายเกี่ยวกับความยากลำบากของการผ่าตัดและเธออาจจะได้รับอันตรายถึงชีวิตได้ แต่กระนั้นเฮอร์มาก็เต็มใจที่จะยอมรับผลที่จะตามมา ฟารีเดย์ ได้ขอร้องเฮอร์มาอย่าได้เสียดายด้วยน้ำตาที่นองหน้า อย่างไรก็ตามเฮอร์มาก็ได้ตัดสินใจแล้ว เธอบอกกับฟารีเดย์ว่า “คุณแม่ของหนูได้มอบหนูให้อยู่ในความดูแลของฉัน และฉันจะปฏิบัติต่อหนูเสมือนหนูเป็นลูกสาวของตนเอง” ฟารีเดย์แทบจะไม่เชื่อหูของตนเองที่ได้ยินเช่นนี้ เธอไม่คิดว่าจะมีคนที่จะทำเช่นนี้ได้ในชีวิตจริง ฟารีเดย์มีความเชื่ออยู่เสมอว่า มีแต่หนักบุญในหนังสืออนิยายเท่านั้นที่จะสามารถเสียสละเช่นนี้ได้

ในการผ่าตัด คุณหมอมองได้นำเท้าของฟารีเดย์มาเย็บติดใต้หน้าท้องของเฮอร์มา ใคร ๆ ก็สามารถจินตนาการได้ว่าจะเกิดความเจ็บปวดทางกายที่เกิดจากการเคลื่อนไหวเล็กน้อยที่สุดของคนใดคนหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เฮอร์มา ซึ่งจะเจ็บปวดตลอดเวลาแต่เธอก็มิได้บ่นวันและสัปดาห์ได้ผ่านไป เฮอร์มา นอนนิ่งไม่สั่นไหวในขณะที่ร่างกายของเธอรักษาเท้าที่แตกละเอียดของฟารีเดย์ และผิวหนังของเฮอร์มาค่อย ๆ ปลูกเนื้อเยื่อหุ้มเท้าที่แตกนั้น และแล้วร่างกายของเฮอร์มาก็มีปฏิกิริยาอย่าง

รุนแรงต่อการรักษานั้น เฮอร์มา มีไข้สูงและป่วยมาก เป็นที่ชัดเจนว่าโลหิตของเธอเป็นพิษและชีวิตตกอยู่ในอันตรายถึงขั้นเสียชีวิต ดังนั้นคุณหมอก็จึงตัดสินใจผ่าตัดแยกร่างคนทั้งสองออก

จากนั้นสุขภาพของเฮอร์มาก็เริ่มดีขึ้นและมีความพอใจที่ได้ทราบว่าความเสียหายของเธอ นั้นไม่สูญเปล่า ผิวหนังของเธอได้ปลูกเนื้อเยื่อบนเท้าของฟารีเดย์แล้ว เฮอร์มาประสบความสำเร็จในการช่วยให้ฟารีเดย์ไม่ต้องถูกตัดขาทั้ง

เพื่อเป็นการตอบแทนสิ่งที่เฮอร์มาได้กระทำไป บิดามารดาของฟารีเดย์จึงได้มอบตัวเดินทางแก่เฮอร์มาเพื่อไปแสวงบุญที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ เฮอร์มาได้เผ้ารอที่จะไปเยือนพระสถูปศักดิ์สิทธิ์เสมอมาบัดนี้ ในที่สุดความฝันของเธอก็กลายเป็นความจริงแล้ว แต่ในขณะที่เดียวกัน เฮอร์มาก็ทราบดีว่าเธออาจจะไม่มีเงินจำนวนมากเท่านี้อีกที่จะทำบุญบริจาคให้แก่ศาสนา สักการะสถานบาไฮแห่งหนึ่งกำลังสร้างขึ้นในประเทศเยอรมันนีและศาสนิกชนต่างก็ช่วยกันบริจาคสิ่งที่พวกเขามีเพื่อซื้อที่ดิน มันไม่่ง่ายที่จะตัดสินใจเลย แต่ในที่สุด เฮอร์มาก็ตัดสินใจที่จะยอมสละการไปแสวงบุญและอุทิศถวายเงินที่จะใช้ซื้อตัวเดินทางให้แก่การซื้อที่ดินซึ่งเป็นสถานที่ก่อสร้างสักการะสถานที่เราเห็นๆ กันอยู่

ข่าวการก่อสร้างสักการะสถานบาไฮในประเทศปานามาในอเมริกากลางได้แพร่กระจายไปทั่วโลก ถึงหุบเขาไฮที่อยู่ในหมู่บ้านห่างไกล

ในที่ประชุมที่จัดขึ้นในหมู่บ้านในป่าของประเทศอัฟริกา เพื่อนๆ ได้พูดคุยกันถึงความสำคัญของสักการะสถานและการก่อสร้างสักการะสถานในเมืองปานามา มีหญิงชราคนหนึ่งได้เผ้ารอบริจาคสิ่งของให้กับการก่อสร้างสักการะสถานแห่งนั้น ก็ได้เดินไปยังกระท่อมแล้วนำเอาสิ่งที่เธอมีอยู่คือ ไขไก่สามฟอง

มีอาสาสมัครคนหนึ่งในที่ประชุมแห่งนั้นทราบดีว่าไขไก่ไม่สามารถนำไปใช้ในการก่อสร้างได้นอกจากว่าจะต้องเปลี่ยนเป็นเงินสดเสียก่อน ดังนั้นเธอจึงเอาไขไก่ไว้แล้วจ่ายเงินจำนวนยี่สิบเซ็นต์อเมริกัน แล้วเงินนั้นก็ได้อำเภอยังธรรมสภาบาไฮแห่งชาติในจิริเรียในนามของหญิงชราคนนั้นซึ่งจะส่งต่อไปยังธรรมสภาบาไฮแห่งชาติปานามา ธรรมสภาบาไฮแห่งชาติของปานามาก็ตัดส่งไปเสร็จรับเงินสำหรับการทำบุญบริจาคนั้นเพื่อขอบคุณหญิงชราที่อยู่ในหมู่บ้านห่างไกลคนนั้น

เมื่อตอนที่ท่านพระหัตถ์ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า อมาตุล บาสา รูฮียะห์ คานุม กำลังเดินทางไปประเทศอัฟริกา ท่านได้รับการต้อนรับจากประมุขหลายท่านของรัฐ หนึ่งในบรรดาประมุขเหล่านั้นคือประธานาธิบดีคาอุนดาแห่งประเทศแซมเบีย ในวงสนทนาเหล่านั้น ท่านพระหัตถ์ศาสนา ได้เล่าเรื่องไข

โกสามฟองนั้นให้ท่านประธานาธิบดีฟัง ท่านประธานาธิบดีรู้สึกซาบซึ้งกับเรื่องราวอันน่าประทับใจนั้น ซึ่งได้แสดงออกถึงวิธีที่บาไฮทั่วโลกร่วมแรงร่วมใจกันในสิ่งที่พวกเขาทำ

มีชาวบ้านอัฟริกันอีกคนหนึ่งที่ได้ซื้อแม่ไก่มาตัวหนึ่งและอุทิศถวายแม่ไก่ตัวนั้นให้แก่สักการะสถานในปานามา เธอได้เลี้ยงดูแม่ไก่ตัวนั้นแล้วส่งเงินที่ได้จากการขายไข่ให้แก่กองทุนสักการะสถาน

การทำบุญบริจาคอันทรงคุณค่าแก่สักการะสถานในปานามาอีกรายหนึ่งมาจากบาไฮศาสนิกชนชาวอัฟริกันสองคนซึ่งไม่มีเงินจะให้นอกจากมะพร้าวสองลูก เขาทั้งสองได้เดินทางไกลมากจนถึงสถานที่ที่เป็นที่รวบรวมเงินทำบุญบริจาคให้กับการสร้างสักการะสถาน เขาทั้งสองได้มอบของขวัญอันมีค่าน้อยนิดของพวกเขา มะพร้าวสองลูกนั้นได้ถูกขายในที่แห่งนั้น มีการออกไปเสิร์ฟรับเงิน และเงินที่ได้จากการขายมะพร้าวนั้นถูกสมทบเข้ากับกองทุนที่มีอยู่แล้ว

เมื่อขบวนนี้ไปถึงประธานาธิบดีแห่งประเทศปานามาในระหว่างที่มีการเปิดสักการะสถาน ท่านประธานาธิบดีมีความประทับใจในความเคารพที่แสดงต่อของขวัญอันมีค่าน้อยนิดนั้น และรู้สึกอัศจรรย์ใจต่อวิธีการที่บาไฮศาสนิกชนทั่วโลกได้ช่วยกันสร้างสักการะสถานอันสวยงามในประเทศของท่าน

แม้ว่าจากภายนอกสักการะสถานดูจะเป็นเพียงสิ่งก่อสร้างทางวัตถุก็ตาม แต่ก็ส่งผลทางจิตวิญญาณ สักการะสถานเป็นเครื่องผูกมัดความสามัคคีจากใจถึงใจ เป็นศูนย์รวมจิตวิญญาณของมนุษย์
.... พระอับดุลบาฮา

บาไฮศาสนิกชนจากหลายประเทศได้มารวมตัวกันในวันเปิดสักการะสถานในประเทศปานามา ท่านพระหัตถ์ศาสนารูฮียะห์ คานูม ได้กล่าวปราศรัยกับพวกเขา ท่านได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าคิดว่าจะเป็นสิ่งที่ดีหากเราจะส่งเงินบริจาคที่ได้รับจากการเปิดสักการะสถานแห่งนี้ให้แก่สักการะสถานที่กำลังจะสร้างแห่งต่อไป” จากนั้นท่านก็ได้เสนอขายแหวนวงเล็กที่ทำมาจากงาช้างซึ่งนักโทษบาไฮคนหนึ่งในประเทศโมแซมบิคได้ส่งมาให้ท่าน

ในที่ประชุมแห่งนั้นมีพ่อค้าอัญมณีคนหนึ่งซึ่งไม่ได้มีฐานะร่ำรวยมากจากฮาวายรวมอยู่ด้วย เขามีมรกตก้อนใหญ่อยู่ในครอบครอง เขาได้ขอแลกมรกตก้อนนั้นกับแหวนงาช้างวงนั้น เลขานุการของ

กรรมสภาบาไฮแห่งประเทศไทยสามารถเดินทางไปฮาวายเพื่อดูแลมรดกก่อนนี้ ซึ่งขณะนั้นถูกส่งไปเจียร์นัยเพื่อทำแหวนที่ร้านทองขนาดใหญ่ร้านหนึ่ง เลขานุการผู้นี้ได้นำแหวนมรดกดวงนั้นไปที่เมืองโฮฟาในช่วงที่มีการประชุมบาไฮนานาชาติในปี ค.ศ. 1973 (พ.ศ.2516) และได้มอบแหวนดวงนั้นให้พระหัตถ์ศาสตราจารย์ คานุม และท่านก็ได้มอบต่อให้กรรมการกรรมสภาบาไฮแห่งประเทศไทยซึ่งได้ร่วมประชุมอยู่ ณ ที่นั้น ท่านได้กล่าวกับกรรมการกรรมสภาบาไฮแห่งประเทศไทยว่า “เราขอมอบแหวนดวงนี้ให้แก่กรรมสภาบาไฮของท่าน ใครก็ตามที่ประมูลในราคาสูงสุดก็จะได้แหวนดวงนี้ไป และเงินที่ได้ก็จะ เป็นเงินบริจาคก้อนแรกสำหรับการสร้างสักการะสถานแห่งใหม่ในแผนงานระยะต่อไป”

ในประเทศอิหร่าน แหวนมรดกดวงนี้มีค่าจากการประมูลสูงอย่างเหลือเชื่อถึง 100,000 เหรียญสหรัฐ แหวนงามช่างธรรมดาที่ทำโดยนักโทษชาวโมแซมบิกมีค่าไม่ถึง 1 เหรียญสหรัฐ แต่ด้วยความรักและความจริงใจของผู้มอบให้ก่อให้เกิดปาฏิหาริย์ เงินหนึ่งเหรียญนั้นได้เพิ่มทวีค่าขึ้นเป็นหนึ่งแสนเท่า และกลายเป็นเงินบริจาคก้อนแรกให้แก่การสักการะสถานอันวิจิตรงดงามของประเทศอินเดีย

หนึ่งในบรรดาเรื่องราวที่ประทับใจที่สุดเกี่ยวกับเงินกองทุนต่างๆ ที่บอกเล่าความเป็นมาในการซื้อที่ดินสำหรับก่อสร้างสักการะสถานในประเทศอินเดีย

ท่านศาสนภิบาลได้อนุมัติให้มีการซื้อที่ดินแปลงหนึ่งแถบชานกรุงเดลีซึ่งประกอบด้วยที่ดินแปลงใหญ่แปลงหนึ่ง และที่ขนาดย่อมลงมาอีกสี่แปลง มีเนื้อที่รวมกันทั้งหมดประมาณยี่สิบสองเอเคอร์ครึ่ง

ช่วงนั้นอยู่ในปี ค.ศ.1953 (พ.ศ. 2496) ซึ่งในขณะนั้นยังมีบาไฮในภูมิภาคนั้นจำนวนไม่มากนัก เงินจำนวน 140,000 รูปี (ประมาณ 20,000 เหรียญสหรัฐในเวลานั้น) ที่จะนำมาซื้อที่ดินห้าแปลง นับว่าเป็นเงินจำนวนมากทีเดียวในเวลานั้น

กรรมสภาบาไฮแห่งประเทศไทยจึงได้จัดสรรหนึ่งส่วนของเงินจำนวนนี้ให้แก่ละพื้นที่ที่อยู่ในความดูแล แล้วให้กรรมการของแต่ละแห่งออกเยี่ยมเยียนเพื่อนในที่ต่างๆ เพื่ออธิบายให้เพื่อนๆ เข้าใจเกี่ยวกับความสำคัญของสักการะสถานแล้วส่งเสริมให้พวกเขาช่วยกันบริจาคให้การซื้อที่ดินนั้น

วันหนึ่ง กรรมการของกรรมสภาฯ สองคนได้มาถึงร้านอาหารระดับกลางของคุณอาร์ดิเชอ รัชดั้มปูร ในเมืองไฮเดอราบัด คุณอาร์ดิเชอได้เดินทางออกจากหมู่บ้านของเขาในประเทศอิหร่านมายังประเทศอินเดียตั้งแต่เขาอายุได้สิบปีเท่านั้น นอกจากเสื้อผ้าที่เขาสวมติดตัวมาในตอนนั้นแล้ว เขามีเงินติดกระเป๋าเพียงหนึ่งเหรียญสหรัฐและมีขนมปังแห้งเป็นเสบียงเพียงเล็กน้อย เขาเดินทางอย่างยากลำบาก

จนมาถึงกรุงบอมเบย์ เดิมเขานับถือศาสนาโซโรแอสเตเรียน เขาหางานและได้ทำงานในร้านอาหารของชาวโซโรแอสเตเรียนที่มาจากประเทศอิหร่าน เขาทำงานหนักและเก็บออมทุกรูปีที่เขามาหาได้ เขาฝันว่าสักวันหนึ่งเขาจะมีธุรกิจร้านอาหารเป็นของตนเอง ต่อมาหลายปี ในที่สุด เขาก็สามารถเปิดร้านอาหารขนาดย่อมในเมืองไฮเดอราบัดที่ซึ่งเขาได้เรียนรู้เกี่ยวกับศาสนาบาไฮ

คุณอาร์ดิเซอได้มอบหัวใจของเขาให้แก่พระบาฮาอุลลาห์และปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะรับใช้พระองค์ ซึ่งเป็นความรู้สึกแบบเดียวกันที่เขาปรารถนาจะมีธุรกิจเป็นของตนเอง

และนี่คือบุคคลผู้ซึ่งสถานที่ของเขาเป็นที่พบบันของกรรมการธรรมสภาบาไฮแห่งชาติสองคนในเมืองไฮเดอราบัด คุณอาร์ดิเซอได้ทราบเรื่องที่ดินที่จะใช้สร้างสักการะสถานและจำนวนเงินที่จะต้องใช้จ่าย เขาจึงบอกให้แขกทั้งสองรอสักครู่ในขณะที่เขาต้องออกไปทำธุระด่วน ตอนที่เขากลับมา เขาได้วางเงินทุนทั้งหมดซึ่งเป็นเงินสดตรงหน้าบุคคลทั้งสอง เขาได้ไปถอนเงินทั้งหมดของเขาที่ได้เก็บสะสมมาในชีวิต รวมเข้ากับเงินที่มีอยู่ในลิ้นชักที่ยังไม่ได้นับ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 100,190 รูปี

ผู้มาเยือนทั้งสองต่างประหลาดใจต่อการตอบสนองการร้องขอของพวกเขา จากการสอบถามส่วนตัวทำให้ทั้งสองทราบว่าคุณอาร์ดิเซอนั้นไม่มีเงินเหลือเก็บเลยแม้แต่รูปีเดียว พวกเขาจึงถามขึ้นว่า “แล้วคุณจะทำเนิธุรกิจต่อไปอย่างไร? คุณอาร์ดิเซอตอบว่า “เงินนี้ไม่ใช่เงินของผม แต่เป็นเงินที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงประทานให้แก่ผมและผมก็เก็บรักษาไว้ ตอนนี้ผมมีความสุขที่ได้ถวายเงินนั้นคืนให้แก่พระองค์ หากการบริจาคให้นี้ยังความปิติให้แก่พระองค์ พระองค์ก็จะประทานให้แก่ผมอีกในยามที่ผมต้องการใช้” กรรมการที่มาเยือนเห็นว่า ป่วยการที่จะพูดโต้แย้งกับเขา ดังนั้นกรรมการทั้งสองคนจึงขอร้องให้เขาเก็บเงินไว้อย่างน้อย 190 รูปี สำหรับต้องใช้ในยามจำเป็นขณะนั้น

เงินของขวัญจำนวน 100,000 รูปี จึงได้นำไปซื้อที่ดินแปลงแรกซึ่งเป็นแปลงใหญ่ที่สุดในที่ดินจำนวนห้าแปลงที่จะใช้สร้างสักการะสถาน ตอนนี้จึงต้องการเงินอีกเพียง 40,000 รูปี ที่จะนำไปซื้อที่ดินในส่วนที่เหลืออีกสี่แปลง

คุณอาดิเซอได้เห็นโอกาสนี้เพียงครั้งเดียวในชีวิตและได้ฉวยโอกาสนั้นไว้โดยไม่ลังเลใจแม้แต่น้อย ดูเสมือนว่าเขาได้พยายามมุ่งมั่นและอดออมตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมาเพียงเพื่อเขาจะสามารถถวายสิ่งอันมีค่าแทบพระบาทของพระเจ้าเป็นนายของเขา และด้วยประการฉะนี้ นามของคุณอาร์ดิเซอรัชต์มปุร จึงยังคงให้แรงบันดาลใจแก่ผู้ที่ได้ยินเรื่องราวในการซื้อที่ดินสำหรับก่อสร้างสักการะสถานในประเทศอินเดีย

คุณได้สอบถามเกี่ยวกับการวางแผนรวบรวมเงินทุนให้กับการสร้างสักการะสถาน ท่านโซกิ เอฟเฟนดิเชื่อว่า วิธีที่ดีที่สุดและน่ายกย่องที่สุดก็คือ การบริจาคที่เกิดขึ้นเองโดยอิสระและด้วยความรู้สึกของการเสียสละเพื่อความก้าวหน้าของศาสนา สักการะสถานแห่งนี้จะถูกสร้างขึ้นด้วยความเสียสละ นี่คือนิติวิธีที่ควรค่าแก่การสรรเสริญโดยแท้

จากจดหมายเขียนในนามของท่านศาสนิกบาลโซกิ เอฟเฟนดิ

หนึ่งในเงินบริจาคก้อนแรกสำหรับสร้างสักการะสถานในประเทศอินเดียได้รับมาจากชั้นเรียนเด็กบาไฮในประเทศซามัว ที่ซึ่งมีการก่อสร้างสักการะสถานอีกแห่งหนึ่งในเวลาใกล้เคียงกันกับที่ก่อสร้างในอินเดีย

ขณะที่ข่าวการก่อสร้างสักการะสถานในประเทศอินเดียได้ไปถึงบาไฮในประเทศต่าง ๆ โดยผ่านทางข่าวสารบาไฮ เงินทำบุญบริจาคก็ได้เริ่มหลั่งไหลมาจากทั่วโลก แรก ๆ ก็ในลักษณะค่อยเป็นค่อยไป ต่อมาก็เริ่มหลั่งไหลเข้ามาอย่างสม่ำเสมอพร้อมด้วยความที่เต็มไปด้วยความรัก บาไฮทุกแห่งหันตั้งแต่จากเมืองใหญ่ไปจนถึงหมู่บ้านที่อยู่ห่างไกลในทุกมุมโลกต่างกระตือรือร้นที่จะมีส่วนร่วมในการก่อสร้างสักการะสถาน ความพร้อมใจกันนี้ได้แสดงออกอย่างเหลือเชื่อว่าคุณเขานั้นเป็นสมาชิกคนในครอบครัวเดียวกันจริง ๆ

บาไฮศาสนิกชนในอิหร่าน ผู้ซึ่งมีชีวิตอยู่ภายใต้การประทัดประหารในขณะนั้นไม่สามารถส่งเงินทำบุญบริจาคของเขาไปให้ได้ แต่มีเพื่อนบาไฮจำนวนมากที่อยู่ในประเทศอื่น ๆ ได้ทำบุญบริจาคอย่างไม่เห็นแก่ตนในนามของเขาเหล่านั้น ความทรงจำของบรรดาผู้ที่สละชีวิตเพื่อศาสนาในอิหร่านนั้นคือแรงบันดาลใจอันยิ่งใหญ่ และบ่อยครั้งที่มีการรับเงินทำบุญบริจาคในนามของพวกเขา

ในประเทศอินเดียเอง การทำบุญบริจาคได้หลั่งไหลมาจากทั่วประเทศ มีชุมชนบาไฮประมาณ 30,000 แห่งในประเทศอินเดีย และในจำนวนนั้นบางแห่งเป็นหมู่บ้านที่ยากจนในระดับต่ำกว่ามาตรฐาน ในบรรดาหมู่บ้านเหล่านั้นมีสิบสองแห่งอยู่ในเบงกอลตะวันตก ธรรมสภาบาไฮแห่งท้องถิ่นหลาย ๆ แห่งได้ ตั้งเป้ารับบริจาคแห่งละหนึ่งรูปีให้กับกองทุนสร้างสักการะสถานและเป้าหมายนี้ก็บรรลุผลสำเร็จเงินจำนวนสิบสองรูปีนี้เป็นเงินทำบุญบริจาคที่ประทับใจที่สุด ยังมีคนอื่น ๆ อีก เช่นเจ้าสาวหมาด ๆ คนหนึ่งจากเมืองโซลาปุร์ได้มอบเครื่องเงินให้ เด็กหญิงหกขวบคนหนึ่งจากกูจราตได้ทำบุญบริจาคเงินออมทุกวันของเธอจำนวนสิบเพียต ชาวบ้านคนหนึ่งจากท้องถิ่นนาสิก ได้อุทิศทำบุญถวายเงินทั้งหมดที่มีอยู่จำนวนสองเพียต บางคนที่ไม่มียศกับบริจากรัฐพิช เช่น ข้าวนาสหรือข้าวนาสี หรืองานหัตถกรรมและข้าวของอื่น ๆ ที่เขามียศให้ มีบาไฮคนหนึ่งจากชนเผ่าแดงได้บริจาคตะกร้าที่สานด้วยมือ อีกคนหนึ่งก็ได้

มอบงานแกะสลักพระนามอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุด สตรีคนหนึ่งได้เดินจากหมู่บ้านไปยังตัวเมืองที่ใกล้ที่สุดคือเมืองปูนา ได้ทุนข้าวสารีห่ากิโลกรัมมาบริจาคให้แก่กองทุนสร้างสักการะสถาน บาไฮในเมืองปูนาจึงประกาศประมูลขายข้าวสารีนี้ในหมู่บ้านและสามารถขายได้เงิน 1,400 รูปี สตรีคนหนึ่งไปอีกหมู่บ้านหนึ่งมีมะพร้าวสองลูกมาทำบุญ บาไฮในปูนาได้ประมูลขายมะพร้าวสองลูกนี้ด้วยเช่นกัน มะพร้าวทั้งสองลูกซึ่งมีค่าไม่เกิน 4 รูปี แต่สามารถประมูลขายได้เงินถึง 200 รูปี เพื่อมอบให้แก่กองทุนสร้างสักการะสถาน แล้วยังมีเด็กชายคนหนึ่งจากเมืองชานติการซึ่งได้สูญเสียสมาชิกคนในครอบครัวทั้งหมดจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ก็ได้บริจาคอัลบั้มภาพซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่าที่สุดที่เขาถืออยู่

มีบาไฮที่เป็นอาจารย์คนหนึ่งซึ่งได้ไปเยี่ยมสักการะสถานได้กล่าวว่า “ทัชมาฮาลได้สร้างขึ้นด้วยอำนาจของกษัตริย์องค์หนึ่ง แต่พวกคุณกำลังสร้างคฤหาสน์อันสง่างามด้วยพลังแห่งความรัก”

แม้ว่าบาไฮจะบริจาคให้กับกองทุนสักการะสถานในอินเดียอย่างมากมายก็ตาม มีหลายครั้งที่เกิดวิกฤตเมื่อเงินบริจาคที่ได้รับไม่เพียงพอกับรายจ่ายในการก่อสร้าง จึงมีการส่งคำเรียกร้องพิเศษไปยังที่ต่างๆ และศาสนิกชนก็ได้ลุกขึ้นตอบสนองต่อคำขอนั้นเป็นครั้งคราว

ในวิกฤตการณ์ครั้งหนึ่ง เมื่อการก่อสร้างจำต้องหยุดเพราะเงินที่มีอยู่ไม่เพียงพอ เหล่าสตรีบาไฮในเมืองบอมเบย์จึงได้ตอบสนองความท้าทายนี้ด้วยการบริจาคทองคำและอัญมณีของพวกเธอให้กับการสร้างสักการะสถานนั้น พวกเขาได้ถอดกำไล ได้บริจาคเหรียญทองที่สะสมไว้ และได้ถวายอัญมณีราคาแพงที่เคยสวมใส่ในโอกาสพิเศษนี้ หลายๆ คนก็ได้บริจาคให้ทั้งหมดที่พวกเขาถืออยู่ แม้กระทั่งมรดกอันมีค่าของพวกเขาก็สามารถรวบรวมเงินได้เป็นจำนวนมากและได้ปิดเป้าวิกฤตครั้งนั้นได้อย่างทันที

ในบรรดาเรื่องราวที่น่าประทับใจ มีสองเรื่องที่น่าสนใจโดยสตรีหลายๆ คนที่ไปรับเงินทำบุญบริจาค ดังนี้

ณ สถานที่แห่งหนึ่ง ขณะที่สตรีเหล่านั้นกำลังพูดกับเจ้าของบ้าน ลูกชายวัยแปดขวบของเธอได้ฟังอย่างตั้งใจแล้วถามขึ้นว่า “ผมขอทำบุญด้วยได้ไหม?” สตรีที่ไปเยือนคนหนึ่งตอบโดยไม่ทราบถึงผลที่จะตามมาว่า “ได้แน่นอน” เด็กชายคนนั้นจึงได้ถอดนาฬิกาข้อมือเรือนใหม่ออก มันเป็นนาฬิกาเรือนแรกที่เขาได้รับให้แก่กองทุนสักการะสถาน

ในบ้านอีกหลังหนึ่ง สาวใช้ซึ่งเป็นบาไฮได้ถามว่าเกิดอะไรขึ้น เธอได้รับคำตอบว่ามีสตรีหลายคนในเมืองบอมเบย์กำลังบริจาคอัญมณีของพวกเธอให้แก่กองทุนสร้างสักการะสถาน เมื่อได้ยินเช่นนั้นเธอจึงถามขึ้นด้วยความน้อยใจว่า “ทำไมไม่มีใครบอกฉันเลย? ฉันต้องการถวายบางสิ่งบางอย่างให้ด้วย

เหมือนกัน” ไม่มีใครเคยคาดคิดว่าคนที่ยากจนอย่างสาวใช้คนนั้นจะมีบางอย่างให้ ที่จริงแล้วเธอมีจี๋ทอง เล็ก ๆ อันหนึ่งที่ได้รับตอนที่บุตรชายของเธอแต่งงาน ซึ่งเป็นทองคำชิ้นเดียวที่เธอมีอยู่

มีบาไฮยากจนคนหนึ่งในประเทศอินเดียที่ตาเป็นต้อทั้งสองข้าง คุณหมอได้เตือนเขาว่าหากเขา ไม่เข้ารับการผ่าตัดโดยด่วนแล้วตาของเขาก็จะบอดสนิท เขาได้เก็บออมเงินอย่างยากลำบากไว้เป็นค่า ผ่าตัด ต่อมาเขาได้ทราบในงานฉลองสิริแกว้นว่าต้องการเงินทุนอย่างเร่งด่วนในการก่อสร้างสักการะ สถานในกรุงนิวเดลี เขาจึงกลับบ้านไปนำเอาเงินที่เขาเก็บไว้สำหรับรักษาตามาให้

ไม่นานหลังจากนั้น เพื่อนบาไฮบางคนได้ทราบเกี่ยวกับการเสียสละอย่างเหลือเชื่อของเพื่อน บาไฮคนนี้ ผู้ซึ่งได้อุทิศดวงตาของเขาเพื่อช่วยการก่อสร้างสักการะสถานแห่งนั้น

ยิ่งระดับการเสียสละและการอุทิศถวายของเรามากขึ้นเท่าใด ช่วงขยายของศาสนิกชนที่บริจาคก็ จะยิ่งกว้างมากขึ้นเท่านั้น พลังอันกระปรี้กระเปร่าที่กระจายออกมาจากคุณาศน์อันศักดิ์สิทธิ์และพิเศษ นี้ก็จะยิ่งเด่นชัดมากยิ่งขึ้น

....ท่านศาสนภิบาล โซกิ เอฟเฟนดิ....

ในวันคล้ายวันประสูติของพระบาทฮาลูลลาห์ บาไฮในเมืองนัคปูร์ ประเทศอินเดีย ที่ได้มาร่วม ชุมนุมเฉลิมฉลองวโรกาสนี้ต่างมีใจเบิกบานหรรษา เด็ก ๆ พวกกันตื่นตื่นขณะเผ้ารอเวลาที่ประธานในพิธี จะประกาศว่าได้เวลาของพวกเขามาแล้ว

เด็ก ๆ ต่างเผ้ารอวันนี้มาเป็นเวลานาน ที่จะได้ทราบจำนวนเงินที่พวกเขาได้เก็บออมให้กับการ สร้างสักการะสถานแห่งนั้น พวกเขาแต่ละคนได้รับกระปุกไว้ใส่เงินทำบุญบริจาคแก่กองทุนสักการะ สถาน พวกเขายังรู้อีกด้วยว่าพวกเขาสามารถทูลกระปุกของพวกเขาได้ในวันคล้ายวันประสูติของพระบาท ฮาลูลลาห์เพื่อนับดูว่าพวกเขาเก็บออมเงินได้จำนวนเท่าใด

เมื่อเวลาทูลกระปุกมาถึง เด็กแต่ละคนก้าวออกมาทูลกระปุกของตนบนพื้น เกือบจะทุกกระปุกมี เงินเต็ม แล้วเศษเหรียญก็ถูกนำมารวมกันเป็นกองพะเนิน ความตื่นตื่นยิ่งทวีขึ้นเมื่อกระปุกแต่ละใบถูก ทูล ไปเรื่อย ๆ ผู้ใหญ่เองก็สนุกพอง ๆ กับเด็ก ๆ

ในที่สุด เด็กโตก็ได้ช่วยกันนับเงินเหล่านั้น ทุกคนรู้สึกภูมิใจที่ได้รู้ว่าพวกเขาได้เก็บรวบรวมเงิน
ได้เป็นจำนวนมากให้แก่กองทุนสร้างสักการะสถาน

ชุมชนบาไฮหลายแห่งก็ได้ใช้วิธีแบบเดียวกันนี้ในการระดมเงินให้แก่กองทุนต่างๆ ตัวอย่างเช่น
ธรรมสภาบาไฮท้องถิ่นแห่งฮิวอิทเทอเนนโก ประเทศกัวเตมาลาจะจัดงานนี้ทุกๆ สามเดือนเพื่อให้
บาไฮมาร่วมสนุกกันในตอนเย็น และแต่ละครอบครัวก็จะนำกระปุกออมสิน หรือกระป๋องที่บรรจุเหรียญ
ไว้ในช่วงเวลาสามเดือนมา กระปุกออมสินทั้งหลายจะถูกเปิดออกแล้วนำเหรียญไปเทรวมในกล่องรับ
บริจาค จากนั้นก็จะนำมานับและทุกคนก็จะทราบจำนวนเงินที่ชุมชนช่วยกันบริจาคร่วมกัน

บาไฮของชุมชน ค กำลังวางแผนที่จะซื้อที่ดินแปลงหนึ่งไว้สร้างสักการะสถานของพวกเขาใน
อนาคต ทุกคนได้ตระหนักถึงความสำคัญของการดำเนินนี้และเงินบริจาคก็ได้หลั่งไหลมายังกองทุน
แห่งชาติ เพื่อนๆ ได้บริจาคทั้งหมดเท่าที่พวกเขาสามารถบริจาคได้ แต่พวกเขายังคงขาดเงินอยู่ ดังนั้น
พวกเขาจึงบริจาคสิ่งของบางอย่างที่จะนำมาขายกันเองระหว่างกัน

หนึ่งในบรรดาพวกเขาได้บริจาครถยนต์คันใหม่ของเขา ธรรมสภาบาไฮแห่งชาติจึงมีปัญหากับ
การขายรถคันนั้น ดังนั้นผู้บริจากรถคันนั้นจึงขอซื้อรถคันดังกล่าวไว้เอง แต่เนื่องจากเขามีเงินไม่พอ เขา
จึงได้ผ่อนจ่ายค่ารถคันนั้นเป็นงวดๆ

ในที่สุดก็ได้เก็บรวบรวมจำนวนเงินที่ต้องการและได้นำไปซื้อที่ดินแปลงนั้นไว้

นาย ก บาไฮชาวอินเดียกำลังไปเยือนหมู่เกาะอันดามัน เขาได้บอกกับเพื่อนๆ ที่นั่นว่าเขา
ปรารถนาจะซื้อที่ดินแปลงหนึ่งไว้สำหรับสร้างสักการะสถานของพวกเขา เมื่อมีการประกาศขายที่ดิน
แปลงนั้น นาย ข ซึ่งเป็นเพื่อนบาไฮชาวอินเดียอีกคนซึ่งไม่ทราบความตั้งใจของนาย ก ที่จะซื้อที่ดิน
แปลงนี้ไว้ โดยจะบริจาคเงินที่จะซื้อที่ดิน ทั้งนาย ก และ นาย ข ก็เป็นเพื่อนสนิทกัน คนหนึ่งมีภูมิลำเนา
มาจากศาสนาอิสลาม อีกคนหนึ่งมีภูมิลำเนาจากศาสนาฮินดู

เมื่อนาย ก ได้ยินข่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาจึงไปหา นาย ข แล้วพูดว่า “เพื่อนรัก มันเป็นความ
ปรารถนาของเราที่จะซื้อที่ดินแปลงนี้เพื่อสร้างสักการะสถาน แต่นายมาซื้อตัดหน้าเราไปเสียก่อน
ดังนั้นอย่างน้อยได้โปรดให้เราได้มีส่วนในการซื้อที่ดินนี้บ้าง” ท้ายสุดแล้ว เพื่อนสองคนนี้ก็ได้ร่วมกันจ่าย
ค่าที่ดินแปลงนั้น

นี่เป็นความมหัศจรรย์ของพระบาฮาอุลลาห์ที่ชาวมุสลิมคนหนึ่งและชาวฮินดูคนหนึ่งได้ตระหนักถึงสถานะของพระองค์ แย่งกันรับใช้ศาสนาของพระองค์

กองทุนนานาชาติ

ครั้งหนึ่ง พระอับดุลบฮาได้ส่งโทรเลขถึงบาไฮศาสนิกชนในเมืองบอมเบย์ว่า ต้องการเงินด่วนเพื่อซื้อที่ดินบนไหล่เขาการ์เมล

ธรรมชาติบาไฮท้องถิ่นนั้นก็เรียกชุมนุมบาไฮทุกคนในเมืองบอมเบย์ทันที และได้อธิบายให้พวกเขาทราบเกี่ยวกับความสำคัญและความเร่งด่วนของโทรเลขฉบับที่ได้รับนั้น เพื่อนๆ ได้ช่วยกันตั้งเป้ารับบริจาค และตัดสินใจว่าจะไม่แยกย้ายกันกลับบ้านจนกว่าจะได้รับเงินครบตามเป้าที่วางไว้

ในบรรดาผู้ร่วมชุมนุมก็มีชายคนหนึ่งที่ได้ขายร้านค้าของเขาไปในวันนั้น แล้วได้นำเงินที่ขายร้านได้ติดตัวมาด้วยโดยผูกไว้ในผ้าคาดเอว เขาเป็นคนแรกที่ทำบุญบริจาค เขาได้วางเงินบริจาคทั้งหมดของเขาไว้บนโต๊ะ จากนั้นก็มีคนอื่นๆ ที่เหลือก็บริจาคอย่างมากมาด้วยความเสียสละอย่างที่สุด ไม่ได้ให้เพียงครั้งเดียวแต่ได้มีการบริจาคแล้วบริจาคอีกจนกระทั่งเวลาสี่นาฬิกาในตอนเช้า พวกเขาจึงรวบรวมเงินได้ครบตามที่ต้องการ

อีกสองสามชั่วโมงต่อมา ได้ส่งเงินที่ได้รับบริจาคนั้นไปให้พระอับดุลบฮาที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์

เมื่อครั้งมีการก่อสร้างต่อเติมส่วนบนของพระสถูปของพระบ็อบบนไหล่เขาการ์เมล ท่านศาสนิกบาลได้โทรเลขแจ้งข่าวดีไปยังบาไฮทั่วโลก และได้เรียกร้องให้ศาสนิกชนช่วยกันทำบุญบริจาคให้กับสิ่งก่อสร้างเพิ่มเติมนี้ ท่านได้บอกให้บาไฮทราบถึงความสำคัญของภารกิจนี้ ได้เตือนพวกเขาถึงความเสียสละของพระบ็อบที่ได้ทรงสละพระชนม์ชีพเพื่อศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของ และได้ขอให้พวกเขาบริจาคมากที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อความมั่งคั่งของพระสถูปของพระองค์

ข่าวนี้ได้แพร่กระจายไปทั่วประเทศอิหร่าน จากเมืองสุ่เมืองและจากหมู่บ้านสู่หมู่บ้านต่างๆ ได้มีการส่งครูเดินทางสอนศาสนาหลายคนไปยังที่ห่างไกลของประเทศเพื่อให้มั่นใจว่าบาไฮในทุกแห่งหนได้ทราบข่าวนี้และทุกคนได้รับโอกาสที่จะมีส่วนร่วมในการก่อสร้างศาสนสถานที่มีเอกลักษณ์เฉพาะพิเศษนี้

คืนหนึ่งบาไฮศาสนิกชนในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่งได้มานั่งฟังผู้มาเยือนอธิบายเกี่ยวกับการสร้างยอดโดมที่วิจิตรงดงามบนพระสถูปของพระบ็อบ ผู้มาเยือนได้บอกพวกเขาถึงข่าวสารของท่านศาสนิก

บาลที่ส่งไปยังบาไฮศาสนิกชนทั่วโลก และพวกเขาได้ตอบสนองด้วยทั้งหัวใจ พวกเขาทำบุญบริจาคสิ่งที่พวกเขาสามารถจะถวายให้ได้

หลังจากเสร็จสิ้นการประชุม กรรมการของธรรมสภาบาไฮท้องถิ่นแห่งนั้นและแขกผู้มาเยือนคนนั้นได้ร่วมกันอ่านคำใบ้แจ้งความจำนงบริจาคและนับเงินที่รวบรวมมาได้ เมื่อได้อ่านใบแจ้งความจำนงบริจาคฉบับหนึ่ง ทุกคนก็ต้องนั่งเงิบอยู่ครู่หนึ่ง ต่อมาก็มีศาสนิกชนคนหนึ่งกล่าวขึ้นว่า “ต้องมีอะไรผิดพลาดแน่เลย ลุงซาเหม็ดไม่มีทางที่จะมีเงินบริจาคได้หนึ่งร้อยทومانแน่ (ขณะนั้น เจ็ดทومانมีค่าเท่ากับประมาณ 33 บาท) เพราะลุงอ่านเขียนหนังสือไม่ได้ คนที่เขียนตามคำบอกของลุงต้องเขียนผิดแน่นอน”

“ลุงซาเหม็ดคือใครหรือ?” แขกผู้มาเยือนถามขึ้น คำตอบที่ได้คือ ลุงซาเหม็ดก็เป็นบาไฮผู้อุทิศตนคนหนึ่งอายุหกสิบกว่าปีแล้ว มีปัญหาทางการเงิน มีเงินไม่พอใช้ สมบัติที่ลุงมีอยู่ก็คือลาเพียงตัวเดียว ลุงจะบรรทุกสินค้าเล็กๆ น้อยๆ ที่ซื้อด้วยสินเชื่จากร้านค้าที่ไว้ใจเขาไว้บนหลังลาแล้วนำไปเร่ขายตามหมู่บ้านเล็กๆ ขากลับเขาก็จะนำเงินไปชำระหนี้ร้านค้าและดำรงชีพด้วยกำไรเล็กๆ น้อยๆ จากการขายของ ตอนนี่ลุงซาเหม็ดได้แจ้งความจำนงบริจาคไว้หนึ่งร้อยทومانแก่การสร้างพระสถูปของพระบ็อบ ต้องมีความผิดพลาดอย่างแน่นอนการบริจาคนี้จึงไม่ได้นำไปรวมกับยอดเงินบริจาคที่รวบรวมมาได้ในที่นั้น จึงตัดสินใจว่าต้องหาข้อมูลเรื่องนี้ในภายหลัง

เช้าวันต่อมา ขณะที่แขกผู้มาเยือนกำลังนั่งทานอาหารเช้ากับเจ้าของบ้านซึ่งเป็นประธานของธรรมสภาบาไฮท้องถิ่นแห่งนั้น เป็นบ้านที่ใช้จัดประชุมในวันที่ผ่านมา ก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น ลุงซาเหม็ดได้เดินเข้ามามอบเงินบริจาค 100 ทومان พร้อมกับพูดว่า “ผมรู้ครับว่าเป็นเงินจำนวนไม่มากอะไร” พร้อมกับยื่นเงินนั้นให้กับเจ้าของบ้าน “ผมหวังว่าคุณจะรับไว้ นะครับ”

ประธานแทบจะไม่เชื่อ จึงพูดขึ้นว่า “คุณลุงมีเงินบริจาคได้มากขนาดนี้ได้ได้อย่างไร? พวกเราทุกคนทราบดีว่าคุณลุงไม่มีอะไรเลยนอกจากลาเพียงตัวเดียวเท่านั้น” ลุงซาเหม็ดจึงตอบอย่างยิ้มแย้มว่า “คุณพูดถูกแล้วครับ ผมได้ขายลาของผมไปเมื่อเช้านี้ในราคา 100 ทومان” เพื่อนได้มองไปที่ลุงอย่างประหลาดใจแล้วกล่าวว่า “ผมแน่ใจว่า พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้คาดหวังให้คุณลุงต้องทำเช่นนี้ แล้วตอนนี้คุณลุงจะทำมาหากินอย่างไร?” ลุงซาเหม็ดจึงตอบด้วยน้ำเสียงที่หมดความอดทนว่า “ผมยังมีสองขาอยู่ไม่ใช่หรือ? ผมสามารถแบกสินค้าไว้บนหลังได้” จากนั้นก็กล่าวต่อด้วยเสียงที่อ่อนลงว่า “พระบ็อบทรงสละพระชนม์ชีพให้ศาสนาไม่ใช่หรือ? และท่านศาสนิกบาลก็ขอให้เราบริจาคเท่าที่เราจะทำได้แก่พระสถูปของพระองค์มิใช่หรือ? แล้วคนรับใช้จะปฏิเสธสิ่งที่พระผู้เป็นนายขอได้อย่างไร?” ขณะที่ลุงซาเหม็ดลุกจากไปก็ได้กล่าวว่า “คุณไม่ต้องห่วงนะครับ พระผู้เป็นเจ้าจะทรงดูแลผมเอง”

สองปีต่อมา ผู้มาเยือนคนนั้นได้กลับมาที่หมู่บ้านนี้อีกครั้งหนึ่ง เขาได้พบกับลุงซาเหม็ดและถามไถ่ลุงว่ากิจการของลุงเป็นอย่างไรในตอนนี้ ลุงกล่าวพร้อมหัวเราะเสียงดังว่า “ผมได้บอกคุณว่าอะไร พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงดูแลผมเป็นอย่างดี ผมถวายลาให้แด่พระองค์หนึ่งตัวและพระองค์ได้ทรงประทานล่อกลับมาให้ผม ตอนนี้ผมสามารถบรรทุกสินค้าไปขายได้มากกว่าเดิมและหาเงินได้มากกว่าแต่ก่อนครับ”

ข้าพเจ้าอดไม่ได้ที่จะเตือนท่านทั้งหลายถึงความจำเป็นต่อคำหนึ่งถึงหลักการสำคัญที่ว่า การทำบุญบริจาคให้แก่กองทุนนั้นเป็นความเต็มใจอย่างแท้จริงและบริสุทธิ์ใจ ควรที่ทุกคนต้องประจักษ์แจ้งว่าการบังคับให้บริจาคไม่ว่าจะรูปแบบใด จะเล็กน้อย หรือโดยทางอ้อมก็ตามเป็นการทำลายรากฐานแห่งหลักการพื้นฐานในการก่อตั้งกองทุนตั้งแต่เริ่มต้นเลยทีเดียว ภายใต้ทุกสถานการณ์ ขณะที่เรียกร้องให้ทำบุญบริจาคก็ทำในท่าทีลักษณะต่างๆ ไป ใช้ถ้อยคำอย่างระมัดระวัง ด้วยน้ำเสียงที่ให้เกียรติ ควรให้เป็นไปตามดุลพินิจของศาสนิกชนในการตัดสินใจในเรื่องความต้องการ จำนวน และวัตถุประสงค์ของเขาหรือเธอในการเผยแพร่ศาสนา

....ท่านศาสนภิบาล โซกิ เอฟเฟนดี....

ในปี 1952 (พ.ศ.2495) เมื่อบาไฮในอิหร่านได้รับข่าวของท่านศาสนภิบาลที่เรียกร้องให้พวกเขาทำบุญบริจาคให้กับการก่อสร้างส่วนบนของพระสถูปของพระบ็อบ การบริจาคก็เริ่มหลังไหลจากทั่วประเทศไปยังธรรมสภาแห่งชาติของอิหร่านทันที

ได้ขอให้บาไฮในเมืองเตหะรานนำเงินบริจาคของพวกเขาไปยังศูนย์กลางบาไฮแห่งชาติ หรือศูนย์บาไฮ ซึ่งตั้งอยู่ทางภาคเหนือของประเทศ ขณะนั้นอยู่ในช่วงฤดูหนาวที่รุนแรงมากมีหิมะตกหนักและการคมนาคมไม่สะดวก แม้สถานการณ์จะเป็นเช่นนั้นก็ได้หยุดยั้งให้บาไฮหลังไหลมายังศูนย์บาไฮเพื่อถวายเงินทำบุญบริจาคของพวกเขา พวกเขามาพร้อมกับเงิน เครื่องเพชรพลอย กล้องถ่ายรูปและอื่นๆ อีกที่พวกเขาสามารถจะให้ได้ แม้แต่คนที่ยากจนที่สุด ซึ่งปกติอาศัยอยู่ทางใต้ของเมืองเตหะรานที่มีไฟฟ้าใช้ไม่มากนัก บนถนนในยามค่ำคืน พวกเขาจะฝ่าอากาศอันหนาวเหน็บแล้วเดินไปเป็นระยะทางหลายไมล์เพื่อนำเงินบริจาคของเขาไปที่ศูนย์บาไฮ หลังกลับจากที่ทำงานในตอนเย็น

การตอบสนองจากบาไฮศาสนิกชนในอิหร่านเป็นไปอย่างล้นหลามจนเมื่อผ่านไประยะเวลาหนึ่ง ท่านศาสนภิบาลก็ได้ส่งโทรเลขไปยังธรรมสภาบาไฮแห่งประเทศอิหร่านเพื่อแจ้งให้ทราบว่าได้รับเงินบริจาคเพื่อสร้างพระสถูปของพระบ็อบตามที่ต้องการแล้วและจะไม่มี การบอกรับบริจาคอีก หลังจากนี้

ได้รับโทรเลขของท่านศาสนภิบาลแล้ว เพื่อนๆ ที่มาทำบุญบริจาคจึงได้รับทราบข่าวนี้ พวกเขาถึงกับ
อื้อวอนขอร้องเหรียญกษาปณ์ด้วยน้ำตาอย่าได้ปฏิเสธรับเงินบริจาคของพวกเขาไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ยังมีหญิงชราคนหนึ่งได้ร่ำไห้อย่างขมขื่นจนเหรียญกษาปณ์ไม่กล้าปฏิเสธที่จะรับเงินของเธอไว้ เหรียญกษาปณ์
นั้นบอกว่าเขาจะเก็บรักษาเงินจำนวนนั้นไว้จนกว่าจะได้รับคำแนะนำเพิ่มเติมจากดินแดนศักดิ์สิทธิ์

ท้ายที่สุดแล้ว ธรรมสภาบาไฮแห่งชาติจึงได้ส่งโทรเลขไปยังท่านศาสนภิบาลและได้ขอร้องให้
ท่านรับเงินบริจาคส่วนที่เกินมานี้ไว้ใช้ในการก่อสร้างอาคารอื่นๆ บนไหล่เขาคาร์เมลที่จะมีขึ้นใน
ภายหลัง

แมนเซอและราซิดเป็นเพื่อนกัน ทั้งสองคนมีอายุสิบสองปี พวกเขาได้ทราบเกี่ยวกับการก่อสร้าง
ส่วนบนของพระสถูปพระบ็อบและทราบว่าพวกผู้ใหญ่กำลังพยายามรวบรวมเงินให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะ
ทำได้เพื่อส่งไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์

ยุวชนทั้งสองต่างรู้สึกตื่นเต้นกับโครงการนี้และตัดสินใจว่าพวกเขาควรจะทำบริจาคให้กับพระ
สถูปพระบ็อบด้วย แต่เนื่องจากไม่ง่ายเลยที่จะได้เงินมา พวกเขาจึงคิดหาวิธีด้วยการแยกเศษ
เหรียญไว้ต่างหากในแต่ละครั้งที่ได้เงินมา

ทั้งสองจึงได้บริจาคอย่างสม่ำเสมอแม้จะเป็นเงินเล็กน้อยก็ตาม แต่ก็เป็นการทำให้
เงินกองทุนนั้นเพิ่มมากขึ้นได้ ซึ่งทั้งสองต่างก็ไม่รู้ว่าอีกคนได้เงินมาอย่างไร หลายปีต่อมา เมื่อทั้ง
สองได้มาพบกันตอนเป็นผู้ใหญ่ และอายุที่จะพูดถึงเรื่องนั้น พวกเขาได้เล่าให้ฟังถึงที่มาของ
จำนวนเหรียญพวกนั้น แมนเซอเล่าว่า ตอนที่ครอบครัวไม่มีเครื่องทำน้ำอุ่นใช้ในบ้าน พ่อของเขาก็
จะให้เงินเขาไปอาบน้ำที่ห้องอาบน้ำสาธารณะสัปดาห์ละครั้ง แมนเซอก็ได้อาบน้ำที่บ้านสลับกับไป
อาบน้ำที่ห้องอาบน้ำสาธารณะสัปดาห์ละครั้ง ด้วยวิธีนี้เขาจึงสามารถเก็บเงินส่งไปให้แก่การสร้างพระ
สถูปของพระบ็อบได้

ส่วนราซิดก็เก็บสะสมลูกเกด ในสมัยก่อนอาหารบางอย่างเป็นของหายากในประเทศอิหร่าน
นอกจากนั้นน้ำตาลก็หายากเช่นกันผู้คนจำนวนมากจะรับประทานลูกเกดพร้อมน้ำชา ทุกครั้งที่ราซิด
ได้รับลูกเกดมาหนึ่งกำมือเพื่อทานกับน้ำชา เขาก็จะทานลูกเกดเล็กน้อยและที่เหลือเขาก็จะเก็บไว้ใน
กล่อง เมื่อลูกเกดเต็มกล่อง เขาก็จะเอาไปขายให้คุณพ่อของเขา เมื่อได้ทราบเหตุผลว่าเหตุใดราซิดจึง
ขายลูกเกดของเขา คุณพ่อจึงได้ซื้อลูกเกดนั้นในราคาที่สูงเสมอ

ท่านพระหัตถ์ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า อมีเลีย คอลลินส์ ไม่เคยพลาดโอกาสในการบริจาคเงินจำนวนมากให้แก่ศาสนา ในสมัยของท่านศาสนิกบาล เมื่อครั้งที่ท่านศาสนิกบาลกำลังขยายทรัพย์สินที่ดินบนไหล่เขาคาร์เมล หรือส่งเสริมให้บาไฮช่วยกันบริจาคเพื่อนำไปซื้อที่ดินไว้สร้างสักการสถานและศูนย์กลางบาไฮในประเทศต่างๆ ท่านอมีเลีย คอลลินส์ก็จะเป็นคนแรกที่ส่งเช็คไปให้ท่านศาสนิกบาลเสมอ ในบางครั้งด้วยความรักอย่างมากมายที่ท่านอมีเลีย คอลลินส์มีต่อท่านโชกิ เอฟเฟนดี และก็ทราบดีว่าท่านศาสนิกบาลนั้นใช้จ่ายเงินสำหรับส่วนตัวน้อยมาก ท่านอมีเลีย คอลลินส์ก็จะส่งเช็คให้ท่านศาสนิกบาลแล้วขอให้ท่านศาสนิกบาลรับไว้สำหรับใช้ส่วนตัว ท่านศาสนิกบาลจึงได้รับเช็คของขวัญนั้นไว้แล้วนำไปใช้ในโครงการที่ท่านกำลังดำเนินการให้ศาสนา

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ตอนที่ท่านคอลลินส์อยู่ที่ไฮฟา ท่านได้มอบเช็คฉบับหนึ่งให้แก่ท่านศาสนิกบาล และได้ขอร้องให้ท่านศาสนิกบาลรับเช็คฉบับนั้นไว้เป็นของขวัญสำหรับใช้จ่ายตามอัธยาศัย ทั้งยังให้ความมั่นใจแก่ท่านศาสนิกบาลว่าท่านได้บริจาคให้แก่กองทุนต่างๆ เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ท่านโชกิ เอฟเฟนดีจึงได้ขอบคุณและนำเช็คฉบับนั้นใส่ในกระเป๋า

หลังจากนั้น ตอนที่ท่านคอลลินส์กำลังจะนั่งรับประทานอาหารเย็นร่วมกับผู้มาแสวงบุญและท่านศาสนิกบาลที่เมืองไฮฟา ผู้แสวงบุญคนหนึ่งได้ถามท่านโชกิ เอฟเฟนดีว่า เขาจะขอรับใช้อะไรก็ได้ ขณะที่เขาอยู่ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์จะได้ไหม? ท่านศาสนิกบาลก็ได้ถามว่าเขาสามารถทำงานก่อนได้ไหม เขาตอบว่าได้ ในกรณีนั้นท่านศาสนิกบาลจึงตอบว่า วันรุ่งขึ้นให้เขาไปที่บาห์จี ช่วยติดตั้งประตู คอลลินส์ตรงทางเข้าเขตศักดิ์สิทธิ์

ท่านคอลลินส์ได้ทราบข่าวอันมีเกียรติสูงส่งนี้ ที่ท่านศาสนิกบาลได้มอบให้แก่ท่านคอลลินส์เป็นครั้งแรกในเย็นวันนั้น และท่านคอลลินส์ก็ทราบว่าท่านโชกิ เอฟเฟนดีได้ใช้จ่ายเช็คฉบับที่มอบให้แก่ท่านในการติดตั้งประตูนี้

ต่อไปนี้เป็นเรื่องเศร้า

มีบาไฮบางคนที่ไม่แสวงบุญในสมัยของท่านศาสนิกบาล พวกเขาได้รับกระตุ้นจากความมั่งคั่งของพระสถูปและอุทยานที่ล้อมรอบพระสถูป พวกเขาได้ถามท่านศาสนิกบาลว่าพวกเขาจะสามารถทำอะไรบางอย่างที่พิเศษให้แก่ศาสนาได้หรือไม่ในระหว่างแสวงบุญ ท่านศาสนิกบาลได้ตอบว่าพวกเขาควรจะไปรับใช้ศาสนาในประเทศของตน อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็กังขี้เกรงใจว่าพวกเขาอยากจะทำงานรับใช้พิเศษบางอย่างในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาขอร้องท่านศาสนิกบาลยอมให้พวกเขาได้บริจาคเงินให้กับการขยายอุทยานที่อยู่รอบๆ พระสถูป ในที่สุด ท่านศาสนิกบาลก็ยินยอมแล้วกล่าวว่าที่มีที่ดินอยู่

แปลงหนึ่งบนไหล่เขาคาร์เมลที่จำเป็นต้องซื้อไว้ทันที ท่านศาสนิกบาลได้บอกราคาของที่ดิน และพวกเขาจึงให้ความมั่นใจแก่ท่านศาสนิกบาลอย่างเต็มเต็งว่าพวกเขาสามารถที่จะหาเงินได้ตามจำนวนนั้น พวกเขาบอกว่าทันทีที่กลับไปบ้านพวกเขาจะส่งเงินจำนวนนั้นมาให้ทันที

ท่านศาสนิกบาลเฝ้ารอแต่เงินก็ยังไม่ถึง ในที่สุดเมื่อท่านตัดสินใจจะซื้อที่ดินแปลงนั้นด้วยตนเอง แต่ราคาที่ดินนั้นก็สูงขึ้นจากราคาที่ตกลงกันครั้งแรกหลายเท่าตัว

ตัดทอนมาจากจดหมายถึงเหรียญกฐนสภาบาไฮแห่งชาติสหรัฐอเมริกาตั้งนี้

“คุณแม่ของเราได้บอกเราเกี่ยวกับการก่อสร้างอาคารบนไหล่เขาคาร์เมล และเมื่อเสร็จแล้วจะก่อให้เกิดสันติภาพรอง เด็กคนอื่นๆ รู้สึกกลัว แต่เราไม่กลัว เพราะเราเป็นบาไฮ เรารู้ว่าถ้าเกิดจากสันติภาพรอง สันติภาพอันยิ่งใหญ่ก็จะตามมา

คุณแม่ได้อ่านให้เราฟังว่ามีความต้องการเงินห้าสิบล้านดอลลาร์ ซึ่งเป็นเงินจำนวนมากและรู้สึกเสียใจที่เราก็ไม่มีให้ แต่อาจจะตั้งคำถามเล่นๆ ว่า “พวกคุณจะรับภาระข้างทั้งตัวได้อย่างไร?” คำตอบที่ได้คือ “รับภาระทีละคำ” ซึ่งตกลงและเป็นความจริงด้วย... คุณแม่กำลังจะจัดงานวันคล้ายวันเกิดให้กับพวกเราซึ่งตรงกับวันที่ 14 พฤศจิกายน เรามีอายุย่างเข้าเก้าขวบและเจ็ดขวบ เราต้องการสมทบเงินทุนห้าสิบล้านด้วยการที่เราจะรับภาระข้างทีละคำของเรา เราจึงถามคุณแม่ว่า แทนที่เราจะจัดงานฉลองวันเกิดของเรา เราก็จะสามารถส่งเงินสมทบกองทุนสร้างอาคารบนไหล่เขาของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของได้ ซึ่งคุณแม่ก็ตอบตกลง เชื่อกันนั้นเป็นของคุณแม่ แต่จำนวนเงินในเช็คนั้นเป็นส่วนของเรา”

โตโรนและมาร์ตินกำลังจะแต่งงานกันและทั้งสองตกลงใจที่จะจัดงานแต่งงานอย่างเรียบง่าย เงินส่วนที่จะใช้จัดงานขนาดใหญ่จะถูกส่งไปสมทบกองทุนโครงการไหล่เขาคาร์เมล

ทั้งสองยังได้ขอให้เพื่อนบาไฮและญาติๆ ส่งเงินไปสมทบกองทุนดังกล่าวแทนที่จะนำเงินนั้นไปซื้อของขวัญให้พวกเขา

บาไฮหลายคนได้มารวมตัวพบปะกันที่เมืองเล็กๆ เมืองหนึ่งในประเทศออสเตรเลีย หนึ่งในหลายคนนั้นได้เสนอว่าพวกเขาควรวางแผนจัดงาน “วันพิเศษแห่งการมอบความสุขหรรษา” เพื่อรวบรวมเงินสมทบกองทุนสร้างอาคารบนไหล่เขาคาร์เมล

ทุกคนเจียบบังไปชั่วขณะหนึ่ง พวกเขาไม่ใช่คนร่ำรวยประกอบกับค่าครองชีพที่สูงขึ้นทุกๆ วัน ทำให้พวกเขาออมเงินไม่ได้มากมายนัก ความคิดในการบริจาคให้แก่กองทุนจากเงินที่ไม่ค่อยพอใช้จึงไม่เป็นที่ยินดีนักในตอนแรกๆ ความคิดของพวกเขาอาจมุ่งไปในเรื่องจำเป็นอื่นๆ ไบแจ้งหนี้ที่ต้องชำระการซ่อมแซมบ้าน ซื่อรองทำให้ลูกๆ การสนับสนุนเงินกองทุนต่างๆ จึงไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ด้วยความรักในพระบาฮาอุลลาห์จึงเอาชนะหัวใจของศาสนิกชนของพระองค์ได้เสมอ

เพื่อนคนหนึ่งในนั้นกล่าวขึ้นว่า “ทำไมเราจะทำไม่ได้?” และ “เราจะจัดงานนี้เมื่อไรดี?” เพื่อนคนอื่นๆ จึงช่วยกันออกความคิดในรายละเอียดการจัดงาน และได้เลือกเอาวันคล้ายวันประสูติของพระบาฮาอุลลาห์เป็นวันแห่งความสุขนี้

งานอันอุดมด้วยพรวันนั้นเต็มไปด้วยบรรยากาศแห่งความหรรษาและการระลึกถึงพระคุณแห่งความอารีที่ได้ยอมรับพระศาสตร์ของพระผู้เป็นเจ้า กลุ่มบาไฮเล็กๆ กลุ่มนี้มีรายได้ปานกลางได้บริจาคให้แก่ศาสนาย่างมีน้ำใจ ในตอนที่พวกเขามาร่วมกันนับเงิน พวกเขาแทบจะไม่เชื่อว่าพวกเขารวบรวมเงินได้กว่าหนึ่งพันดอลลาร์

คุณเคยได้ยินสถาบันวิชาชีพบาไฮเฟซีเพื่อสตรีชนบทไหม? สถาบันนี้ตั้งอยู่ที่เมืองอินดอเร ประเทศอินเดีย เป็นสถาบันที่จัดสอนหลักสูตรทางวิชาการและวิชาชีพแก่สตรีที่เขียนอ่านไม่ได้ที่มาจากหมู่บ้านต่างๆ ในแถบนั้น

มีเด็กสาวสองคนอายุสิบเก้าและยี่สิบปีซึ่งเคยผ่านการอบรมจากสถาบันเฟซีแห่งนี้และได้เป็นบาไฮที่นั่น ทั้งสองมาจากชนเผ่าที่ยากจนที่สุด หลังจากที่ยจบการอบรมได้สองสามเดือน เด็กสาวทั้งสองได้เข้าร่วม “การแข่งขันบทเพลงของผู้เรียน” ซึ่งเป็นโครงการที่ได้รับการสนับสนุนจากองค์การศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ และจัดการแข่งขันโดยคณะกรรมการเฉพาะกิจเพื่อการอ่านออกเขียนได้นานาชาติ มีสามสิบสี่องค์กรได้ส่งตัวแทนเข้าร่วมการแข่งขันในครั้งนั้น

ผู้เข้าแข่งขันแต่ละคนได้รับการแนะนำโดยองค์กรที่ส่งพวกเขา พวกเขาร้องเพลงเป็นภาษาฮินดีที่คลอด้วยดนตรี หญิงสาวบาไฮนั้นแตกต่างไปจากคนอื่นๆ พวกเขาเดินขึ้นเวทีในเครื่องแต่งกายชาวพื้นเมืองและแนะนำตัวเองต่อผู้เข้าชมจำนวนสองพันคน ไม่มีดนตรีที่สลับซับซ้อนคลอไปกับเพลงที่เรียบง่ายที่พวกเขาสองคนได้แต่งขึ้นในภาษาชนเผ่าของพวกเขา

เมื่อร้องไปถึงท่อนกลางของเพลง ไฟเกิดดับและเครื่องขยายเสียงหยุดไปประมาณหนึ่งนาที หญิงสาวทั้งสองได้ประสบบททดสอบครั้งนี้ด้วยความกล้าและยังคงร้องเพลงต่อไป กรรมการผู้ตัดสิน

สามารถได้ยินพวกเขาร้องเพลงและเมื่อร้องเพลงจบ ก็ถูกขอให้แปลเป็นภาษาฮินดี คุณครูบาไฮของพวกเขาก็ได้แปลเนื้อเพลง ในเนื้อเพลงหญิงสาวได้อธิบายว่าก่อนที่จะพวกเขาจะไปเข้าอบรมที่สถาบันของบาไฮ เขาทั้งสองอ่านเขียนไม่ได้ ที่สถาบันแห่งนั้นพวกเขาได้เรียนเพื่ออ่านออกเขียนได้ นับเลขได้ บอกเวลาได้ และซัง ตวง วัด ได้ พวกเขาเรียนเย็บผ้า เรียนรู้การใช้จักรเย็บผ้า เพื่อที่จะสามารถเลี้ยงชีพได้ พวกเขาได้ออกจากความมืดเพื่อไปสู่แสงสว่าง และตอนนี้พวกเขาก็ได้นำแสงสว่างนั้นไปสู่หมู่บ้านเพื่อขับไล่ความมืดมนออกไป

หญิงสาวทั้งสองชนะรางวัลที่หนึ่งได้รางวัลเป็นเงิน 1,000 รูปี เขาทั้งสองไม่เคยเห็นเงินจำนวนมากขนาดนั้นมาก่อนในชีวิต พวกเขาได้เดินไปหาคุณครูด้วยน้ำตาแล้วพูดกับคุณครูว่า “ทั้งหมดนี้ไม่มีอะไรเลยนอกจากพระพรของพระบาฮาอูลลาห์ เราจะไม่ต้องต้องเงินจำนวนนี้เงินกว่าเราจะบริจาคส่วนหนึ่งให้แก่กองทุน” ทั้งสองได้บริจาค 100 รูปี ให้แก่กองทุนให้แล้วเขาคาร์เมล และ 100 รูปีแก่กองทุนสักการสถานในอินเดีย ส่วนที่เหลือพวกเขาจะแบ่งกันคนละ 400 รูปี พวกเขาได้นำไปจ่ายชำระเป็นเงินงวดแรกของจักรเย็บผ้า

เราต้องระลึกไว้เสมอว่ามีบาไฮจำนวนน้อยมากในโลกนี้ เมื่อเทียบกับจำนวนประชากรของโลก และมีคนที่ยากจนจำนวนมากมาย แม้ว่าจะพวกเราจะสละสิ่งที่มีอยู่ทั้งหมดให้ก็ไม่สามารถบรรเทาความทุกข์ยากของพวกเขาได้แม้แต่น้อย นี่มิได้หมายความว่าเราไม่ต้องช่วยเหลือผู้ยากไร้ เราควรช่วยพวกเขา แต่การทำบุญบริจาคให้แก่ศาสนาเป็นวิธีการรับประกันหนทางที่กระทำแล้วจะยกเอาความหิวโหยและความทุกข์ยากที่มีอยู่ตลอดเวลาออกไปจากมนุษย์ เพราะต้องผ่านระบบของพระบาฮาอูลลาห์อย่างเดี๋ยวนั้น แหล่งที่มาจากสวรรค์ ที่คนทั้งโลกสามารถยืนอยู่บนขาของตัวเองได้ แล้วความต้องการความกลัว ความหิวโหย สงคราม ฯลฯ จะถูกขจัดให้หมดสิ้นไป ผู้ที่มีใช้บาไฮไม่สามารถทำบุญบริจาคให้แก่งานของเราได้ หรือทำการบริจาคให้กับเราได้ ดังนั้นหน้าที่แรกของเราที่แท้จริงก็คือสนับสนุนงานการเผยแผร์ของเราเอง เพราะนี่จะนำไปสู่การเยียวยาประชาชาติทั้งปวง

จากจดหมายเขียนในนามของท่านโซกิ เอฟเฟนดิ

โครงการสำคัญที่ได้เริ่มดำเนินการโดยสภาผู้ธรรมแห่งสากลนั้นประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีและผู้คนจำนวนมากนับล้านในโลกได้รับประโยชน์จากโครงการเหล่านี้ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง อย่างไรก็ตามความสำเร็จอันน่าอัศจรรย์เหล่านี้จะเกิดขึ้นไม่ได้หากปราศจากซึ่งความเสียสละอย่างต่อเนื่องของบรรดาศาสนิก ชนของพระบาฮาอูลลาห์ทุกแห่งหน

ครั้งหนึ่ง ธรรมชาติของประเทศไทยเล็กๆ ประเทศหนึ่งในตะวันออกกลางได้ตั้งเป้าจำนวนเงินสำหรับส่งให้กองทุนนานาชาติไว้ค่อนข้างสูง ธรรมชาติของกองทุนนานาชาติของประเทศนี้จึงพยายามทำเท่าที่ทำได้เพื่อจะขอรับบริจาคให้ได้ตามเป้าที่ธรรมชาติที่ตั้งไว้ แต่ก็ไม่สามารถรวบรวมได้ตามจำนวนที่ต้องการ

เมื่อบาไฮได้ทราบข่าวนี้ บางคนก็ได้คิดถึงวิธีดั้งเดิมที่พวกเขาเคยช่วยได้ หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นชายหนุ่มผู้ซึ่งคิดว่าตัวเขาเองได้บริจาคให้ทั้งหมดเท่าที่เขาสามารถจะให้ได้ ทำให้เขามีความมุ่งมั่นที่จะหาทางในการที่จะบริจาคให้ได้มากกว่าเดิม

ชายคนนี้เป็นช่างภาพและยังขายอุปกรณ์ถ่ายภาพในร้านของเขาด้วย เขาได้ตัดสินใจที่จะกันเงินส่วนที่เขาได้รับจากลูกค้าคนแรกของแต่ละวันไว้ให้แก่กองทุน ไม่ว่าจะได้จากการถ่ายภาพหรือได้จากการขายอุปกรณ์ราคาแพงในร้าน เขาต้องประหลาดใจที่เก็บรวบรวมเงินได้เป็นจำนวนมากผิดปกติ เงินจำนวนนี้ก็นำไปรวมกับของคนอื่นๆ ที่เหมือนกับเขาที่มีความพยายามอย่างมากในการช่วยให้เป้าจำนวนเงินที่ธรรมชาติตั้งไว้นั้นได้ตามจำนวน

เมื่อครั้งที่เกิดสงครามในประเทศ..ก.. บาไฮศาสนิกชนในประเทศนั้นไม่สามารถที่จะบริจาคให้แก่กองทุนนานาชาติได้ตามที่แจ้งความจำนงไว้ เพื่อนๆ ในประเทศใกล้เคียง..ข...ซึ่งได้รับเงินบริจาคตามที่ได้ตั้งเป้าไว้ จึงตัดสินใจส่งเงินพิเศษให้แก่กองทุนนานาชาติในนามของบาไฮศาสนิกชนของประเทศ...ก... ด้วยความไม่ยัดยัด เสียสละอย่างที่สุด แต่ละคนให้เท่าที่จะให้ได้ จึงได้รับเงินบริจาครวมทั้งสิ้น 200,000 เหรียญสหรัฐ

ต่อมา เมื่อสามารถติดต่อสื่อสารกันได้อีกครั้ง ทั้งสองประเทศจึงได้ทราบว่าบาไฮศาสนิกชนประเทศ..ก...ได้แจ้งความจำนงบริจาคให้แก่ศูนย์กลางบาไฮแห่งโลกไว้ 500,000 เหรียญสหรัฐ ซึ่งพวกเขาได้ส่งไปให้ศูนย์กลางบาไฮแห่งโลกก่อนที่สงครามจะเริ่มเป็นจำนวน 300,000 เหรียญสหรัฐ ดังนั้นจำนวนเงินที่เพื่อนๆ ในประเทศ..ข...ได้ช่วยกันบริจาคในนามของประเทศ...ก...จึงเป็นจำนวนเงินที่ถูกต้องตามที่ได้แจ้งความจำนงไว้

ในสารฉบับหนึ่งของสภาอุทธรณ์แห่งสากลที่ได้แจ้งให้บาไฮทั่วโลกทราบถึงการบริจาคให้แก่กองทุนนานาชาติลดลง และศูนย์กลางบาไฮแห่งโลกไม่สามารถทำงานได้ตามที่ได้แจ้งให้ทราบ

ชาวนี้ได้ทำให้ได้รับเงินบริจาคเพิ่มมากขึ้นจากทุกประเทศ นำไปสู่การตอบสนองอย่างมากมายจากบาไฮประเทศ...เอ... หลายคนบริจาคทุกสิ่งที่มีพวกเขา มีหนึ่งในจำนวนนั้น เป็นคนขายของเขา ได้บริจาครถยนต์ของเขา ธรรมสภาฯ ทราบดีว่า รถยนต์คันนั้นมีความจำเป็นต่อการทำมาหากินของเขา จึงให้เขาเช่ารถคันนั้นจนกว่าเขาจะสามารถซื้อคันใหม่ได้ บาไฮอีกคนหนึ่งเป็นคนรวยได้บริจาคเงินเก็บของเขาทั้งชีวิต และอีกคน ไม่เพียงแต่จะบริจาคทุกสิ่งที่มีอยู่ แต่ได้ไปกู้เงินจากธนาคารเพื่อจะช่วยกองทุน และต่อมาก็ได้จ่ายคืนพร้อมดอกเบี้ย นอกจากนี้ทุกคนบริจาคแล้ว มีสตรีคนหนึ่งได้บริจาคเครื่องเพชร พลอย ทองคำหนักสี่กิโล รวมทั้งหมดที่พวกเขาพร้อมกันบริจาคเป็นเงินกว่า 1,700,000 เหรียญสหรัฐฯ

เงินบริจาคจำนวนมหาศาลนี้ได้มาจากเพียงที่เดียวในโลกที่ซึ่งมีบาไฮจำนวนไม่มาก ประกอบกับความเสียสละอย่างใหญ่หลวงจนกระทั่งสภาผู้ธรรมแห่งสากลได้ขอให้บาไฮที่นั่นยุติส่งเงินบริจาคมาให้

.....บาไฮแต่ละคนจะต้องทำตามการตัดสินใจของตนเองและความต้องการของศาสนา ในยามวิกฤต ไม่ว่าจะด้วยงานของศาสนา หรืองานของครอบครัว โดยธรรมชาติแล้วผู้คนจะปฏิบัติแตกต่างไปจากสถานการณ์ที่ปกติ แต่ในการตัดสินใจในเรื่องเหล่านี้ก็ขอให้ขึ้นอยู่กับบาไฮแต่ละคน

จากจดหมายเขียนในนามของท่านโซกิ เอฟเฟนดิ

งานประชุมเพื่อเฉลิมฉลองครบหนึ่งร้อยปีแห่งการเสด็จมาถึงดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของพระบาฮาอุลลาห์ได้จัดขึ้นอย่างสมพระเกียรติที่เมืองปาเลอโม ซึ่งอยู่ใจกลางเมดิเตอร์เรเนียน

หลังงานประชุมเสร็จสิ้นลง จึงได้อนุญาตให้ผู้ที่มาร่วมงานไปแสวงบุญและเยี่ยมพระสถูปอันศักดิ์สิทธิ์ที่เมืองไฮฟาและเมืองอักคาได้ เพื่อเป็นเครื่องหมายของความขอบคุณในความอารีอันประเสริฐนี้ ผู้แสวงบุญจำนวนมากจึงได้บริจาคให้แก่กองทุนนานาชาติ หนึ่งในนั้นคือบาไฮที่มาจากประเทศเยอรมัน เขาได้บริจาคเงินเป็นจำนวนมากแล้วกล่าวว่าควรออกไปเสริมรับเงินในนามของธรรมสภาแห่งชาติประเทศเยอรมัน อย่างไรก็ตาม เมื่อได้จัดส่งไปเสริมรับเงินออกไป ธรรมสภาแห่งชาติได้ตอบว่า ธรรมสภาแห่งชาติไม่ได้ส่งเงินจำนวนมากเช่นนี้ไปให้ เป็นที่ชัดเจนว่า ผู้ที่บริจาคเงินคนนั้นปรารถนาที่จะไม่เปิดเผยชื่อ

ยูนิสกำลังจะแต่งงานและได้ยืมเงินเพื่อไปซื้อสร้อยคอทองคำให้ภรรยาของเขา เวลาผ่านไป ยูนิสได้ใช้หนี้จนหมดและมีความสุขที่ได้เห็นภรรยาสวมสร้อยคออันมีค่าในโอกาสพิเศษต่าง ๆ

เย็นวันหนึ่ง ทั้งคู่ได้นั่งด้วยกันในงานประชุมและได้ยินข่าวจากศูนย์กลางบาไฮแห่งโลกที่เรียกร้องให้บริจาคแก่กองทุนนานาชาติ ยูนิสจึงหันไปหาภรรยา เธอจึงกระซิบว่า “คุณทราบดีว่าเราไม่มีเงินจะบริจาค” ยูนิสจึงมองไปที่สร้อยคอทองคำที่เธอสวมอยู่ เธอได้ยืมแล้วถอดสร้อยคอเส้นนั้นออกให้แก่กองทุน

เซยิดได้อาสาสมัครไปยังอีกเมืองหนึ่งในอิหร่าน ธุรกิจของเขาที่นั่นประสบปัญหา แม้ว่าเขาจะเคยเป็นคนร่ำรวยก็ตาม แต่ตอนนี้เขาต้องการปัจจัยอย่างมากในการดำเนินธุรกิจของเขาต่อไป ดังนั้น เขาจึงเข้าไปที่เมืองหลวงเพื่อทำการกู้เงินจากธนาคารนานาชาติ

ขณะที่อยู่ในเตหะราน เขาได้ข่าวว่ามีความต้องการเงินกองทุนเพื่อที่จะสร้างที่ทำการสภายุติธรรมแห่งสากลให้เสร็จ เขารู้สึกเสียใจที่ไม่สามารถบริจาคให้กองทุนนานาชาติในช่วงเวลาอันวิกฤตของเขาได้ แล้วเขาก็เกิดความคิดหนึ่งที่ว่า “หากเราสามารถกู้เงินให้กับตัวเองในยามที่เราต้องการได้ แล้วทำไมเราไม่กู้เงินให้ศาสนาในยามที่ศาสนาต้องการล่ะ?” เขาจึงบริจาคเงินที่กู้มาจากธนาคารครึ่งหนึ่งให้แก่กองทุนนานาชาติ แล้วนำเงินอีกครึ่งหนึ่งกลับบ้าน

เวลาผ่านไป ธุรกิจของเซยิดก็เจริญรุ่งเรือง และชีวิตของเขาก็กลับมาสุขสบายอีกครั้งหนึ่ง และแล้วการประทุษร้ายบาไฮก็ได้เริ่มขึ้นในประเทศอิหร่านและทุกอย่างที่เขาทำอยู่ได้ถูกยึดไปจนหมดสิ้น

ก็มีเพื่อนคนหนึ่งที่ได้ทราบเรื่องราวการบริจาคที่เสียสละที่เซยิดได้ถวายให้ในตอนที่กำลังก่อสร้างที่ทำการสภายุติธรรมแห่งสากล เซยิดได้กล่าวว่า “ผมมีความสุขมากที่ผมได้บริจาคเงินที่ผมกู้มาครึ่งหนึ่งให้แก่กองทุนนานาชาติ ผลที่ได้รับก็คือพระพรที่ไม่มีใครจะสามารถเอาไปจากผมได้ ในทางตรงข้ามเงินอีกครึ่งหนึ่งทุกบาททุกสตางค์บัดนี้ได้สูญสิ้นไปหมดแล้ว”

....ต้องไม่มีแรงกดดันใด ๆ มาบังคับให้บาไฮศาสนิกชนทำบุญบริจาค การบริจาคต้องเป็นความสมัครใจ และควรถือว่าเป็นความลับ นอกเสียจากว่าเพื่อนเหล่านั้นจะกล่าวถึงมันเองอย่างเปิดเผย

จากจดหมายเขียนในนามของท่านโซกิ เอฟเฟนดี

ฮุกคูลลาห์

ฮัจเจ อามิน เป็นผู้พิทักษ์ทรัพย์สินฮุกคูลลาห์คนแรก เขาได้ใช้เวลาส่วนใหญ่ในชีวิตเดินทางไปมาระหว่างอิหร่านและดินแดนศักดิ์สิทธิ์ในช่วงที่พระบาฮาอุลลาห์และพระอับดุลบาฮายังทรงมีประชณม์ชีพอยู่ในสมัยนั้นถนนหนทางไม่มีความปลอดภัยและการเดินทางไปมาหาสู่กันส่วนใหญ่ก็เป็นการเดินทางเท้า ฮัจเจ อามินมักจะเดินทางจากเมืองหนึ่งสู่อีกเมืองหนึ่ง จากหมู่บ้านหนึ่งสู่อีกหมู่บ้านหนึ่งในอิหร่านเพื่อรวบรวมเงินฮุกคูลลาห์และรับเงินบริจาคที่เขาจะนำไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์

เป็นที่รู้กันทั่วไปว่า ฮัจเจ อามิน จะเอาทุกอย่างออกจากตัวเขาเท่าที่สามารถทำได้ เพื่อจะสามารถเพิ่มเงินเข้าไปสมทบกับเงินบริจาคที่ได้นำติดตัวมาจากอิหร่านได้อีกเล็กน้อย ปกติอาหารของเขา ก็มีเพียงขนมปังแห้งที่เขานำติดตัวไปทุกแห่งหนพร้อมกับนมเปรี้ยว เขาจะเจือจางนมเปรี้ยวกับน้ำเปล่า ที่ชาวเปอร์เซียเรียกว่าตุ๊ก แล้วหักขนมปังแห้งจุ่มลงไป แต่เขาจะใส่นมเปรี้ยวลงไปใต้น้ำเปล่า น้อยมากจนคำว่า “ตุ๊ก” ของฮัจเจ อามิน” ได้กลายเป็นประเพณีของกลุ่มบาไฮในอิหร่าน เขามักจะแบ่งปันอาหารอันเรียบง่ายนี้กับคนอื่นขณะเดินทางไปทั่วประเทศ มีหลายครั้งที่เขาได้รับเชิญให้ไปทานอาหารที่บ้านของบาไฮ เขาก็มักจะเชิญชวนให้เจ้าของบ้านร่วมรับประทานอาหารตุ๊กกับขนมปังของเขา และจะนำเงินที่เจ้าของบ้านจะใช้ซื้ออาหารให้แก่เขาไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์

บาไฮศาสนิกชนทุกคนในอิหร่านรักและเคารพฮัจเจ อามิน และมีเรื่องราวดีๆ หลายเรื่องที่เล่าขานกัน เกี่ยวกับความจริงใจและการอุทิศตนของเขา มีอยู่ครั้งหนึ่ง ขณะที่เขากำลังจะเดินทางไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์ มีหญิงยากจนคนหนึ่งได้มอบเหรียญเล็กๆ หนึ่งเหรียญให้เขานำไปด้วย ฮัจเจ อามินได้ขอบคุณเธอและเอาเหรียญนั้นใส่ในกระเป๋า ทันทีที่เขาเดินทางถึงบ้านของพระอับดุลบาฮา เขาก็ได้มอบเงินที่เขารวบรวมมาได้ให้แก่พระอับดุลบาฮาเหมือนอย่างที่เคยปฏิบัติตลอดมา ปกติแล้วท่านนายจะขบใจและสรรเสริญการรับใช้อย่างไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อยของเขา ความซื่อสัตย์ของเขาไม่เป็นที่น่าสงสัยเลยสักครั้ง ฮัจเจ อามินไม่เคยนับเงินผิดพลาด ที่จริงแล้ว การคำนวณเงินที่ได้รับไม่ยากสำหรับเขาเพราะตัวเขาเองไม่เคยมีเงินของตัวเองติดตัวเลย

อย่างไรก็ตาม ในครั้งนี้ เขารู้สึกประหลาดใจอย่างที่สุด เมื่อพระอับดุลบาฮาได้รับเงินครั้งนี้แล้ว พระองค์กลับมองดู ฮัจเจ อามิน ด้วยสายตาที่อ่อนโยนและบอกว่ามีบางส่วนหายไปจากจำนวนนี้ ฮัจเจ อามิน จึงลาท่านนายกลับไปด้วยความเสียใจ โดยไม่เข้าใจว่าได้เกิดอะไรขึ้น เขาได้กลับไปยังห้องของเขาด้วยน้ำตานองหน้าและหมอบลงสวดมนต์ ในขณะที่เขาได้โน้มตัวลง เขารู้สึกว่ามีเศษโลหะแข็งๆ อยู่ใต้เขา มันคือเหรียญเล็กๆ ที่หญิงยากจนคนนั้นได้มอบให้แก่เขาเพื่อนำไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์นั่นเอง เหรียญนั้นได้หลุดรอดออกจากรูในกระเป๋าไปที่เขาตะเข็บเสื้อคลุมยาวของเขา

ฮัจเจ อามิน จึงรีบนำเหรียญนั้นไปมอบให้พระอับดุลบาฮา ท่านนายจึงขอบใจและกล่าวสรรเสริญเขา พระองค์ได้จับเหรียญนั้นและกล่าวว่าเหรียญนี้มีค่ามากกว่าเงินบริจาคอื่นๆ ทั้งหมดเพราะเป็นเงินที่บริจาคให้ด้วยความเสียสละอย่างสูงยิ่ง

นาจาฟาบาดเป็นหมู่บ้านหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับเมืองเอสฟาฮานในประเทศอิหร่าน ที่นั่นมีบาไฮมาตั้งแต่สมัยเริ่มแรกของศาสนา ในเวลานั้น ศาสนิกชนส่วนใหญ่ในหมู่บ้านนี้เป็นชาวสวนอัลมอนต์ที่ร่ำรวย

ในสมัยก่อนมีชาวบ้านจำนวนไม่มากนักในอิหร่านที่อ่านออกเขียนได้ จึงเป็นการยากที่ชาวบ้านที่เป็นบาไฮจะคำนวณสุकुคูลลาห์ด้วยตนเองได้ มีบาไฮบางคนในนาจาฟาบาดที่ได้วางระบบการคำนวณสุकुคูลลาห์ให้แก่พวกเขา กล่าวคือ ได้มีการทำเครื่องหมายบนต้นอัลมอนต์จำนวนสิบเก้าต้นในสวนเพื่อเก็บผลถวายแด่กองทุนสุकुคูลลาห์ เมื่อต้นอัลมอนต์เหล่านั้นถึงเวลาเก็บเกี่ยว ผลอัลมอนต์บนต้นที่ได้ทำเครื่องหมายไว้ก็จะถูกเก็บเกี่ยวแล้วนำไปแยกขายต่างหาก เงินที่ได้จากการขายนี้ก็เป็นของกองทุนสุकुคูลลาห์ที่จะส่งไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์

นอกจากนี้พวกเขายังผูกเชือกรอบกิ่งก้านที่มีผลอัลมอนต์ตกเพื่อเป็นเครื่องหมายว่าผลที่ได้จากกิ่งเหล่านั้นจะนำส่งไปบริจาคให้แก่กองทุนบาไฮอื่นๆ

ไม่อนุญาตให้มีการเรียกร้องให้ถวายสุकुคูลลาห์ บัญชานี้ได้เปิดเผยในพระคัมภีร์ของพระผู้เป็นเจ้าด้วยเหตุจำเป็นหลายอย่างที่กำหนดขึ้นโดยพระผู้เป็นเจ้าให้ขึ้นอยู่กับวิธีการทางวัตถุ ด้วยเหตุนี้ หากใครที่ปรารถนาที่จะมีส่วนได้รับพระพรนี้ด้วยความปลาบปลื้มยินดีอย่างที่สุดแล้ว ไม่เพียงยื่นกรานที่จะถวายเท่านั้น เจ้าก็จงรับไว้ ไม่อย่างนั้นแล้วก็ไม่อนุญาตให้รับไว้

....พระบาฮาอูลลาห์....

นายมุซา บานาเน เป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จก่อนที่เขาจะอาสาสมัครไปประจำอยู่ที่อัฟริกาและได้รับการแต่งตั้งให้เป็นที่ปรึกษาพระหัตถ์ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า ความลุ่มหลงที่เคยทำงานกับท่านก็ได้เล่าย้อนเหตุการณ์ในอดีตถึงชีวิตของมุซาในเมืองเตหะรานไว้ดังนี้

นายบานาเนได้ตัดสินใจขายที่ดินที่มีค่ามาก ซึ่งตั้งอยู่ในทำเลที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งในเมืองหลวง ก็มีชายสองคนมาหาเขาเพื่อซื้อที่ดินแปลงนี้ เมื่อผู้จะซื้อได้ทราบราคา พวกเขาบอกว่าสนใจที่จะซื้อไว้แต่

พวกเขามีเงินสดในมือไม่พอ ทั้งสองได้ขอร้องนายบานาเนไม่ให้ขายที่ดินนั้นแก่คนอื่นภายในเวลาหนึ่งเดือน ในช่วงหนึ่งเดือนนั้นพวกเขาคาดว่าจะจัดการหาเงินมาได้ คำขอนั้นก็เป็นที่ยอมรับ นายบานาเนก็ได้จดวันที่ตามที่ตกลงกัน หากพวกเขาไม่สามารถซื้อที่ดินนั้นได้ตามวันที่กำหนดไว้ นายบานาเนก็จะเสนอขายที่นั่นให้แก่คนอื่นต่อไป ข้อตกลงนี้กล่าวกันด้วยวาจาและไม่มีการลงบันทึกเป็นเอกสาร

เวลาผ่านไปชั่วระยะหนึ่ง ก็ยังไม่ได้ข่าวจากผู้จะซื้อทั้งสอง และแล้ววันหนึ่งก็มีอีกคนหนึ่งมาติดต่อขอซื้อที่ดินแปลงเดียวกันนั้น นายบานาเนจึงได้บอกไปว่าเขาได้ให้คำมั่นกับผู้ที่ซื้อสองรายแรกไปแล้ว แต่ชายคนนั้นบอกว่าเขาพร้อมที่จะเสนอราคาเป็นสองเท่าของรายแรกและเขาได้นำเงินจำนวนดังกล่าวมาด้วย คามาลรู้สึกตื่นเต้นและอยากทราบว่านายบานาเนจะยอมรับข้อเสนอนี้หรือไม่ โดยให้เหตุผลว่าเป็นโอกาสที่ไม่ควรพลาด เขาได้แย้งว่า หากผู้จะซื้อสองคนแรกตั้งใจจะซื้อที่ดินนี้จริงจังทั้งสองก็น่าจะติดต่อมายังเจ้าของอีกครั้งหนึ่งแล้ว แต่นายบานาเนตอบว่าเขาไม่อาจจะผิดสัญญาได้ หากทั้งสองไม่แสดงตนภายในหนึ่งเดือนที่ตกลงกันไว้ เขาก็จะมีอิสระในการขายที่ดินนั้นให้แก่ผู้สนใจรายอื่นต่อไป

ผู้มาขอซื้อรายที่สองได้กลับไปด้วยความผิดหวังและได้กลับมาอีกในวันสิ้นเดือนที่ครบสัญญากับรายแรก คามาลต้อนรับเขาด้วยความยินดี หวังว่านายบานาเนจะเริ่มลงนามในโฉนดที่ดิน นายบานาเนกล่าวขึ้นว่า “แต่เนี่ยยังไม่หมดวันเลย ชายทั้งสองอาจจะมาถึงเวลาใดก็ได้ เราจะต้องรองจนกว่าตะวันตกดิน”

ผู้มาขอซื้อรายที่สองกลับไปอีกครั้งแต่ไม่ได้เข้าเมือง บ้านของนายบานาเนอยู่ที่ชานเมืองเตหะรานและชายคนนั้นก็รออยู่แถวๆ นั้นจนถึงเย็น เมื่อเขากลับมาอีกครั้ง นายบานาเนก็ได้พูดกับคามาลว่า “ผมคิดว่าคุณควรจะโทรไปหาสองคนนั้นและสอบถามว่าเขาตัดสินใจอย่างไร เป็นไปได้ว่าพวกเขาอาจจะลืมวันที่ได้นัดหมายกันไว้” คามาลจึงได้โทรศัพท์ไปหาและได้รับคำตอบว่า ทั้งสองเสียใจที่ไม่สามารถหาเงินมาซื้อได้

จากนั้นได้มีการลงลายมือชื่อในโฉนดที่ดินที่ขายและรับเงินเป็นที่เรียบร้อย ในตอนที่ผู้ซื้อได้กลับไปก็เย็นมากแล้ว แต่นายบานาเนกล่าวกับคามาลว่า “ช่วยหาเช่ารถที่จะช่วยพาเราเข้าเมืองด้วย” คามาลถามด้วยความประหลาดใจว่า “นี่ก็ตึกแล้ว กว่าจะถึงเมืองก็คงจะเลยเที่ยงคืน” นายบานาเนได้พูดว่า “ผมต้องไปที่บ้านคุณวาคาร์เพื่อถวายฮุกคูลลาห์สำหรับเงินที่เพิ่งได้รับมานี้” คามาลตอบว่า “แต่คุณสามารถถวายฮุกคูลลาห์ในตอนเช้าได้นี่ครับ” นายบานาเนได้มองเขาอย่างเคร่งขรึมแล้วกล่าวว่า “คุณจะได้รับประกันได้ไหมว่าผมจะไม่ตายในคืนนี้?” คามาลซึ่งเป็นบาไฮศาสนิกชนที่รู้สึกตะลึงกับคำกล่าวนี้นี้ จึงตอบว่า “ครับ ผมจะรีบหารถให้เดี๋ยวนี้”

ดูกร ประชาชน จงใส่ใจ มิฉะนั้นเจ้าจะพรวดตัวเจ้าเองไปจากความอารีอันยิ่งใหญ่ เราได้บัญญัติกฎนี้ให้แก่เจ้า ในขณะที่ส่วนของเราเองไม่ขึ้นอยู่กับเจ้าทั้งยังเป็นอิสระจากทุกสิ่งที่อยู่บนสวรรค์และแผ่นดิน ความจริงแล้ว กฎข้อนี้มีความลึกซึ้งและคุณประโยชน์ซึ่งอยู่เหนือความเข้าใจของใครนอกจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระผู้ทรงตรัสรู้ พระผู้ทรงทราบทุกสรรพสิ่ง จงกล่าวว่า โดยผ่านคำตักเตือนนี้ พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงประสงค์จะชำระทรัพย์สินที่เจ้าครอบครองอยู่นั้นให้บริสุทธิ์และจะดึงดูดเจ้าสู่สถานะที่ไม่มีใครเข้าถึงได้นอกจากบรรดาผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงโปรดปรานเท่านั้น แท้จริงแล้ว พระองค์คือพระผู้ทรงเอื้อเพื่อ พระผู้ทรงเมตตาปราณี พระผู้ทรงอารี

.... พระบาฮาอุลลาห์

ผู้แทนฮุกคูลลาห์ในประเทศอินเดียได้อธิบายถึงความสำคัญของการถวายให้แก่กองทุนนี้ในตอนที่เขาไปเยี่ยมบาไฮในหมู่บ้าน มีชาวบ้านคนหนึ่งที่เป็นเกษตรกรได้เขียนจดหมายถึงเขาในภายหลังพร้อมกับได้แนบธนบัตรถวายฮุกคูลลาห์เป็นเงินจำนวนมากเมื่อพิจารณาถึงสภาพทางการเงินของเขา

เขายังได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับเงินที่ได้รับจากการขายผลผลิตจากไร่นาของเขา: ข้าว หัวหอม มันฝรั่งและอื่นๆ ของปีนั้น เงินที่เขาส่งถวายฮุกคูลลาห์นั้นที่จริงแล้วเขาคิดจากร้อยละสิบเก้าของเงินที่เขาได้ทั้งปีแทนที่จะคิดจากร้อยละสิบเก้าของเงินออม

สิ่งที่บาไฮผู้ใจบุญคนนี้ต้องการทราบก็คือ จะอนุญาตไหมหากเขาจะหักค่าส่งธนบัตรจากเงินถวายฮุกคูลลาห์จำนวนนั้น

การประทัดประหารชาวยิวอย่างรุนแรงในเมือง...ก.. ได้ส่งผลกระทบไปถึงบาไฮศาสนิกชนที่มีภูมิหลังจากชาวยิวในประเทศนั้น และหนึ่งในจำนวนนั้นคือเดวิด เขาเป็นนักธุรกิจที่ร่ำรวย เขาถูกขังโดยปราศจากการพิจารณาคดี ตำรวจลับซึ่งกล่าวหาว่าเขาเป็นสายลับให้แก่ประเทศอิสราเอล ได้สืบสวนเขาเป็นระยะๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ และแน่นอน ทุกครั้งตำรวจได้รับคำตอบเดิมๆ คือ เดวิดเป็นบาไฮ มิใช่คนยิว และศาสนาของเขาห้ามมิให้ยุ่งเกี่ยวกับการเมือง

หลังจากถูกคุมขังมาสามเดือนแล้ว เดวิดก็ได้รับคำสั่งให้ไปที่สำนักงานของผู้กำกับการตำรวจเพื่อรับแจ้งว่าคดีของเขาถูกส่งไปยังเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งมีอำนาจในการสั่งการระดับที่สูงขึ้นไปอีก เขาได้รับโทษถึงประหารชีวิต

เดวิดได้กลับมายังห้องซังด้วยอาการตกใจและด้วยความเศร้าอย่างที่สุด ณ บัดนั้นเขาคิดถึง
ธรรมชาติของพระบาฮาอูลลาห์ที่ว่า

ขอความสวัสดิ์จึงมีแต่ผู้ที่ขึ้นไปหาพระผู้เป็นเจ้าโดยหลุดพ้นจากข้อผูกพันกับฮุกคูลลาห์และกับ
คนรับใช้คนอื่นๆ ของเขา

อารมณ์ของเดวิดได้เปลี่ยนไปและความรู้สึกแห่งการไม่ผูกพันและความสงบนิ่งแผ่ซ่านวิญญาณ
ของเขาขณะที่เขานึกได้ว่าเขาได้ชำระถวายฮุกคูลลาห์ของเขาจนครบถ้วนแล้ว

ส่วนที่เหลือของเรื่องนี้ไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องกองทุนต่างๆ ของศาสนา แต่ถ้าผู้อ่านใคร่ทราบว่าจะ
เกิดอะไรขึ้นกับเดวิด ต่อไปนี้คือเรื่องที่เล่าต่อ:

สี่เดือนต่อมา ผู้กำกับการตำรวจได้เรียกเดวิดไปพบที่สำนักงานอีกครั้งหนึ่งและเสนอข้อตกลงแก่
เขาข้อหนึ่ง เดวิดได้รับการบอกว่า คนอื่นๆ ที่มีภูมิหลังจากยิวหลายคนได้จ่ายเงินจำนวนหนึ่งแก่ผู้กำกับ
การเพื่อจะได้รับการปล่อยตัวจากการคุมขัง เขาสามารถทำตามนี้ได้ มิฉะนั้นแล้วเขาจะ “ถูกขังในคุกสอง
ร้อยปีโดยปราศจากการพิจารณาคดีในศาล” เดวิดจึงตอบว่า “ผมเข้ามาในคุกแห่งนี้ด้วยพระประสงค์ของ
พระผู้เป็นเจ้า และผมจะออกไปด้วยพระประสงค์ของพระองค์เช่นกัน” ผู้กำกับการจึงส่งเสียงในขณะ
ที่เขาสั่งการให้เดวิดกลับเข้าห้องซังว่า “คุณบ้าไปแล้วใช่ไหม?”

เดวิดมีเหตุผลสามประการที่จะไม่รับข้อเสนอนี้ ประการแรกคือ เขาต้องการพิสูจน์กับทางการว่า
เขาเป็นบาไฮศาสนิกชนที่แท้จริง ประการที่สอง เขารู้ว่า หากเขาจ่ายเงินเพื่อจะได้ออกจากห้องซัง
บาไฮหลายๆ คนโดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนผู้ซึ่งไม่สามารถหาเงินมาจ่ายได้ก็จะไม่มีโอกาสได้รับการ
ปล่อยตัวออกไป และประการที่สาม เขารู้สึกว่า ในฐานะที่เป็นบาไฮ เขาไม่ควรจ่ายสินบนแต่ควรพึ่งพา
ความช่วยเหลือจากพระผู้เป็นเจ้า

เดวิดได้รับการปล่อยตัวในสิบเดือนต่อมา มีการเปลี่ยนแปลงนโยบายของรัฐบาลและ
ประธานาธิบดีได้แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนคดีผู้ถูกคุมขังโดยไม่มี การพิจารณาใด่สวนในศาลจำนวน
หลายพันราย เดวิดเป็นหนึ่งในจำนวนนั้นและผู้กำกับการคนเดิมนั้นได้รับคำสั่งให้ปล่อยตัวเขาเป็นอิสระ

อีเค เป็นนักวิชาการและเป็นบาไฮที่ดีมาก ธรรมสภาบาไฮแห่งประเทศไทยได้ขอให้เขาอุทิศ
เวลาทั้งหมดให้แก่ศาสนา แต่ละวันเขาจะเขียนหนังสือที่มีประโยชน์ และใช้เพื่อทำให้บาไฮมีความลึกซึ้ง
โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับกลุ่มเยาวชน เนื่องจากเขาไม่มีรายได้ส่วนตัว เขาจึงรับเงินครองชีพจำนวน
เล็กน้อยจากกองทุนแห่งชาติ

นักเรียนของเขาคนหนึ่งชื่อกาเซมซึ่งมักจะไปช่วยเขาทำงานที่บ้านบ่อยๆ ได้สังเกตเห็นว่าครูของเขาไม่เคยแตะต้องเงินค่าครองชีพที่ได้รับจากสำนักงานบำนาญแห่งชาติจนกว่าเขาได้หักร้อยละสิบเก้าให้แก่กองทุนฮุกคูลลาห์เสียก่อน กาเซมรู้สึกแปลกใจเพราะเขารู้ว่าคุณครูของเขาไม่มีรายได้อื่นใด และเงินค่าครองชีพที่เขาได้รับมาก็แทบจะไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายที่จำเป็น ดังนั้นวันหนึ่งเขาจึงถามคุณครูเกี่ยวกับเรื่องนี้ เขาพูดกับคุณครูว่า “คุณครูได้อธิบายให้พวกเราฟังหลายครั้งถึงกฎเกี่ยวกับฮุกคูลลาห์ คุณครูบอกว่าการ ถวายฮุกคูลลาห์นั้นจะมีผลผูกพันกับบำนาญผู้มีเงินออมเท่านั้น เช่นนั้นแล้ว เหตุใดคุณครูเองได้ถวายเงินส่วนหนึ่งให้แก่กองทุนฮุกคูลลาห์ในแต่ละเดือนครับ ในเมื่อผมทราบดีว่าคุณครูมีเงินน้อยนิดเพียงใดในการดำรงชีพ?” คุณครูจึงตอบว่า “เจ้าเด็กน้อย เจ้าคิดว่าเงินที่ครูเก็บไว้เป็นของครูหรือ? ส่วนที่เก็บไว้ นั้นจึงเป็นสิทธิของพระเจ้าเป็นเจ้าเช่นกัน เงินที่ครูกำลังใช้อยู่มันเป็นเงินของพระองค์ และส่วนเล็กน้อยที่ถวายคืนให้พระองค์นั้น ครูทำไปตามมโนธรรมของครูเอง”

กาเซมจึงได้ตระหนักว่าคนที่แท้จริงนั้นจะไม่ผูกมัดตนกับมาตรฐานความรู้ความฉลาด ระดับความเสียสละของคนรักที่แท้จริงนั้นจะไม่มีขีดจำกัด

จำนวนขั้นต่ำที่อยู่ภายใต้ข้อกำหนดถวายฮุกคูลลาห์คือ เมื่อเงินในครอบครองของบุคคลหนึ่งมีค่าเท่ากับจำนวนวาฮิต (19) ซึ่งก็คือ เมื่อใดก็ตามที่บุคคลครอบครองทองคำ 19 มิตกัล หรือได้มาซึ่งทรัพย์สินสมบัติที่มีค่าเทียบเท่า หลังจากที่นำค่าใช้จ่ายทั้งปีมาหักออกแล้ว ให้นำกฎฮุกคูลลาห์มาใช้และการถวายมีผลบังคับ

.... พระบาฮาอุลลาห์....

ต่อไปนี้เป็นบันทึกบางฉบับที่ผู้พิทักษ์ฮุกคูลลาห์ได้รับจากผู้ถวาย

“เราขอขอบคุณที่ท่านช่วยเพิ่มพูนความรักและความเข้าใจแก่เราเกี่ยวกับกฎของฮุกคูลลาห์ เรานับวันและมูลค่าทรัพย์สินเล็กๆ น้อยๆ ที่เรามีจนครบสิบเก้ามิตกัลแล้ว ความอัศจรรย์หลายครั้งหลายคราที่เพิ่งเกิดขึ้นกับเราช่วยให้เราทำได้สำเร็จได้ในที่สุด”

“ขอได้โปรดรับฮุกคูลลาห์งวดแรกด้วยความรักจากเรา”

“เรชวานปีนี้จะเป็นวันที่มีความสุขที่สุดในชีวิตของดิฉันตลอดไป นี่คือการเริ่มกฎแห่งฮุกุคูลลาห์ บัดนี้ฉันเข้าใจข้อความในพระธรรมเกี่ยวกับสวรรค์แม้ว่าจะกำลังอยู่บนโลกนี้ก็ตาม ในเทศกาลเรชวานนี้ ไม่มีสิ่งใด ไม่มีภพใดหรือสภาพแวดล้อมใดที่จะสามารถเอาสิ่งทีประทับอยู่ในหัวใจของฉันไปได้”

“การชำระถวายเป็นฮุกุคูลลาห์งวดแรกด้วยความเบิกบานใจ อิสระและปรารถนาอย่างทีสุดว่าจะเป็นทียอมรับ พระบาฮาฮุกุคูลลาห์ทรงทราบว่านี้คือความจริง ฉันสวดมนต์ให้แก่อยุคนี้ บิดาและมารดาของฉัน อยู่ในภพอันเป็นนรันดรแล้ว ท่านทั้งสองมิได้เป็นบาไฮ สามิของฉันก็มิได้เป็นบาไฮ ไม่มีใครในครอบครัวทีเป็นบาไฮนอกจากลูกๆ ของเรา บัดนี้ อย่างน้อยทีสุด ผลอันน้อยนิดจากส่วนทีเป็นผลงานของบิดา มารดาของฉันทึทำไว้ในโลกซึ่งฉันทึได้รับสืบทอดมาจะสามารถถูกนำไปใช้เพื่อสร้างสวรรค์ทีแท้จริงได้ นั้นก็คือ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของมนุษยชาติและสถาบันทีจะทำให้ความจริงนั้นปรากฏขึ้นมาได้”

การถวายนั้จะรับไว้ หากบุคคลนั้นถวายเป็นฮุกุคูลลาห์ด้วยความสุขุขุขุขุขุขุขุและเบิกบานใจอย่างทีสุด และจะไม่รับไว้หากไม่เป็นไปตามนี้ คุณประโยชน์ของการกระทำดังกล่าวนี้จะสนองกลับไปสู่บุคคลเหล่านั้น

.... พระบาฮาฮุกุคูลลาห์

กองทุนแห่งชาติ

สมัยอยู่ที่แคนาดา เคทและไอแวนออมเงินได้จนมากพอที่จะซ่อมแซมบ้านเก่า ซึ่งต้องซ่อมประตู กระจก ต้องมุงหลังคาใหม่และต้องสร้างปล่องไฟใหม่

แต่ทว่า ก่อนที่พวกเขาจะทำการซ่อมแซมบ้าน ทั้งสองได้รับข่าวจากกรมสภาพาโไฮแห่งชาติที่ แจ้งให้ปาโไฮสาคินิกชนในประเทศทราบถึงเงินกองทุนที่ติดลบอย่างมาก และเรียกร้องให้ปาโไฮช่วยกันฝ่า ฟันวิกฤตทางการเงินในครั้งนี้

เคทและไอแวนได้ตอบสนองต่อการเรียกร้องนี้ทันที เขาทั้งสองได้บริจาคเงินทั้งหมดที่เก็บออม ไว้เพื่อซ่อมแซมบ้าน

หลังจากที่พวกเขาได้ทำบุญบริจาคไปได้ไม่นาน ก็เกิดพายุหมุนครั้งรุนแรงที่สุดในรอบหลายปีที่ผ่านมา พายุนี้พัดเข้าเมืองที่เคทและไอแวนอาศัยอยู่ พายุพัดผ่านบ้านของพวกเขา ทำให้ประตู กระจกพังลงมา พัดเอาหลังคาหลุดไปและทำให้ปล่องไฟเสียหาย บริษัทประกันภัยจึงได้จ่ายค่าซ่อมแซม ความเสียหายให้เกือบจะทั้งหมด

เคทกล่าวว่า “ทำบุญบริจาคให้กองทุนก่อน แล้วพระผู้เป็นเจ้าจะทรงดูแลส่วนที่เหลือให้แก่เรา”

ครั้งหนึ่ง สตรีปาโไฮคนหนึ่งที่อยู่ในกลุ่มประเทศยุโรปเคยส่งเงินทำบุญบริจาคจำนวนมากให้แก่ กองทุนแห่งชาติและได้เล่าเรื่องอันน่าประทับใจให้ฟังดังนี้:

“หลังจากที่ฉันได้แต่งงานกับสามีแล้ว จึงได้รู้ว่าเขาเป็นนักดื่มและไม่มีอะไรที่จะสามารถหยุดยั้งนิสัยที่เป็นอันตรายนี้ได้ เมื่อเวลาผ่านไปฉันเริ่มเป็นห่วงอนาคตของตนเองและลูก ๆ จึงเริ่มเก็บออมเงินที่ เล็กเล็กละน้อยเพื่อไว้ใช้ในยามคับขัน

ปีที่แล้ว คนในครอบครัวของเราทั้งหมดเป็นปาโไฮรวมถึงคนรับใช้ด้วย ความรักอันยิ่งใหญ่ที่สามี ของฉันมีต่อพระบาฮาอูลลาห์ได้บำบัดให้เขาเลิกดื่มสุราได้สำเร็จ ปัจจุบัน หากมีเพื่อน ๆ ยื่นเหล้ามาให้ เขาดื่ม เขาก็จะตอบว่า “ผมได้พบเครื่องดื่มอันวิเศษที่ทำให้ผมเบื่อกับงานใจตลอดเวลาแล้ว” เขาได้ใช้ คำตอบนี้เป็นทางออกเพื่อที่จะแนะนำศาสนาแก่ผู้อื่น

“ตอนนี้ก็ครบหนึ่งปีแล้ว ที่ฉันได้ทราบว่าสามีไม่ได้แตะต้องสุราอีกเลย”

“ฉันรู้สึกว่าคุณค่าของเรามีความมั่นคงและไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับความยากจนอีก ดังนั้นฉันจึงนำเงินออมออกมาทำบัญชีบริจาคให้แก่กองทุนและขอให้คุณช่วยนำไปใช้พิมพ์หนังสือบาไฮแก่คนในประเทศของเราเพื่อว่าคนอื่นๆ จะได้รับรู้หนทางสู่ความมั่นคงที่แท้จริงด้วย

สตรีผู้นี้ไม่ทราบมาก่อนว่าธรรมนูญบาไฮของประเทศนั้นเพิ่งแปลหนังสือบาไฮเป็นภาษาท้องถิ่นเสร็จสามเล่มแต่ยังไม่มีเงินพิมพ์ จำนวนเงินที่สตรีผู้นี้ได้ทำบัญชีบริจาคให้แก่กองทุนแห่งชาตินั้นพอดีกับค่าพิมพ์หนังสือทั้งสามเล่มนั้น

มีบาไฮหลายคนที่ได้แสดงความสนใจในรายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะการรับใช้ศาสนาและพวกเขา ก็ได้พยายามช่วยกันอย่างเต็มที่ นี่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาไม่บริจาคเงินให้แก่กองทุนอื่นๆ แต่เป็นเพราะพวกเขาให้ความสนใจทำงานที่พวกเขารักและพวกเขาต่างได้รับการรับรองเป็นพิเศษในสนามแห่งการรับใช้

ในบรรดาบาไฮเหล่านี้คือคุณ..ว.. ในประเทศอินเดีย ความกรุณาของเขาช่วยให้มีการแปลและพิมพ์หนังสือบาไฮเป็นภาษาทมิฬ

บาไฮอีกคนหนึ่งคือคุณอิสฟานดिया บัคเตยาเรในประเทศปากีสถาน เขามักจะพิมพ์หนังสือบาไฮเป็นภาษาต่างๆ คนดีคนนี้ ผู้ซึ่งทำศาสนิกบาลเรียกว่า “เสาหลักหนึ่งของศาสนา” เขาได้รับใช้ศาสนาในหลายๆ ด้าน จนไม่อาจกล่าวได้ว่าเขาเป็นเลิศในด้านใดกันแน่ ครั้งหนึ่งเขาได้นำเงินลงทุนจากการาจีมายังเดลีเพื่อจะเริ่มทำธุรกิจอย่างหนึ่ง เมื่อเขาได้ทราบถึงความต้องการอย่างเร่งด่วนในกองทุนแห่งชาติ ณ เวลานั้น เขาจึงได้บริจาคเงินที่เขานำไปที่เดลีทั้งหมดให้แก่ธรรมนูญบาไฮแห่งชาติแล้วกลับบ้านไปด้วยมือเปล่า

เห็นได้ชัดว่า หากการหลังไหลของการทำบัญชีบริจาคอย่างมากมาจากศาสนิกชนบาไฮแต่ละคน และจากส่วนรวมไม่สม่ำเสมอแล้ว เงินกองทุนแห่งชาติก็จะไม่พอสอดคล้องกับความต้องการของศาสนา

จากจดหมายเขียนในนามของท่านไซกิ เอฟเฟนดิ

ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งในเมืองแซร์ ประเทศอัฟริกากลาง มีสตรีบาไฮที่อุทิศตนสามคนซึ่งเพิ่งเป็นบาไฮได้ตัดสินใจว่าพวกเขาจะไม่เจาะน้ำตาลจากช่อมะพร้าวเพื่อทำสุราอีก เพราะพระบาฮาอูลลาห์ทรง

ห้ามไม่ให้ดื่มสุรา แต่เนื่องจากนี้เป็นแหล่งที่มาของรายได้ทางเดียวของพวกเขาเท่านั้น พวกเขาจึงสงสัยว่าแล้วจะทำมาหากินอย่างไรกันต่อไป

บาไฮทั้งสามจึงไปปรึกษากับอาสาสมัครคนหนึ่งที่อยู่ในเมืองห่างออกไปอีกยี่สิบกิโลเมตร อาสาสมัครคนนี้ได้แนะนำว่าพวกเขาควรตั้งโต๊ะเป็นร้านค้าหน้ากระท่อม ทั้งยังบอกอีกว่าจะช่วยซื้อสินค้าเล็กๆ น้อยๆ เช่น น้ำตาล เกลือ ไม้ขีดไฟให้พวกเขาในราคาต่ำส่งเพื่อให้พวกเขาขายในราคาขายปลีก จึงตกลงกันว่าจะให้พวกเขาลองทำดูในเวลาสามเดือน ว่าผลจะออกมาเป็นอย่างไร

อาสาสมัครคนนั้นได้นำสินค้าที่สตรีทั้งสามต้องการขายในหมู่บ้านไปส่งให้ทั้งสองสัปดาห์ในทางกลับกัน เมื่อพวกเขาขายสินค้าได้ ก็นำไปชำระหนี้ และจ่ายค่าสินค้าฝากขายงวดใหม่ พอครบสามเดือน พวกเขาทั้งสามจึงบอกกับอาสาสมัครคนนั้นว่า ไม่เพียงแต่ที่พวกเขาจะได้กำไรเท่านั้น แต่ยังหาเงินได้มากกว่าที่ขายสุราเสียอีก พวกเขาขอให้อาสาสมัครนำกำไรที่ได้มากกว่าเดิมนี้ไปบริจาคให้แก่กองทุนแห่งชาติเพื่อเป็นการขอบคุณพระบาฮาอูลลาห์

หลายปีมาแล้ว มีจดหมายเวียนจากธรรมสภาบาไฮแห่งประเทศไทยถึงชุมชนบาไฮต่างๆ ในประเทศ แจ้งให้ทราบว่าเงินกองทุนแห่งชาติไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายและในขณะนั้นติดลบอยู่เก้าสิบบ้าปอนด์ซึ่งนับว่าเป็นเงินจำนวนมากในสมัยนั้น จึงต้องการความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วนและขอให้เพื่อนๆ ช่วยส่งเงินบริจาคให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

มีบาไฮห้าคนที่มาร่วมในงานฉลองสิบเก้าวันในเมืองหนึ่งในแคว้นเวลล์ พวกเขาได้อ่านจดหมายเวียนและมองหน้ากันด้วยความหดหู่ใจ ไม่มีใครที่จะบริจาคให้ได้มากขนาดนั้น พวกเขาจึงสวดมนต์ด้วยกันหลายรอบแล้วตัดสินใจบริจาคเงินที่มีอยู่ในกล่องรับบริจาคทั้งหมดรวมกับเงินสดเท่าที่ทุกคนมีติดตัวในขณะนั้น

พวกเขาสามารถรวบรวมเงินได้แปดปอนด์ซึ่งยังความหรรษาระคนกับความประหลาดใจแก่ทุกคน เพื่อนคนหนึ่งจึงหาของจดหมายแล้วจำหน่ายของถึงธรรมสภาบาไฮแห่งชาติ อีกคนหนึ่งก็ช่วยหาแสดมบี้ ส่วนคนที่สามก็นำเงินสดแล้วรีบไปที่ทำการไปรษณีย์ ซื้อตราฉลากแล้วส่งไปยังสำนักงานบาไฮแห่งชาติในบ่ายวันนั้นเอง

เอมิลีเคยเป็นคุณครูสอนหนังสือที่ประเทศอังกฤษมาหลายปี แต่ด้วยเหตุทางสุขภาพจึงทำให้เธอต้องลาออกก่อนวัยเกษียณ ในสมัยนั้นคุณครูรับเงินเดือนน้อยมาก แต่ด้วยเอมิลีออกก่อนเกษียณเธอจึง

ไม่ได้รับเงินบำนาญเต็มจำนวน เธออาศัยอยู่ในห้องเดี่ยวและพยายามประหยัดทุกอย่างเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้อยู่รอด แต่เธอได้ส่งเงินบริจาคให้แก่กองทุนแห่งชาติอย่างสม่ำเสมอ ในการที่จะทำเช่นนี้ได้ เอมิลี ต้องอดอาหารสัปดาห์ละหนึ่งวัน

หากจะหวังให้ธรรมสภาบาไฮแห่งชาติบริหารกิจกรรมของศาสนาที่มีอยู่มากมายและทวีมากขึ้น ทุกวันนั้น ก็ควรจะมีเงินกองทุนหมุนเวียนไปยังเหรียญกษาปณ์ของธรรมสภาบาไฮแห่งชาติอย่างไม่ขาดระยะ บาไฮทุกคนไม่ว่าจะยากจนเพียงใดจะต้องตระหนักความรับผิดชอบที่เขาต้องแบกรับไว้ในเรื่องนี้ และควรมีความเชื่อมั่นว่า ในฐานะที่เป็นศาสนิกชนคนหนึ่งในระบบโลกของพระบาฮาอูลลาห์ ความก้าวหน้าทางจิตวิญญาณของเขาส่วนใหญ่แล้วขึ้นอยู่กับมาตรวัดที่พิสูจน์ด้วยการกระทำ พร้อมทั้งจะสนับสนุนทางวัตถุแก่สถาบันแห่งสวรรค์ของศาสนา

จากจดหมายเขียนในนามของท่านไซกิ เอฟเฟนดิ

ซีดานเป็นเยาวชนบาไฮซึ่งมาจากครอบครัวที่ร่ำรวยมาก เขาอาศัยอยู่ในถิ่นคนรวยทางภาคเหนือของเมืองเตหะราน งานฉลองสืบทอดที่เขาร่วมก็มีบาไฮที่มีฐานะร่ำรวยและเป็นคนหัวใหม่เช่นเดียวกับเขา เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะมีบาไฮหลายพันคนในเมืองเตหะราน และทั้งหมดไม่สามารถไปร่วมงานฉลองสืบทอดในที่เดียวกันได้ ด้วยเหตุนี้ ธรรมสภาบาไฮท้องถิ่นจึงได้แบ่งเมืองออกเป็นหลาย ๆ โซน และบาไฮจะไปร่วมงานฉลองสืบทอดที่จัดขึ้นในเขตพื้นที่ของตน

เมื่อสี่สิบปีก่อน ในสมัยนั้นมีรถยนต์ไม่กี่คันในเตหะราน ซีดานได้ขับรถส่วนตัวไปงานฉลองสืบทอดที่งานฉลองสืบทอดที่อื่น ๆ ที่อยู่ใกล้บ้านเขา สิ่งหนึ่งที่ต้องคิดในตอนเลือกบ้านที่จะจัดงานฉลองสืบทอดครั้งต่อไป คือความกว้างของถนนว่าสามารถจะให้รถทุกคันของพวกเขาจอดได้หรือไม่

หลายปีต่อมา ซีดานได้เล่าเรื่องต่อไปนี้ให้เพื่อนคนหนึ่งฟังดังนี้:

“งานฉลองสืบทอดมักจะจัดขึ้นในบ้านหลังใหญ่ที่มีพรมราคาแพงและมีเครื่องตกแต่งบ้านที่สวยงาม และเพื่อนบาไฮก็จะมาด้วยรถยนต์ต่างประเทศรุ่นใหม่ๆ ในบรรดาพวกเราที่นั่นบังเอิญมีบาไฮคนหนึ่งที่มีอาชีพขายน้ำ

“ผมต้องอธิบายก่อนว่าตอนสมัยที่ผมยังเด็กอยู่ เราไม่มีท่อประปาส่งน้ำในเมืองเตหะราน บ้านเราแต่ละคนมีบ่อพักน้ำซึ่งรับน้ำมาจากลำธารสาธารณะที่ไหลลงมาจากภาคเหนือสู่ภาคใต้ของเมือง น้ำที่ได้รับมานี้จะสะอาดพอควรหลังจากที่ทิ้งให้ตกตะกอนแล้ว และคนส่วนใหญ่จะใช้น้ำนี้ดื่มกินกัน แต่คนรวยที่อาศัยอยู่ทางภาคเหนือของเมืองเตหะรานก็เคยชินกับการซื้อน้ำดื่ม น้ำที่ซื้อขายกันนี้มาจากน้ำพุธรรมชาติซึ่งคนขายน้ำดื่มขนมาขายให้ตามบ้านต่าง ๆ ด้วยรถเข็น

“คนขายน้ำดื่มเป็นคนที่ยากจนที่สุดในเมือง พวกเขาได้รับเงินเหรียญเล็กหนึ่งเหรียญต่อการขายน้ำหนึ่งถัง และเงินที่ขายได้ทั้งวันแทบจะไม่เพียงพอกับค่าอาหารเย็นที่มีคุณภาพเหมาะสม

“มีคนขายน้ำคนหนึ่งได้เอาถุงเงินใส่ในกระเป๋าทางเกงซึ่งปกติถุงเงินนั้นทำมาจากเศษพรมที่คนทิ้งแล้ว เขาสวมรองเท้าบูทยางที่เขาทำขึ้นเองด้วยการเย็บแผ่นยางเข้าด้วยกัน เขาจะเอาชายทางเกงทั้งสองข้างสอดเข้าไปในรองเท้าบูทเพื่อไม่ให้เปียกน้ำ แต่เขาก็ไม่เคยรักษาชายทางเกงให้แห้งได้เลย เมื่อใดก็ตามที่คุณเห็นคนขายน้ำ คุณจะเห็นเขาในสภาพที่เปียกและเปรอะเปื้อน คนขายน้ำที่มาร่วมงานฉลองสิบแก้ววันคนนี้ก็มิมีสภาพเช่นนั้น

“คนขายน้ำคนนี้ไม่เคยขาดการมาร่วมงานฉลองสิบแก้ววัน เขาจะมาแบบเงิบ ๆ และนั่งอยู่ที่เฉลียงใกล้ประตูห้องที่จัดงานเพื่อที่เขาจะสามารถได้ยินสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น ดูเหมือนเขาจะเกรงใจ กลัวว่าตนจะเป็นที่รำคาญแก่ผู้อื่นที่มาในงาน เขาจึงระมัดระวังที่จะไม่ให้รองเท้าและเสื้อผ้าที่เปียกปนไปสัมผัสกับสิ่งของที่มีราคาแพง ๆ รอบตัว ผมไม่เคยได้ยินเขาพูดและไม่แน่ใจว่าเขาจะเข้าใจข่าวสารที่อ่านหรือตามทันสิ่งที่คนหัวใหม่พูดคุยกันหรือไม่ ในตอนนั้นผมยังเด็กและซื่อายและไม่ได้ถาม แต่บ่อยครั้งที่ผมสงสัยว่าคนขายน้ำคนนี้อยู่ในละแวกบ้านของพวกเราได้อย่างไร ผมคิดว่า บางทีเขาอาจจะตรงมาที่งานหลังเลิกงาน หรืออาจจะอาศัยอยู่ในโพรงดินนอกเมืองซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่กี่กิโลเมตร ชายคนนี้ทำให้ผมสนใจ ผมมักจะเฝ้าดูเขาทั้งตอนมาและตอนกลับ

“เย็นวันหนึ่ง มีการอ่านข่าวสารเกี่ยวกับการเรียกร้องให้บริจาจาคเป็นพิเศษแก่กองทุน ธรรมสภาบาไฮแห่งชาติไม่สามารถปฏิบัติงานได้ตามที่บอกไว้และความเจริญของศาสนาในประเทศของเราขึ้นอยู่กับ การบริจาคอย่างอุทิศตนของเพื่อน ๆ มีการตอบรับจากบรรดาผู้ที่เข้าร่วมงานทั้งหมดในทันที บรรดาผู้ชายได้ล้วงกระเป๋าเงินออกมา ส่วนบรรดาผู้หญิงก็เปิดกระเป๋าถือ และแล้วธนบัตรมูลค่าสูงจำนวนมากก็ถูกหย่อนลงไปในกลุ่มรับบริจาค ผมจึงมองไปที่ชายขายน้ำคนนั้น เขาไม่ได้แสดงสัญญาณตอบรับคำขอนี้ ผมสงสัยว่าเขาเข้าใจสิ่งที่กล่าวในจดหมายเวียนฉบับนั้นหรือไม่?

“พอถึงภาคสังสรรค์ คนที่มาร่วมงานเริ่มเคลื่อนไหวไปมาและพูดคุยกัน นอกจากผมแล้ว ไม่มีใครสังเกตเห็นคนขายน้ำคนนี้ ผมเห็นเขามองไปรอบ ๆ รวากับให้แน่ใจว่าไม่มีใครเฝ้ามองเขาอยู่ จากนั้นเขา

ก็หยิบถุงเงินเก่าๆ ออกมา ปลดเชือกรัดปากถุงออกแล้วเทเหรียญที่มีทั้งหมดใส่มือ ฝ่ามือที่ใหญ่ของเขา เต็มไปด้วยเหรียญเล็กๆ จากนั้นทุกๆ ที่ยังหวังใจว่าจะเป็นสิ่งที่สังเกต เขาได้เดินไปที่กล่องรับบริจาค เทเงินลงกล่องแล้วก็เดินจากไป

“ผมเกิดความตื่นตันใจ พุดกับตนเองว่า “คืนนี้ ชายคนนี้จะต้องหิวแน่ ผมสงสัยว่าเขามีครอบครัวที่ต้องเลี้ยงดูหรือไม่ จะเกิดอะไรขึ้นหากเขาไม่สบายและไม่สามารถไปทำงานได้ในวันรุ่งขึ้น? เขาได้บริจาคให้ทั้งหมดที่มี ทุกบาททุกสตางค์ มีคนไหนไหมในพวกเราที่ได้บริจาคให้ทั้งหมด? พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า พระองค์จะทรงตอบแทนเราในสิ่งที่เราได้ถวายให้แก่พระองค์ แต่เงินของชายคนนี้มีค่าสูงเกินกว่าที่พระผู้เป็นเจ้าจะตอบแทนให้ได้ พระผู้เป็นเจ้าจะทรงรับไว้ทั้งหมด จะไม่มีการส่งคืน”

ต่อความคิดที่ว่า “ให้ในสิ่งที่เราสามารถให้ได้” การให้เช่นนี้มีได้หมายความว่าให้กำหนดขีดจำกัด หรือแม้แต่การจำกัดความเสียหายที่ให้ได้ การบริจาคให้แก่กองทุนแห่งชาติของบุคคลหนึ่งนั้นไม่มีขีดจำกัด ยิ่งใครบริจาคให้มากขึ้นเท่าใดก็ยิ่งดีเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อการบริจาคมันบังคับให้ต้องสละความต้องการหรือความปรารถนาในส่วนของผู้บริจาคออกไป ยิ่งการเสียสละทำยากขึ้นเท่าใด แนนอน ในสายพระเนตรของพระผู้เป็นเจ้า ย่อมเป็นการสมควรที่จะได้รับการสรรเสริญมากขึ้นเท่านั้น ท้ายที่สุดแล้ว จำนวนปริมาณที่บริจาคให้มีใช้ประเด็น ที่เป็นประเด็นคือระดับของการละ อด ที่นำมาซึ่งการถวายให้นั่นเอง เราควรที่จะคำนึงถึงสิ่งนี้อยู่เสมอเมื่อตอนที่เรานั่งถึงความจำเป็นในการมีส่วนร่วม สนับสนุนกองทุนต่างๆ ของศาสนาย่างเต็มที่เต็มใจจากทุกคน

.... ท่านไซกิ เอฟเฟนดี

เรื่องราวเกี่ยวกับดอกกุหลาบ

ในปี ค.ศ.1979 (พ.ศ.2522) เกิดการประท้วงประหารบาไฮศาสนิกชนในประเทศอิหร่านระลอกใหม่ หมิง ชายและเด็กหลายพันคนต้องประสบกับความทุกข์ยากเพราะพวกเขามีความเชื่อศรัทธาในพระบาฮาอุลลาห์ บาไฮหลายคนถูกไล่ออกจากงาน ถูกตัดบ้านาญ ลูกหลานของพวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าเรียนในโรงเรียนหรือวิทยาลัย บ้านของพวกเขาถูกปล้นสะดมและทรัพย์สินถูกยึด บาไฮหลายร้อยคนถูกจองจำและถูกทรมาน ถึงปี ค.ศ.1986 (พ.ศ.2529) บาไฮในอิหร่านถูกประหารชีวิตไปแล้วจำนวน 189 ราย ศาสนิกชนที่บริสุทธิ์และกล้าหาญเหล่านี้ได้สละชีวิตของพวกเขาอย่างเต็มใจให้กับความเชื่อศรัทธาของพวกเขาทั้งๆ ที่พวกเขาได้รับทางเลือกในการที่จะปฏิเสธความศรัทธาของพวกเขาแล้วจะได้มีชีวิตอยู่ต่อไป

เรื่องราวเกี่ยวกับดอกกุหลาบจะจุดประกายให้เห็นถึงผลของการเสียสละของเพื่อนบาไฮชาวเปอร์เซียที่มีต่อชีวิตของเพื่อนบาไฮศาสนิกชนในภาคส่วนอื่นๆ ของโลก

ช่วงเวลาแห่งการรำลึกถึงการเสียสละของศาสนิกชน 189 คน ในอิหร่านนั้น ชุมชนบาไฮในสหรัฐอเมริกาได้ลุกขึ้นรับใช้ศาสนาเพิ่มสูงขึ้นเป็นพิเศษ ยิ่งความสำเร็จยิ่งใหญ่หลวงในทุกๆ กิจกรรมแต่ละรัฐเผยแผ่ศาสนาทางสื่อต่างๆ ทำให้มีชุมชนบาไฮใหม่ๆ มีผู้สมัครเป็นบาไฮใหม่จำนวนมาก มีการศึกษาบาไฮอย่างลึกซึ้งมากขึ้น เริ่มมีชั้นเรียนเด็กและมีการลงมือทำกิจกรรมด้านอื่นๆ หลายกิจกรรมเรื่องเล่าสั้นๆ ที่จะหยิบยกมานี้คัดมาจากสิ่งพิมพ์บาไฮอเมริกัน เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการทำบุญบริจาคในช่วงเวลานั้น

กิจกรรมที่เพิ่มขึ้นทั้งหมดนี้เริ่มจากของขวัญดอกกุหลาบ 189 ดอกที่เป็นนักโทษบาไฮในอิหร่านมอบให้แก่พี่น้องของพวกเขาในอเมริกา จดหมายต่อไปนี้เขียนจากธรรมสภาบาไฮแห่งประเทศไทยสหรัฐอเมริกาถึงบาไฮในอิหร่าน ซึ่งได้ให้คำอธิบายถึงเรื่องราวของดอกกุหลาบไว้ดังนี้

“เพื่อนบาไฮศาสนิกชนที่รัก

“การเคลื่อนไหวที่กำลังดำเนินอยู่ในประเทศ เป็นการเคลื่อนไหวที่ก่อให้เกิดของขวัญที่ได้มาจากเซลยบาไฮในอิหร่าน ที่สัญญาว่าจะทำให้เห็นพลังเจตนาของแผนงานหกปีทั้งหมด

“นักโทษบาไฮเป็นตัวอย่างพลังที่ทุกขระทมของบาไฮแต่ละคนในการทำให้ศาสนาเจริญก้าวหน้าโดยไม่คำนึงถึงสภาพของตัวเอง ดวงจิตที่มีความมั่นคงแน่วแน่เหล่านี้ ถูกคุมขังเพราะเชื่อในพระบาฮาอุลลาห์ จึงได้ซื้อของขวัญชิ้นหนึ่งให้ชุมชนบาไฮอเมริกัน คือดอกกุหลาบ 189 ดอก ซึ่งหนึ่งดอกก็มอบให้แต่ผู้ที่สละชีพหนึ่งคน ดอกกุหลาบเหล่านั้นได้นำไปมอบให้ผู้แทน ณ ที่การประชุมแห่งชาติ แล้วผู้แทน

เหล่านั้นก็จะนำดอกกุหลาบไปแจกให้กับบาไฮจำนวนหลายพันคนในแถบตำบลของพวกเขา การแสดงออกซึ่งความรักเช่นนี้ได้ตราตรึงอยู่ในจินตนาการของศาสนิกชนทั่วทั้งประเทศ

“ในจดหมายที่แนบมากับดอกกุหลาบ เหล่าเซลยบาไฮได้ร้องขอให้บาไฮชาวอเมริกัน “ลุกขึ้นรับใช้แทนพวกเราที่ถูกกีดกันมิให้กระทำ” ด้วยพลังแห่งความร่วมมือร่วมใจอันเป็นหนึ่งเดียว ณ บัดนี้ ธรรมสภาบาไฮแห่งชาติและคณะท่านที่ปรึกษาศาสนาภาคพื้นทวีปจึงใคร่ขอเชิญชวนให้ท่านทั้งหลาย เข้าร่วมในความพยายามที่จะช่วยกันชดเชยให้กับของขวัญอันล้ำค่านี้

“วันคล้ายวันประสูติของพระบ็อบวันที่ 20 ตุลาคมจะเป็นวันเริ่มแผนงานหกปีด้วยการรณรงค์เพื่อชัยชนะ” ด้วยพลังแห่งเจตนาของดอกกุหลาบ” ภายใน 189 วัน การรับใช้นี้จะดำเนินต่อไปจนถึงวันสุดท้ายของการประชุมแห่งชาติในเดือนเมษายน ซึ่งแต่ละวันจะอุทิศให้กับ “ดอกกุหลาบอันล้ำค่า” หนึ่งดอก

“พวกเราขอให้ท่านแต่ละคน หรือชุมชนช่วยกันรณรงค์ร่วมใจกันอุทิศตนเพื่อชดเชยการรับใช้ให้กับเพื่อนที่รักของเราที่ถูกขจัดขวางมิให้กระทำ ช่วงเวลา 189 วันนี้ ในแต่ละวันขอให้ทุกคนถามตัวเองว่า “วันนี้ฉันได้เสียสละให้แก่กองทุนแห่งชาติแล้วหรือยัง?” “วันนี้ฉันได้สอนศาสนาให้แก่ใครหรือยัง?” “วันนี้ฉันได้ใช้ทุกโอกาสในการรับใช้มนุษยชาติแล้วหรือยัง?”

ทุกความสำเร็จมีความสำคัญ โปรดส่งเรื่องราวและภาพความสำเร็จของท่านมายังศูนย์กลางบาไฮแห่งชาติที่เมืองวิลเมตต์ รัฐอิลลินอยส์... เรื่องราวนั้นจะเป็นส่วนหนึ่งของบันทึกอันล้ำค่าซึ่งจะถูกส่งต่อไปยังสภายุติธรรมแห่งสากลเพื่อเป็นเกียรติแก่เซลยบาไฮในอิหร่าน เหมือนกับที่พวกเขาเรียกตัวเองว่า “นกที่ปีกหักแห่งบาฮา” ในสาระสำคัญนั้นพลังแห่งเจตนาของดอกกุหลาบเป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นครอบครัวที่ช่วยเหลือกันและกันอย่างใกล้ชิด ด้วยความรักในยามจำเป็น นี่คือนาทีที่จะแสดงให้เห็นถึงความหมายของการเป็นครอบครัวเดียวกันทั้งโลก

ด้วยความรัก

ธรรมสภาบาไฮแห่งสหรัฐอเมริกา

17 ตุลาคม 2529

มีครอบครัวหนึ่งได้แบ่งปันให้ทราบความรู้สึกของทุกคนที่ได้เขียนถึงความพยายามแรกเริ่มของพวกเขาในการชดเชยให้แก่ดอกกุหลาบเหล่านั้น:

“เงินบริจาคพิเศษนี้เป็นส่วนหนึ่งของความพยายามพิเศษของเราในช่วงเวลา 189 วันที่เริ่มขึ้นในวันนี้ สมควรแล้วที่เราจะจดจำบรรดาวีรชนผู้พลีชีพของเราในวันที่เราเฉลิมฉลองวันคล้ายวันประสูติของพระบ็อบ พระผู้ซึ่งได้ทรงสละพระชนม์ชีพและทรงเป็นแบบอย่างที่ดีเลิศ เราขอสัญญาว่าทั้ง 189 วันจะจดจำไว้”

“เพื่อเป็นเกียรติแก่ ‘พลังเจตนาของดอกกุหลาบ’ ชุมชนของเรากำลังวางแผนที่จะสนับสนุนการศึกษาให้แก่เด็กกำพร้าไปศึกษาที่โรงเรียนบาไฮในประเทศเฮติ”

จากเมืองปอร์ตเมาท์ นิวแฮมเชียร์

“ช่วงการรณรงค์ให้กับดอกกุหลาบ ชุมชนของเราได้ให้คำมั่นว่าจะเพิ่มการบริจาคให้แก่กองทุนแห่งชาติเป็น 110 เปอร์เซ็นต์ เราจึงหวังว่าชุมชนต่างๆ ที่เหลือในประเทศจะเข้าร่วมในสิทธิพิเศษนี้”

จากเมืองออโรรา รัฐคาโลราโด

ด้วยพลังเจตนาของดอกกุหลาบ ธรรมสภาบาไฮแห่งโรเชสเตอร์ รัฐเวอร์มอนต์ รับสนับสนุนการทำผ่านวามเป็นลายกุหลาบ 189 ดอกเพื่อเป็นเกียรติแก่ผู้ที่ได้สละชีวิตในอิหร่าน ทั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เกิดความสามัคคีในหมู่เพื่อนๆ ในรัฐเวอร์มอนต์ยิ่งขึ้น และเพื่อเพิ่มเงินบริจาคแก่กองทุนแห่งชาติ แต่ละคนที่บริจาคให้แก่กองทุนนี้มีสิทธิรับบัตรซึ่งนำไปจับ ‘สลาก’ ซึ่งจะมีขึ้นในงานฉลองระดับรัฐ เพื่อหาผู้โชคดีที่จะได้รับผ่านวามอันบรรเจิดศิลป์นี้ไปครอง

จะช่วยสร้างศูนย์บาไฮระดับท้องถิ่นและโรงเรียนกวดวิชาในทรานส์ไกห้าแห่ง

จากเมืองเวนตูรา เคาท์ตี้ รัฐแคลิฟอร์เนีย

ชั้นเรียนเด็กอายุ 6 ปีของโรงเรียนบาไฮริเวอร์ไซด์ซึ่งกำลังเรียนเกี่ยวกับ “งานฉลองสิบเก้าวัน การถือศีลอด และกองทุน” มีทั้งส่งบัตรและเงินบริจาค “เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของดอกกุหลาบ”

จากบาไฮศาสนิกชนแต่ละคน

“ฉันกำลังคิดถึงพลังเจตนาของดอกกุหลาบ... จากพระบ็อบถึงโมลลาร์ ไฮเซน จนถึงบรรดาบุคคลที่สอนศาสนาให้แก่ฉัน ซึ่งเป็นบาไฮศาสนิกชนชาวเปอร์เซีย... ผู้ซึ่งได้มอบของขวัญอันล้ำค่านี้แก่ฉัน

“ที่ฉันคิดถึงมากที่สุดคือบุคคลที่มีได้ทั้งชื่อของพวกเขาไว้ในประวัติศาสตร์- เป็นบุคคลนิรนาม ผู้ที่ไร้ร่องรอย ผู้ที่ยากจน ผู้ซึ่งนำแสงสว่างให้แก่โลกอย่างอดทนแน่วแน่ เขาเหล่านั้นเป็นผู้ที่ได้เลี้ยงดูบุตรหลานให้เติบโตเป็นอาสาสมัคร ผู้ที่ทำความสะอาดหลังงานฉลองสิบเก้าวัน ผู้ที่สร้างศูนย์บาไฮในหมู่บ้านที่ห่างไกล ผู้ซึ่งถูกบำรุงเลี้ยงด้วยความรักในศาสนา.... นี่คือเงินทำบุญบริจาคจำนวน 19 ดอลลาร์ที่บริจาคให้ทุกเดือนบาไฮ เพื่อเป็นเกียรติแก่บุคคลนิรนาม ผู้ที่ไร้ร่องรอย.... และเป็นเงินบริจาคที่ทำบุญให้เป็นประจำ”

“ฉันและสามีบริจาคเงินจำนวนนี้ผ่านระบบฝากเงินอัตโนมัติ แต่มีส่วนหนึ่งที่บริจาคให้เพื่อชดเชยให้กับดอกกุหลาบ ดิฉันรู้สึกประทับใจในการแสดงออกของบาไฮศาสนิกชนชาวอิหร่าน ที่พวกเขาได้ให้อย่างมากมายเหลือเกิน และดิฉันรู้สึกว่าคุณดิฉันคงทำได้แค่สิ่งเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น”

“ความกรุณาของพระผู้เป็นเจ้าที่มีต่อข้าพเจ้านั้นมากมายและด้วยความรู้ซึ่งในบุญคุณ ข้าพเจ้าจึงบริจาคให้แก่กองทุนด้วยความยินดียิ่ง อำนาจแห่งพลังเจตนาของดอกกุหลาบยังความประทับใจแก่ชีวิตของข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างที่สุด และเป็นเหตุให้ข้าพเจ้าหันมาหาศาสนาอันเป็นที่รักยิ่งนี้อย่างหมดหัวใจ”

จากธรรมเนียมบาไฮแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา

“เหลืออีกไม่กี่วันก่อนจะสิ้นสุดช่วง 189 ‘วันแห่งชัยชนะ’ ที่อุทิศให้แต่บาไฮศาสนิกชนชาวอิหร่าน คือวันที่ 26 เมษายนซึ่งเป็นวันสุดท้ายของการประชุมบาไฮแห่งชาติ

“ความสำเร็จของเราในช่วงเวลานี้นับว่ามากมายมหาศาล คงจะต้องใช้เวลาพอสมควรกว่าที่เราจะรวบรวมการตอบรับพลังเจตนาของบรรดาดอกกุหลาบได้ทั้งหมดสำหรับลงในบันทึกที่จะส่งไปให้สภายุติธรรมแห่งสากลเพื่อเป็นเกียรติแก่บาไฮศาสนิกชนในประเทศอิหร่าน

“ชุมชนบาไฮอเมริกันได้เข้าสู่กิจกรรมระดับใหม่และมีความเข้าใจถึงพลังที่สามารถปล่อยออกมา ด้วยดวงจิตแห่งความเสียสละ

“ด้วยความพยายาม บัดนี้เราได้ตระหนักสิ่งที่สภายุติธรรมแห่งสากลหมายถึงตอนที่กล่าวว่า “พวกเราจะรู้สึกประหลาดใจกับการเข้าถึงพลังซึ่งจะส่งผลต่อองค์ภาพทั้งหมด ซึ่งลำดับต่อมาจะเพิ่มความเจริญเติบโตก้าวไปข้างหน้าและพระพรจะหลั่งไหลมายังเราทุกคนมากยิ่งขึ้น”

“ชุมชนของเราจะไม่มีวันเหมือนเดิม เพราะก่อนหน้านั้นเราได้รับของขวัญเป็นดอกกุหลาบอันวิเศษสุดจากพี่น้องชายหญิงอันเป็นที่รักยิ่งในประเทศอิหร่าน

“เราควรระลึกไว้ว่าแก่นแท้แห่งพลังเจตนาของเหล่าบรรดาดอกกุหลาบนั้นไม่ได้หลั่งไหลมาจากแหล่งแรงบันดาลใจและพลังชั่วคราวชั่วครู่ชั่วคราว แต่มาจากต้นกำเนิดอันมั่นคงตลอดไป เป็นแหล่งที่เราสามารถเข้าถึงได้เมื่อเราต้องการ

“การที่จะเข้าสู่แหล่งที่ว่ามีได้ก็โดยการสวดมนต์ทำสมาธิ จากนั้นก็มีความเชื่อมั่นและความมุ่งมั่นที่จะเข้าถึงสถานการณ์นั้นๆ ราวกับว่าการอธิษฐานของเราได้รับการตอบรับแล้ว มันเป็นอะไรที่เราสามารถทำได้ทุกวัน การที่จะทำให้ประสบความสำเร็จดังเช่นที่เราต่างเป็นประจักษ์พยานในช่วงชัยชนะตลอด 189 วัน ด้วยพลังเจตนาของดอกกุหลาบซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของเรา

ศูนย์กลางบาไฮ

สงครามโลกครั้งที่สองเพิ่งยุติลง บาไฮศาสนิกชนชาวเยอรมันที่กระจัดกระจายก็ได้มารวมตัวกันอีกครั้งที่เยอรมันตะวันตกและพยายามที่จะจัดศาสนกิจ พวกเขาต่างตกอยู่ภายใต้แรงกดดันจากระบบการปกครองของนาซี ศาสนาบาไฮถูกสั่งห้าม ไม่นอนุญาตให้บาไฮมาพบปะกัน หรือพูดคุยเกี่ยวกับความเชื่อ หนังสือบาไฮถูกยึด เวลานี้ได้รับเสรีภาพอีกครั้งแล้ว บาไฮตระหนักว่าสิ่งที่พวกเขาต้องการมากที่สุด ในขณะที่นั้นคือหนังสือบาไฮและแผ่นพับ แต่โชคไม่ดีเพราะในเวลานั้นทั้งประเทศตกอยู่ในภาวะขาดแคลนกระดาษและหมึกพิมพ์

แม้กระทั่งอาหารก็มีไม่พอเพียงสำหรับประชาชน และบาไฮศาสนิกชนก็ตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกัน ค่าเงินของเยอรมันตกฮวบแต่ข้ามคืน แม้แต่คนที่มีเงินก็ไม่สามารถใช้เงินนั้นซื้อสิ่งของใดได้

บาไฮศาสนิกชนชาวอเมริกันเริ่มส่งกล่องเสบียงอาหารไปให้พี่น้องบาไฮศาสนิกชนในประเทศเยอรมัน บ่อยครั้งที่พวกเขาต้องทำงานล่วงเวลาหลายแห่งเพื่อจะสามารถหาเงินมาซื้อเสบียงส่งเป็นของขวัญไปให้ได้ อย่างไรก็ตาม บาไฮชาวเยอรมันได้ตัดสินใจว่าพวกเขาจะสละของกินอันมีค่าที่จะส่งมาให้พวกเขา เป็นขอให้ส่งกระดาษกับหมึกพิมพ์มาแทน นี่คือวิธีที่พวกเขาสามารถเริ่มนำหนังสือบาไฮออกมาได้ในช่วงเวลาที่ยากลำบากนั้น

อีกโครงการหนึ่งซึ่งบาไฮชาวเยอรมันได้ทำหลังจากสงครามยุติลงก็คือการสร้างศูนย์กลางบาไฮแห่งชาติขึ้นที่เมืองแฟรงค์เฟิร์ต ท่านศาสนภิบาลได้ขอให้พวกเขาช่วยกันสร้างและพวกเขาก็มิได้ทำให้ท่านศาสนภิบาลผิดหวังแม้ว่าพวกเขาจะต้องเสียสละอย่างใหญ่หลวงเพียงใดก็ตาม

บาไฮในเมืองสตูทการ์ตจึงได้รวบรวมเงินบริจาคเพื่อสร้างศูนย์บาไฮด้วยวิธีพิเศษ พวกเขาได้ผลิตถุงผ้าเล็กๆ สีดำ บาไฮแต่ละคนในชุมชนมักจะพกพาถุงผ้านี้ไว้ในกระเป๋าของเขา ทุกพื้นที่ที่จะสะสมก็ให้ใส่เข้าไปในถุงผ้านี้ บาไฮจึงประหยัดทุกวิถีทางเพื่อจะเก็บสะสมให้แก่กองทุน พวกเขาจะเดินแทนที่จะนั่งรถประจำทาง พวกเขารวบรวมเงินโดยแลกคืนแสดมภ์ที่รับมาพร้อมกับอาหาร และขอคืนเงินมัดจำขวดเปล่า พวกเขาได้ใส่เงินแต่ละพื้นที่ไว้ในถุงผ้าและนำไปทำบุญบริจาคทั้งหมดในวันฉลองสิบแก้ววันแต่ละเดือน

หลายพันคนที่ได้ไปเยือนศูนย์กลางบาไฮที่เมืองแฟรงค์เฟิร์ต น้อยคนที่จะทราบถึงการสร้างศูนย์บาไฮแห่งนี้ว่าเกิดจากความเสียสละอันใหญ่หลวง

ปัจจุบัน การจัดหาเงินทุนเพื่อสนับสนุนกองทุนแห่งชาติถือเป็นโลหิตที่ให้ชีวิต(สิ่งจำเป็นขาดไม่ได้)ต่อสถาบันต่างๆ ที่เพิ่งเริ่มนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังร่วมกันสร้างขึ้นมา ความสำคัญของเงินทุนนี้เกินกว่าที่จะประเมินได้ ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่าพระพรอันสุดคณานับจะประดับเพื่อเป็นเกียรติแก่ทุกความพยายามที่มุ่งสู่การจัดตั้งกองทุนนี้

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

ซุรุส เยกาเนเก และภรรยาอาสาสมัครไปที่เมืองบังกาลอ ภาคใต้ของอินเดีย เขาทั้งสองได้ซื้อที่ดินแปลงหนึ่งที่ซานเมือง ด้วยหวังว่าจะปลูกองุ่นขายเป็นอาชีพ

อย่างไรก็ดี ก่อนที่จะย้ายเข้าบ้านหลังใหม่ เขาทั้งสองได้ตัดสินใจเข้าร่วมการประชุมบาไฮแห่งชาติ ณ ที่ประชุมแห่งนั้นพวกเขาได้ข่าวว่าท่านศาสนิกบาลได้ขอให้ธรรมสภาบาไฮแห่งชาติซื้ออาคารที่มีราคาค่อนข้างแพงเพื่อเป็นศูนย์กลางบาไฮแห่งชาติ และยังทราบอีกว่าธรรมสภาบาไฮแห่งชาติมีความยากลำบากอย่างยิ่งในการที่จะหาเงินให้ได้ตามจำนวนที่ต้องการ

ซุรุส และภรรยาจึงได้ถวายเป็นทุกสิ่งที่มีอยู่ให้ ซึ่งก็คือที่ดินของเขาที่อยู่ซานเมืองบังกาลอแปลงนั้น

เมื่ออาสาสมัครทั้งสองได้มาถึงบ้านใหม่ ธรรมสภาบาไฮแห่งชาติก็ได้ส่งคนมาดูที่ดินพร้อมเสนอซื้อถ้าเป็นไปได้ บุคคลที่มาดูคนนั้นรายงานว่าที่ดินแปลงนั้นไร้ประโยชน์และไม่มีใครต้องการซื้อไว้ ธรรมสภาบาไฮแห่งชาติจึงถามซุรุสว่าเขาจะสามารถช่วยหาเงินให้แก่กองทุนแห่งชาติได้หรือไม่ ซุรุสสงสัยว่าเขาจะทำอะไรได้บ้าง ในที่สุดเขาก็ได้ตัดสินใจกู้เงินโดยวางที่ดินแปลงนั้นเป็นประกันและส่งเงินกู้จำนวนนั้นไปให้ธรรมสภาบาไฮแห่งชาติ จากนั้นเขาก็เริ่มปลูกองุ่น

ผลผลิตที่เขาเก็บเกี่ยวได้นั้นได้สร้างความประหลาดใจแก่ทุกคน เพราะได้ผลดีเกินกว่าที่ซุรุสคาดคิดเสียอีก และไม่นานเขาก็สามารถชำระคืนเงินกู้ได้ทั้งหมด

บาไฮศาสนิกชนในอินเดียกำลังจะซื้อศูนย์กลางบาไฮแห่งชาติในปี 1947 (พ.ศ.2490) พวกเขาได้พบอาคารที่น่าซื้อไว้สามหลัง ท่านศาสนิกบาลได้แนะนำให้พวกเขาซื้ออาคารหลังที่ใหญ่ที่สุดในสามหลังนั้น และแน่นอนหลังนั้นจะต้องมีราคาแพงที่สุดด้วย และด้วยราคาที่สูงลิ่วนี้ ธรรมสภาบาไฮแห่งชาติจึงไม่สามารถหาเงินมาซื้อได้

ณ เวลานั้นบาทหลวงคาทอลิกในอินเดียยังมีจำนวนน้อยและส่วนใหญ่ก็เป็นคนยากจน แต่เพราะนี่คือการตัดสินใจของท่านศาสนิกบาล พวกเขาจึงตัดสินใจที่จะซื้ออาคารหลังนั้นไว้

มีศาสนิกชนจำนวนมากได้เสียสละในการหาเงิน กระนั้น สองสามวันก่อนหน้าที่จะมีการลงนามในสัญญา ธรรมสภาบาทหลวงแห่งชาติยังคงขาดเงินอยู่อีก 100,000 รูปี ซึ่งเป็นเงินจำนวนมากในสมัยเมื่อปี ค.ศ. 1947 (พ.ศ.2490)

แอมเรลลิวัลลา ซึ่งเป็นนักธุรกิจหนุ่มและเป็นบาทหลวงที่ค่อนข้างใหม่ได้เข้ามาช่วยกอบกู้สถานการณ์นี้ด้วยการช่วยหาเงินทุนในชั่วโงมสุดท้าย ส่วนหนึ่งของเงินจำนวนนี้เป็นของเขา ที่เหลือนั้นเขาได้กู้จากธนาคารและได้จ่ายเงินภายหลังพร้อมดอกเบี้ย

บุคคลที่มีใจเอื้อเฟื้อคนนี้ได้พยายามช่วยอีกโอกาสหนึ่งเมื่อครั้งที่มีการซื้อที่ดินสร้างโรงเรียนมัธยมนิวอีรา ที่ดินผืนงามนี้ตั้งอยู่บนเนินเขา และมีโอกาสที่จะได้ที่ดินผืนนี้ในราคาที่เป็นธรรม แต่บาทหลวงคาทอลิกในอินเดียไม่มีเงินพอ เพียงยี่สิบสี่ชั่วโมงก่อนหน้าที่จะเสียอาคารหลังนั้นไป แอมเรลลิวัลลา ก็ได้นำร้านค้าของเขาไปจำนองเพื่อจะขอกู้เงินจากธนาคาร ซึ่งบาทหลวงคาทอลิกก็ค่อยๆ จ่ายคืนให้แอมเรลลิวัลลาจนครบ

ท่านปรารถนาจะฝากฝังบาทหลวงคาทอลิกเป็นการเฉพาะ... ว่าให้ตระหนักถึงความสำคัญของสถาบันกองทุนแห่งชาติ ซึ่งในยุคแรกๆ ของพัฒนาการบริหารศาสนานั้น นับเป็นสื่อกลางอันจะขาดเสียมิได้สำหรับการเจริญเติบโตและการแผ่ขยายของการขับเคลื่อนศาสนา ยิ่งไปกว่านั้น การทำบุญบริจาคให้แก่กองทุนนี้ยังเป็นหนทางที่ทำได้และมีผลในทางปฏิบัติ เป็นวิธีที่ศาสนิกชนทุกคนสามารถทดสอบระดับและลักษณะความศรัทธาของเขา และเป็นการพิสูจน์ด้วยการกระทำให้เห็นความเสียสละอันแรงกล้าและความผูกพันต่อศาสนา

จากจดหมายเขียนในนามของท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ในปี 1939 (พ.ศ.2482) ธรรมสภาบาทหลวงแห่งประเทศไทย.....ได้ซื้อที่ดินแปลงหนึ่งไว้สำหรับสร้างศูนย์กลางบาทหลวง ซึ่งอยู่ในทำเลที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งในตัวเมือง มีการตัดสินใจร่วมกันว่าจะใช้เป็นที่สร้างอาคารบริหารงาน เป็นเรือนรับรองแขกและเป็นหอประชุมใหญ่ แต่เพื่อที่จะเริ่มก่อสร้างได้ จำเป็นที่ธรรมสภาบาทหลวงแห่งชาติต้องกู้เงินซึ่งจะต้องชำระคืนในยี่สิบห้าปี

มีบาไฮเพียงสามร้อยคนทั่วประเทศ ณ เวลานั้น ในจำนวนนี้ครึ่งหนึ่งเป็นชาวชนบทที่มีแหล่ง
พำนักรอบนอก เขตตัวเมือง และในจำนวนนี้เป็นประชากรบาไฮที่ยากจนมากจนต้องเดินระยะทางสาม
ไมล์เพื่อไปประชุมในเมืองเพราะไม่มีค่ารถประจำทาง

หลังจากที่ได้เงินกู้แล้ว ธรรมสภาบาไฮแห่งชาติได้สร้างส่วนแรกของศูนย์บาไฮเสร็จในปี 1940
(พ.ศ.2483) และสร้างเรือนรับรองแขกเสร็จในปี 1942 (พ.ศ.2485) ในที่สุดได้ตกแต่งแล้วเสร็จในปี 1953
(พ.ศ.2496) นับเป็นอาคารที่โอโถงเป็นที่ภาคภูมิใจของบาไฮศาสนิกชน

ในช่วงเวลาหลายปีนั้น ธรรมสภาบาไฮแห่งชาติไม่สามารถชำระเงินกู้ได้ทั้งหมดแม้ว่าจะ
พยายามทุกวิถีทางแล้วก็ตาม แม้กระทั่งเด็ก ๆ ก็ยังออมเงินเพื่อทำบุญบริจาคให้แก่กองทุน ทำยที่สุด
แล้ว สิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ก็เกิดขึ้นจริงๆ กล่าวคือในปี 1964 (พ.ศ.2507) องค์กรที่ปล่อยเงินกู้ก็ได้เขียน
จดหมาย ซึ่งมีความว่า หากบาไฮไม่จ่ายชำระคืนเงินกู้ภายในหนึ่งเดือน องค์กรก็จะยึดศูนย์กลางบาไฮ
เพื่อนำไปประมูลขายทอดตลาด

กรรมการธรรมสภาบาไฮแห่งประเทศไทยทั้งเก้าคนได้ร่วมประชุมอย่างเร่งด่วนเพื่อหาทางออกให้กับ
สถานการณ์อันร้ายแรงนี้ เห็นได้ชัดเจนว่าชุมชนบาไฮแห่งประเทศไทย.....ไม่สามารถที่จะบริจาคเงินได้
จำนวนมากขนาดนี้ในช่วงระยะเวลาอันสั้นเช่นนั้น ศูนย์กลางบาไฮที่พวกเขาได้ร่วมกันสร้างอย่าง
ยากลำบากนี้จะรอดจากการถูกยึดคืนก็ต่อเมื่อพวกเขาต้องร่วมกันทำสิ่งเดียวกันเท่านั้น ด้วยดวงจิตแห่ง
ความเสียสละอย่างสูงสุด กรรมการธรรมสภาบาไฮทั้งเก้าคนจึงได้ให้คำมั่นว่าพวกเขาจะร่วมกันมอบเงิน
ในจำนวนดังกล่าว แล้วค่อยรวบรวมเงินจำนวนนั้นจากชุมชนในภายหลัง และแล้ว สิ่งที่ไม่สามารถทำได้
ในยี่สิบห้าปีก็สำเร็จลุล่วงได้ในเวลาไม่ถึงยี่สิบห้านาที พวกเขาได้จ่ายเงินกู้คืนก่อนสิ้นเดือนนั้นและศูนย์
บาไฮแห่งนั้นก็ตกเป็นทรัพย์สินของบาไฮ

เรื่องราวส่วนที่เหลือนี้น่าสนใจมากเพราะเป็นการแสดงให้เห็นวิธีการที่เพื่อนบาไฮในอีกมุม
หนึ่งของโลกซึ่งในขณะที่ถูกรุมเร้าด้วยความอยุติธรรมและอคติที่บังตา พวกเขาได้ชูธงชัยของพระบาฮา
อูลลาห์ขึ้นอย่างกล้าหาญ

การประทัดประหารบาไฮใน.....ได้เริ่มขึ้นภายในไม่กี่ปีหลังจากที่บาไฮได้ชำระคืนเงินกู้แล้ว
หนึ่งในบรรดาความโหดร้ายที่ทำให้บาไฮต้องทนทุกข์ทรมานก็คือ ศูนย์กลางบาไฮที่พวกเขาได้ร่วมกัน
สร้างและตกแต่งด้วยความอุทิศและเสียสละนั้นถูกยึดไป

ชุมชนบาไฮของฟังกาเรย์ ประเทศนิวซีแลนด์กำลังเติบโตอย่างรวดเร็ว พวกเขาจัดงานฉลองบุญสืบแก้ววันที่บ้าน แต่ไม่มีบ้านใดที่ใหญ่พอจะรองรับจำนวนบาไฮที่เพิ่มขึ้นนี้ได้ พวกเขาจึงต้องคิดหาทางซื้อศูนย์กลางบาไฮ

ธรรมสภาบาไฮท้องถิ่นไม่มีเงินพอ ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะสามารถซื้ออาคารได้ในอนาคตอันยาวนาน อย่างไรก็ตาม ก็ต้องวางใจในพระเจ้าและเริ่มมองหาสถานที่ที่เหมาะสม

จึงได้พบบ้านหลังหนึ่งที่บาไฮเห็นว่าเหมาะสมอย่างยิ่ง กล่าวคือ เป็นที่ที่สวยงาม มีห้องโถงใหญ่ที่มีประตูกระจกเปิดเข้าออกห้องอื่นๆ ได้ เพื่อนๆ ที่ไปดูบ้านหลังนั้นต่างมีความกระตือรือร้นและธรรมสภาก็ได้ตัดสินใจที่จะซื้อบ้านหลังนี้ถ้าทำได้

บาไฮต่างตอบรับด้วยการบริจาคให้อย่างมากมาย มีการกู้เงิน ให้คำมั่นว่าจะบริจาคจากค่าจ้างรายสัปดาห์เพื่อจ่ายคืนเงินกู้ ทุกคนคิดหาทางช่วยเหลือ เงินกู้ก้อนหนึ่งได้มาจากบาไฮหนุ่มที่ขณะนั้นกำลังสอนหนังสืออยู่ที่อเมริกาใต้ เขาได้ส่งเงินจำนวนหนึ่งพันดอลลาร์มาให้ ที่จริงแล้วเงินจำนวนนี้คือค่าตัวเดินทางกลับประเทศนิวซีแลนด์ของเขานั่นเอง เขาเสนอว่านั่นเป็นเงินที่ให้ยืมและขอให้คืนเงินจำนวนนี้แก่เขาภายในหนึ่งปีเพื่อเขาจะใช้เป็นค่าเดินทางกลับบ้าน

ด้วยความเสียสละของหลายๆ คน บาไฮของฟังกาเรย์จึงรวบรวมเงินมาได้เพียงครึ่งหนึ่งของจำนวนที่ต้องใช้ซื้อบ้านหลังนั้นเพื่อทำเป็นศูนย์บาไฮ ยังขาดอีกหนึ่งหมื่นสองพันดอลลาร์ซึ่งดูเหมือนจะไม่มีทางที่จะได้เงินจำนวนนั้น อย่างไรก็ตาม ธรรมสภาบาไฮก็ยังไม่สิ้นหวัง จึงพยายามทุกวิถีทางที่จะกู้เงินโดยวางใจว่า หากพระเจ้าอูลลาห์ไม่ทรงต้องการให้บาไฮซื้อบ้านหลังนี้ พวกเขาก็จะกู้เงินไม่สำเร็จ

นิวซีแลนด์ในสมัยนั้นตกอยู่ภายใต้ภาวะเงินฝืดเคืองมาก จึงเป็นไปไม่ได้เลยที่จะสามารถกู้เงินได้ ธรรมสภาบาไฮได้พยายามกู้เงินจากธนาคาร บริษัทประกันภัยและบริษัทห้างร้านต่างๆ แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ ธรรมสภาจึงได้ประชุมกันหลายครั้งในหนึ่งสัปดาห์เพื่อพิจารณาว่าจะทำสิ่งใดได้บ้าง แต่ก็หาทางแก้ปัญหาไม่ได้

ด้วยหมดหนทาง วันหนึ่ง ประธานธรรมสภา ได้โทรศัพท์ไปหาทนายของเขาเพื่อดูว่าทนายจะช่วยเหลืออะไรได้บ้าง ทนายตอบว่ามีคนเพียงจะส่งเงินหกพันดอลลาร์มาให้เขาเพื่อให้เขาออกเป็นเงินกู้ และเขาเสนอให้บาไฮรับเงินจำนวนนี้ ประธานธรรมสภา รู้สึกตื่นเต้นกับข่าวนี้นักจึงโทรศัพท์ไปหาเลขาธิการของธรรมสภาบาไฮแห่งชาติเพื่อถามธรรมสภาบาไฮแห่งชาติว่าพร้อมที่จะให้ธรรมสภาบาไฮท้องถิ่นกู้เงินอีกหกพันดอลลาร์หรือไม่ เลขาธิการของธรรมสภาแห่งชาติจึงได้โทรศัพท์กลับมาในอีกสองสามชั่วโมงบอกว่าได้

เย็นวันนั้น ขณะที่บาไฮในเมืองฟังกาเรย์ตัดสินใจที่จะจัดชุมนุมอธิษฐานเพื่อขอความช่วยเหลือจาก พระผู้เป็นเจ้าในการซื้อศูนย์บาไฮของพวกเขา เมื่อประธานมาถึงที่ประชุม ทุกคนก็อยู่ที่นั่นแล้ว ประธานได้ขอให้กรรมการธรรมสภาท้องถิ่นไปร่วมประชุมกับเขาในอีกห้องหนึ่ง เขาได้เล่าให้กรรมการ คนอื่นๆ ฟังถึงการหาเงินหนึ่งหมื่นสองพันดอลลาร์ตามที่ต้องการด้วยเสียงที่สั่นตื้นตันใจ เราคงนึกภาพ ออกว่าชุมชนบาไฮฟังกาเรย์จะมีความสุขขนาดไหนที่ได้รับทราบว่าจากเดิมที่พวกเขาจะสวดมนต์เพื่อขอ ความช่วยเหลือในเย็นวันนั้นก็เปลี่ยนเป็นสวดมนต์เพื่อสรรเสริญและขอบพระคุณสำหรับพระพรที่พวกเขา ได้รับ

วันเปิดศูนย์บาไฮได้จัดขึ้นในวันคล้ายวันประสูติของพระบ็อบในปี 1975 (พ.ศ.2518) นับตั้งแต่นั้น วันที่ธรรมสภา ได้รับทราบเกี่ยวกับบ้านหลังนี้จนถึงวันที่ธรรมสภาได้บ้านหลังนี้มาก็ใช้เวลาสิบเก้าวัน และที่น่าสนใจอีกอย่างก็คือได้ทราบว่าคนที่สร้างบ้านหลังนี้ก็เกิดในปี 1844 (พ.ศ.2387) เช่นกัน

บาไฮชุมชนฟังกาเรย์จึงเริ่มคิดหาทางชำระคืนเงินกู้ ในหลาย ๆ วิธีที่คิดได้ก็คือการตั้งแผงขาย ของมือสอง ทุกสัปดาห์พวกเขาจะนำสินค้าออกขาย ในวันที่ขายดีเคยขายได้ถึงหนึ่งร้อยดอลลาร์ แม้ว่า โดยเฉลี่ยแล้วจะขายได้วันละห้าสิบบอลดาร์

ไม่ว่าจะทำด้วยวิธีใด บาไฮต่างได้ร่วมกันบริจาคด้วยความทุ่มเทและมานะพยายามอย่าง น่าชื่นชม ภายในเวลาสองปีครึ่ง พวกเขาจึงสามารถชำระเงินกู้ได้ทั้งหมดและศูนย์บาไฮอันสวยงามของ พวกเขา ก็ปลอดจากภาระหนี้สินในที่สุด

บาไฮศาสนิกชนแห่งหมู่เกาะโซโรมอนในมหาสมุทรแปซิฟิกซึ่งมีฐานะไม่ร่ำรวย พวกเขาได้ใช้ วิธีต่างๆ ในการสนับสนุนเงินกองทุน บางคนได้จัดสรรพื้นที่ของสวนให้กับศาสนา ผลผลิตใดที่เก็บเกี่ยว ได้จากพื้นที่นั้นก็นำไปขายเพื่อเข้ากองทุนบาไฮ คนอื่นๆ ก็จะบริจาครายได้จากการขายสินค้า หัตถกรรมที่สร้างขึ้นเพื่อทำบุญให้กับศาสนาโดยเฉพาะ

เมื่อครั้งที่บาไฮในเมืองฮาราปาในหมู่เกาะโซโรมอนต้องการสร้างศูนย์บาไฮเป็นของตนเอง แต่ ละคนก็ได้บริจาครายได้ที่หาได้ในหนึ่งวันของทุกสัปดาห์จนกว่าศูนย์บาไฮแห่งนั้นจะสร้างเสร็จ ตัวอย่างเช่น หากเขาหาปลาได้เขาก็จะมอบเงินที่ขายปลาได้ในวันนั้นให้กับกองทุน บางคนก็บริจาค แรงงานในการช่วยสร้างศูนย์หนึ่งวันในหนึ่งสัปดาห์ ทุกคนมีส่วนร่วมช่วยในการสร้างศูนย์บาไฮ พวกเขามี ความภูมิใจมากกับศูนย์บาไฮนี้

ศูนย์บาไฮเมืองซีราชไม่ใหญ่พอในการรองรับกิจกรรมต่างๆ ที่จัดขึ้นในเมืองนั้น ธรรมสภาบาไฮท้องถิ่นซีราชได้พยายามอยู่หลายปีที่จะซื้อบ้านหลังที่อยู่ติดกับศูนย์บาไฮเพื่อต่อเติมขยายให้เป็นศูนย์ที่ใหญ่ขึ้น แต่โชคไม่ดีที่เจ้าของบ้านหลังนั้นมีอคติกับบาไฮ เขาจึงไม่ยอมขายบ้านให้กับบาไฮ เพื่อสร้างความยุ่งยากให้บาไฮยิ่งขึ้น เจ้าของบ้านจึงได้ให้พรรคการเมืองหนึ่งที่ต่อต้านศาสนาบาไฮเข้า ซึ่งพรรคการเมืองนี้ได้พยายามที่จะยับยั้งการจัดกิจกรรมที่กำลังดำเนินอยู่ในศูนย์บาไฮแห่งนั้น

หลังจากที่ได้พยายามทุกวิถีทางแล้ว ในที่สุด ธรรมสภาบาไฮท้องถิ่นซีราชก็เลิกล้มความคิดที่จะซื้อบ้านหลังดังกล่าว แต่มีบาไฮคนหนึ่งตัดสินใจโดยไม่มีผู้ใดทราบว่าเขาจะซื้อบ้านหลังนั้นเองแล้วจะยกให้เป็นของขวัญแก่บาไฮเมืองซีราช

ราสตั้มเป็นบาไฮใหม่ซึ่งยังไม่เป็นที่รู้จักกันในหมู่มุสลิมของเมืองนั้น เขารู้ว่านี่เป็นข้อดีในการซื้อบ้านหลังที่ต้องการนั้น นอกเหนือจากนี้ เขาจะทำอะไรไปมากกว่านี้ไม่ได้ เขามีเงินไม่พอและไม่มีอำนาจที่จะไปเกลี้ยกล่อมเจ้าของบ้านที่มีอิทธิพลคนนั้น

ราสตั้มเป็นแค่คนขับรถบรรทุกซึ่งทำงานหนักเพื่อผ่อนชำระรถซึ่งเขาจ่ายไปแล้วถึงหนึ่งในสามของมูลค่ารถคันนั้น นอกจากนี้เขายังมีบ้านหลังเล็กๆ ซึ่งไม่มีค่ามากนัก บ้านหลังนี้อยู่นอกเขตตัวเมือง เป็นบ้านที่เขาอาศัยอยู่กับภรรยา

สิ่งที่ราสตั้มมีอยู่คือ ความวางใจอย่างแท้จริงในพระเจ้าและมีความเชื่อมั่นในการอธิษฐาน เขาสวดมนต์วันแล้ววันเล่า เดือนแล้วเดือนเล่า เพื่อขอให้พระเจ้าช่วยเหลือเขาซื้อบ้านหลังนั้นให้กับศาสนาได้สำเร็จ

จากนั้นไม่นานเขาได้ข่าวว่าผู้นำพรรคการเมืองที่เช่าบ้านหลังนั้นได้เสียชีวิตและบ้านหลังนั้นก็ว่างลง หนึ่งในอุปสรรคจึงหมดไป

ราสตั้มจึงตัดสินใจว่าถึงเวลาแล้วที่เขาต้องทำอะไรสักอย่างนอกจากการสวดมนต์ เขาได้เริ่มมองหาโอกาสที่จะเริ่มต่อรองซื้อบ้านหลังนั้น ในระหว่างที่รอจังหวะนี้ เขาได้ขายหุ้นของรถบรรทุกที่เขาขับและขายบ้านที่เขาอาศัยอยู่ เขาขายบ้านได้ราคาดีและเงินที่ได้มาก็เก็บกันไว้เพื่อซื้อบ้าน แล้วราสตั้มกับภรรยาก็ได้ย้ายไปอยู่บ้านเช่าราคาถูก

ภายในสองสัปดาห์ เจ้าของบ้านก็เสียชีวิต และลูกๆ ของเขาซึ่งอยู่ในเมืองหลวงก็เริ่มทะเลาะกันเกี่ยวกับบ้านหลังที่อยู่ติดกับศูนย์บาไฮในเมืองซีราชนั้น ทนายความของพวกเขาจึงประกาศขายบ้านในราคาที่เป็นธรรม และราสตั้มจึงซื้อบ้านดังกล่าวด้วยเงินที่เขาเก็บไว้ได้สำเร็จ

เย็นวันหนึ่ง ขณะที่กรรมการธรรมสภาบาไฮท้องถิ่นกำลังประชุมกันอยู่ ราสตั้มได้ขออนุญาตเข้าพบกรรมการธรรมสภา เขาได้มอบโฉนดบ้านและขอให้กรรมการธรรมสภา รับไว้เป็นของขวัญจากเขากับภรรยา กรรมการรับโฉนดแล้วส่งผ่านและมองหน้ากันด้วยความประหลาดใจ สิ่งที่เกิดขึ้นนี้เป็นจริงได้อย่างไร?

ราสตั้มและภรรยาผู้ซึ่งสนับสนุนเขามาตลอดไม่ได้หวังสิ่งใดตอบแทน แต่ทั้งสองก็ได้รับของขวัญพิเศษจากพระผู้เป็นเจ้า นั่นก็คือ บุตรที่พวกเขาเฝ้ารอมานานนับปี นานจนพวกเขาเลิกหวังแล้ว

การิมเป็นเด็กหนุ่มอายุยี่สิบปีซึ่งได้อาสาสมัครไปอยู่ที่...ก.....ซึ่งเป็นที่ห่างไกลความเจริญ เขาจึงอาศัยอยู่ภายใต้สภาวะที่ยากลำบาก บางครั้งเขาต้องเดินทางไปที่..ข.....ซึ่งเป็นเมืองที่อยู่ถัดไป เมืองนี้มีบาไฮอาศัยอยู่ เขาไปที่เมืองนี้เพื่อพบกับเพื่อนบาไฮและซื้อสิ่งของที่จำเป็นต้องใช้

วันหนึ่ง เมื่อเขาได้ซื้อสิ่งของที่ต้องการในเมืองเสร็จแล้ว เขาก็ได้ยืนยันว่าเพื่อนบาไฮจะมาร่วมชุมนุมกันในเย็นวันนั้น ดังนั้น เขาจึงเลื่อนเดินทางกลับบ้านเพื่อจะอยู่ร่วมชุมนุม

เรื่องมีอยู่ว่า ธรรมสภาบาไฮท้องถิ่น...ข...ได้ตัดสินใจซื้อศูนย์บาไฮแต่ไม่มีเงินมากพอ ธรรมสภาบาไฮท้องถิ่นจึงเชิญชวนให้บาไฮของเมืองนี้ทำบุญบริจาคเท่าที่พวกเขาจะให้ได้สำหรับซื้อศูนย์นี้ ตัวแทนของธรรมสภาได้อธิบายถึงความสำคัญของการมีศูนย์บาไฮและเรียกร้องให้เพื่อนๆ ช่วยกันบริจาคเท่าที่จะสามารถทำได้

บาไฮทุกคนได้ตอบสนองต่อการเรียกร้องนี้ บางคนก็หย่อนเงินในกล่องรับบริจาค บางคนก็ได้เขียนคำมั่นสัญญาว่าจะบริจาค และในการทำบุญบริจาคครั้งนี้ ก็ได้วางกล่องเล็กๆ ใบบางใบไว้ด้านหลังกล่องรับบริจาคด้วย

หลังจากที่ได้นับเงินบริจาคแล้ว จึงได้เปิดกล่องเล็กๆ ใบบางใบ ในกล่องนั้นมีใบบางใบสองสามซอง ไม้ขีดไฟสองกล่อง เทียนไขสามเล่มและยาสีฟันหนึ่งหลอด การิมซึ่งไม่มีอะไรจะบริจาคให้ เขาจึงได้มอบสิ่งของที่เขาเพิ่งซื้อมาให้และออกจากที่ชุมนุมนั้นไปอย่างเงียบๆ

เพื่อนๆ ในที่ชุมนุมนั้นรู้สึกประหลาดใจในการบริจาคของการิม พวกเขาจึงพากันซื้อสิ่งของเหล่านั้นคนละสองสามชิ้นในราคาสูงแล้วนำไปสมทบกับเงินที่รวบรวมมาได้เพื่อซื้อศูนย์บาไฮแห่งนั้น

ในหมู่บ้านของหมู่เกาะไอส์แลนด์ ศูนย์บาไฮมักจะมุงด้วยหลังคาจาก และบาไฮจะนั่งกันตามสบายบนเสื่อที่สานด้วยใบมะพร้าวที่ปูไว้บนพื้น อย่างไรก็ตาม ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง บาไฮได้ตัดสินใจที่จะสร้างผนังรอบศูนย์บาไฮจากลำต้นของมะพร้าว

ในงานฉลองสัปดาห์ครั้งต่อมา ทุกคนก็นั่งเป็นวงกลม ฟังหลังกับผนังที่สร้างขึ้นมา กลางห้องมีกล่องรับบริจาควางอยู่กล่องหนึ่ง เป็นกล่องที่เห็นเด่นชัดจนไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้ ตอนที่งานฉลองเลิกและมีการนับเงิน ปรากฏว่าได้เงินทำบุญบริจาคน้อยกว่าครึ่งของจำนวนเงินบริจาคที่เคยได้รับ

ธรรมสภาบาไฮท้องถิ่นจึงได้ปรึกษากันในเรื่องนี้และตกลงกันว่า ในงานฉลองสัปดาห์ครั้งต่อไปพวกเขาจะส่งผ่านกล่องรับบริจาคต่อกันไปเรื่อยๆ จากคนหนึ่งไปอีกคนหนึ่ง ไม่นานนักก็พบว่าการทำเช่นนี้ก็มีข้อเสียเช่นกัน เนื่องจากจะทำให้สามารถนับจำนวนเหรียญที่แต่ละคนใส่ลงไปกล่องได้ในตอนที่ส่งผ่านกล่องรับบริจาค

ธรรมสภาบาไฮท้องถิ่นจึงปรึกษาเรื่องนี้กันอีกครั้ง และสรุปว่าเป็นการดีกว่าที่จะรื้อผนังที่พวกเขา ร่วมกันสร้างทิ้งไปเพื่อที่จะนำกล่องรับบริจาคไปวางไว้ในที่ที่ไม่สะดุดตาอีกครั้งหนึ่งและเพื่อนๆ จะสามารถบริจาคได้ตามที่พวกเขาต้องการ

เป็นสิ่งที่ดีที่มีการทดลองเพื่อให้แน่ใจว่าแต่ละคนในชุมชนมีอิสระที่จะทำบุญบริจาคได้ตามใจปรารถนา โดยไม่รู้สึกรู้สีกว่าถูกกีดกันหรืออยู่ภายใต้ความกดดัน เมื่อจะทำบุญบริจาคให้แก่ศาสนา

เรื่องอื่นๆ

ตอนที่ระบบสังคมนิยมเข้ามามีอำนาจในรัสเซีย ศาสนาทุกศาสนาเป็นสิ่งต้องห้ามในประเทศ แม้แต่ศาสนาบาไฮก็ไม่เว้น ได้มีการก่อสร้างสักการะสถานบาไฮขึ้นที่เมืองเอสคาบัตก็ถูกยึด บาไฮที่เป็นชาวรัสเซียก็ถูกเนรเทศไปยังไซบีเรีย ส่วนบาไฮที่ถือหนังสือเดินทางของเปอร์เซียก็ถูกส่งกลับไปประเทศอิหร่าน

บาไฮชาวเปอร์เซียหลายคนที่มีฐานะดีได้มาตั้งรกรากอยู่ที่รัสเซีย ตอนนั้นก็ถูกบังคับให้ออกจากรัสเซียและทิ้งทุกอย่างที่มีไว้เบื้องหลังและหาทางกลับประเทศโดยไม่ให้มีอะไรติดตัวไปนอกจากเสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่เท่านั้น

ในบรรดาผู้ถูกเนรเทศเหล่านี้มีชายคนหนึ่งที่กำลังจะกลับไปอิหร่านพร้อมกับกลุ่มศาสนิกชนที่สลดใจ แต่ชายคนนี้ก็กลับไม่แสดงอาการเศร้าใจเลย เขามีกระดาษติดตัวอยู่ปึกหนึ่งซึ่งดูเหมือนเป็นแหล่งที่มาของความพึงพอใจของเขา หลายๆ ครั้งในระหว่างการเดินทางที่ยากลำบากก็จะเห็นเขาเอากระดาษเหล่านั้นออกจากกระเป๋า จุ่มพิตแล้วนำไปแตะตรงหน้าผากเสมือนเป็นสัญลักษณ์การให้ความเคารพอย่างสูง และแล้วเขาก็ใส่กระดาษนั้นกลับเข้าไปในกระเป๋าเหมือนเดิม

เพื่อนๆ ของเขาจึงอยากรู้เกี่ยวกับกระดาษปึกนี้และเขาก็ได้อธิบายว่า “นี่” “เป็นทรัพย์สินสมบัติชิ้นเดียวที่ผมมีอยู่ในเวลานี้ แม้ว่าผมได้สูญเสียความมั่งคั่งที่มีอยู่ทั้งหมดก็ตาม แต่นี่คือต้นทุนที่ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถเอาไปจากผมได้ กระดาษเหล่านี้คือใบเสร็จรับเงินที่ผมทำบุญบริจาคให้กองทุนบาไฮ และผลบุญที่ผมได้รับจากการบริจาคนี้อาจจะคงอยู่ชั่ววันจันทร์”

หลายปีมาแล้วที่ศาสนาบาไฮเป็นสิ่งต้องห้ามในหลายประเทศที่เราทราบกันในนามของหลังมานเหล็ก บาไฮจำนวนมากในประเทศเหล่านั้นได้ประสบความเดือดร้อนอันเนื่องมาจากที่พวกเขานับถือศาสนานี้ แต่พวกเขาก็ยังคงยืนหยัดมั่นคงในความรักของพวกเขาที่มีต่อศาสนา พวกเขาถูกห้ามมิให้ติดต่อกัน หลังจากหลายปีที่พวกเขาต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว พวกเขาหลายคนจึงไม่รู้ว่ายังมีบาไฮคนอื่นๆ อีกหรือไม่ที่อาศัยอยู่ในประเทศนั้น

อย่างไรก็ตาม สถาบันบาไฮในประเทศอื่นๆ ได้มีการติดต่อกับบาไฮบางคน และทุกโอกาสที่เป็นไปได้ สถาบันฯ ก็จะส่งบาไฮบางคนไปเยี่ยมบาไฮที่อยู่โดดเดี่ยวเหล่านี้เพื่อส่งข่าวคราวเกี่ยวกับเพื่อนบาไฮทั่วโลก

มีครั้งหนึ่งที่บาไฮสามคนได้ไปเยี่ยมเพื่อนบาไฮที่ประเทศเชคโกสโลวาเกีย ในบรรดาศาสนิกชนที่พวกเขาได้พบก็มีหญิงที่อายุมากไม่ค่อยแข็งแรงคนหนึ่ง เป็นหม้ายซึ่งต้องโทษเป็นเวลาสามปีอันเนื่องมาจากข้อหาที่เธอนับถือศาสนาบาไฮ ตอนนั้นหญิงคนนี้อาศัยอยู่อย่างอึดอัดในห้องเล็กๆ ซึ่งมีเพียงเตียงนอน หม้อหุงข้าว และตู้เสื้อผ้าซึ่งเป็นที่เก็บหนังสือด้วย เธอได้เล่าให้แขกของเธอที่มาจากแดนไกลเพื่อมาเยี่ยมเธอฟังอย่างเศร้าๆ ว่า “ตอนนี้ฉันอายุแปดสิบกว่าปีแล้ว ฉันอยู่ที่นี้มาชั่วชีวิตและจะตายจากไปในไม่ช้า และจะไม่มีใครช่วยสานงานต่อ” แขกสามคนนั้นก็มองหน้ากัน ลังเลว่าจะบอกเธอดีหรือไม่อย่างมีบาไฮวัยหนุ่มสาวที่มีชีวิตชีวาในประเทศของเธออยู่หลายคน และแล้วหนึ่งในสามคนที่มาเยี่ยมก็ได้กล่าวกับเธอด้วยความรักว่า “ขอให้สบายใจได้ครับ เพราะว่ามีบาไฮอีกหลายคนที่นี่ที่จะช่วยสานงานต่อให้ แต่เพื่อเป็นการปกป้องทุกคน จึงเป็นการดีที่จะไม่มีการติดต่อกันระหว่างท่านกับคนเหล่านั้น”

น้ำตาแห่งความปีติยินดีได้ไหลอาบแก้มหญิงชราผู้หนึ่งที่เธอเดินไปหยิบหนังสือและถือกลับมาเล่มหนึ่ง แล้วกล่าวว่า “หนังสืออันมีค่าเล่มนี้มีลายเซ็นของท่านพระหัตถ์ศาสนา มาร์ธา รูท ในปี 1933 (พ.ศ.2476) โปรดนำไปฝากเพื่อนๆ พร้อมกับความรักจากฉันด้วย”

เหมือนกับว่าน่าจะไม่เพียงแค่นั้น และแล้วเธอได้มอบเงินจำนวนหนึ่งไปกับแขกที่มาเยี่ยมพร้อมกล่าวว่าอย่างต่อมตนาว่า “เงินบำนาญอันน้อยนิดของฉัน ที่ฉันได้เก็บสะสมไว้ โปรดช่วยนำไปบริจาคให้แก่กองทุนบาไฮด้วย” เธอมีเงินจำนวนน้อยมากแต่ก็ยังบริจาคให้อย่างมากมาย

แฟรงค์ กับภรรยาและลูกน้อยสองคนเป็นอาสาสมัครในประเทศไอซ์แลนด์ พวกเขาอยู่ที่นั่นเพื่อช่วยให้เป้าหมายหนึ่งในแผนงานเก้าปีของประเทศแคนาดาประสบความสำเร็จ

แฟรงค์โชคดีที่ได้งานทำในประเทศไอซ์แลนด์ แต่ชีวิตก็ไม่ราบรื่นนัก เพราะเขาต้องทำงานขุดเจาะหินวันละสิบชั่วโมงโดยได้รับค่าแรงไม่มากนัก ต่อมาเขาจึงไปทำงานเป็นช่างเชื่อมในโรงงานต่อเรือ แต่ชีวิตก็ยังยากลำบากอยู่เพราะเงินที่ได้ไม่พอกับค่าใช้จ่ายของครอบครัว

มีครอบครัวอาสาสมัครจากประเทศแคนาดาที่อยู่ในประเทศไอซ์แลนด์ ทุกคนมีชีวิตภายใต้สถานการณ์อันกดดันทางการเงิน พวกเขาภาคภูมิใจที่ดูแลช่วยเหลือตนเองได้ แต่เมื่อถึงเวลาทำบุญบริจาคให้กองทุนศาสนา พวกเขาจึงสามารถบริจาคให้ได้เพียงเล็กน้อยจากค่าแรงอันน้อยนิดของพวกเขา

วันหนึ่ง แพรงค์ได้ข่าวมาว่าจะมีโอกาสหาเงินได้เพิ่มในวันหยุดสุดสัปดาห์ด้วยการขนถ่ายปลา แซ่แข็งลงเรือบรรทุกสินค้า ในระหว่างสัปดาห์จะมีลูกเรือที่ทำงานนี้อยู่แล้ว แต่คนงานเหล่านี้ดีมีหน้าในคืนวันศุกร์ ดังนั้นถ้ามีการขนปลาลงเรือในวันรุ่งขึ้นพวกเขาจะไม่สามารถทำได้ อาสาสมัครของเราจึงตัดสินใจทำงานล่วงเวลา พวกเขาขึ้นอยู่กับท่าเรือพร้อมที่จะทำงานทันทีที่เรือมาถึงในวันหยุดสุดสัปดาห์

หลังจากที่ใช้เวลานานหลายชั่วโมงในการทำงานหนักทุกวัน คุณอาจจะคิดว่าแพรงค์น่าจะมีความสุขที่ได้พักผ่อนในสุดสัปดาห์มากกว่าแทนที่จะมาช่วยขนปลาแซ่แข็งที่หนักจำนวนหลายพันตัน แพรงค์กลับพูดว่า งานที่เขาทำสองวันสุดสัปดาห์นี้ทำให้เขามีความสุขยิ่งกว่างานอื่นๆ ที่เขาเคยทำเสียอีก ตลอดทั้งสัปดาห์เขาเผื่อเรือบรรทุกสินค้า ทั้งยังสวดมนต์ให้เรือบรรทุกสินค้า เนื่องจากเงินที่เขาหาได้ระหว่างวันสุดสัปดาห์นั้นมีวัตถุประสงค์พิเศษ เงินทั้งหมดที่ได้มานั้นจะนำไปทำบุญบริจาคให้แก่กองทุนบาไฮ

ที่ประเทศแคนาดาเช่นกัน แพรงค์เคยทำงานล่วงเวลาเพื่อบริจาคให้แก่กองทุน ในช่วงฤดูหนาวจัด เขาทำงานเป็นคนงานไถหิมะ เขาจะสวดมนต์ขอให้พระเจ้าทรงบันดาลให้หิมะตกลงมามากๆ เพื่อเขาจะยังคงมีงานพิเศษนี้ทำหลังเลิกงานและจะได้นำเงินที่ได้เพิ่มนี้ไปทำบุญบริจาคให้แก่ศาสนา

ปรากฏว่ามีหิมะตกลงมามากในปีนั้นจนคนทั่วไปไม่อยากจะเห็นหิมะ ทุกคนบ่นอย่างเสียอารมณ์ยกเว้นแพรงค์ซึ่งมีความสุขกับการไถหิมะชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่าเพื่อนำเงินทั้งหมดที่ได้จากงานพิเศษนี้ไปทำบุญบริจาคให้แก่กองทุนศาสนา

บรูซกับเฮเลนภรรยาของเขาได้อาสาสมัครไปอยู่ที่ประเทศกายานาเป็นเวลาหลายปี ครั้งหนึ่งที่ทั้งสองได้ไปเยี่ยมชุมชนบาไฮแห่งหนึ่งในชนบท ช่วงที่เขาไปนั้นเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากบางอย่างในประเทศขาดแคลน ประชาชนต้องอดออมและประหยัดเพื่อที่จะสามารถเลี้ยงตัวเองได้ แนนอน ยังมีเงินน้อย ความยากลำบากในการดำรงชีวิตก็ยิ่งทวีขึ้น

สามีภรรยาชาวเมืองซึ่งเป็นบาไฮก็ได้ให้การต้อนรับที่ดีให้แก่อาสาสมัครทั้งสอง แม้เจ้าบ้านทั้งสองจะยากจนและไม่มีอาหารในบ้านมาก แต่ตลอดสัปดาห์พวกเขาก็แบ่งปันอาหารให้กับแขกของพวกเขา

บรูซกับเฮเลนกำลังจะไปเที่ยววันหยุดที่ประเทศสหราชอาณาจักรซึ่งเป็นประเทศบ้านเกิดของเขา พวกเขาคิดถึงของฝากที่จะให้เพื่อนๆ เพื่อตอบแทนความกรุณาและความมีน้ำใจที่พวกเขาได้รับ แต่บรูซก็หวั่นใจเล็กน้อยเกี่ยวกับสิ่งที่เจ้าของบ้านจะขอ เนื่องจากว่ามีเพื่อนที่มิใช่บาไฮสองสามคนได้

ขอให้พวกเขา นำสิ่งของที่มีราคาแพงมากกลับมา หากเจ้าของบ้านขอเครื่องตัดหญ้าหรือเครื่องใช้ในการเกษตรแล้วพวกเขาจะทำอย่างไร?

บรูซไม่ต้องกังวลเลย เพราะเจ้าของบ้าน แม้ว่าพวกเขาจะไม่ร่ำรวยทางโลกแต่ก็ไม่ได้ยึดติดกับสิ่งของวัตถุ สิ่งที่เขาขอให้บรูซกับเฮเลนนำมาฝากพวกเขาก็คือเมล็ดดอกไม้ที่เขาจะนำมาปลูกในแปลงดาวแก้วแฉกเพราะพวกเขาต้องการที่จะตกแต่งสถานที่ให้สวยงามและทำบ้านโน้มนำให้เป็นศูนย์บาไฮ พวกเขาบอกว่า “อีกอย่างที่คุณสามารถนำมาฝากเราก็คือแผ่นพระนามศักดิ์สิทธิ์เพื่อจะนำมาติดบนผนังห้องจะได้ไหม?”

ในงานฉลองบุญสิบเก้าวันในประเทศสหราชอาณาจักร เฮเลนได้เล่าให้เพื่อนๆ ฟังเกี่ยวกับคู่สามีภรรยาที่ประเทศกายานา ผู้ที่ได้ฟังเรื่องราวต่างรู้สึกประทับใจในความอารีและความไม่ยึดติดของสามีภรรยาเจ้าของบ้าน ทำให้เห็นภาพและคุณค่าของชีวิตที่แท้จริง ผลก็คือมีการทำบุญบริจาคให้แก่กองทุนจำนวนมากในเย็นวันนั้น

มีดินแดนใหม่หลายแห่งที่เปิดรับศาสนาบาไฮในช่วงระหว่างแผนงานสิบปีของท่านศาสนิกบาลและอาสาสมัครหลายๆ คนก็ได้นำข่าวสารของพระบาฮาอุลลาห์ไปยังถิ่นทุรกันดานในภาคพื้นต่างๆ ของโลก อาสาสมัครหลายๆ คนก็เป็นคนหนุ่มสาวซึ่งมีเงินไม่มากนัก เมื่อถึงประเทศจุดหมายปลายทางหากพวกเขาหางานทำได้ก่อนที่เงินติดตัวมาจะหมดก็ถือว่าโชคดีมาก

ในบรรดาผู้ที่ละทิ้งบ้านเกิดเมืองนอนและทุกสิ่งเพื่อไปร่วมแผนงานของท่านศาสนิกบาลนั้นมีบาไฮวัยรุ่นที่เป็นชายกลุ่มหนึ่งจากประเทศอิหร่านที่ไปตั้งรกรากอยู่ในประเทศใกล้เคียง ดูเหมือนทุกอย่างจะเป็นอุปสรรคในระยะแรก เช่น ทำวิชายากและหางานทำไม่ได้ ในเมือง ซ.....ขณะนั้นมีธรรมสภาบาไฮท้องถิ่นเพียงแห่งเดียวเท่านั้น ธรรมสภาบาไฮท้องถิ่นนี้ต้องคิดแผนงานที่จะช่วยให้อาสาสมัครรุ่นใหม่ได้ตั้งรกรากอยู่ในประเทศให้ได้ ธรรมสภาฯ จึงได้ขอร้องให้บาไฮทุกคนที่มีงานทำในเมือง ซ..... สละเงินเดือนหนึ่งวันในแต่ละเดือนบาไฮให้แก่กองทุนเพื่อช่วยเหลือผู้ที่หางานทำยังไม่ได้

เพื่อนทุกคนได้พร้อมใจกันตอบรับคำขอของธรรมสภาฯ และช่วยกันดำเนินตามแผนจนกระทั่งอาสาสมัครทุกคนในประเทศนั้นสามารถยืนบนลำแข้งของตนเองได้

ในบางประเทศใกล้เคียง กลุ่มอาสาสมัครหนุ่มสาวที่อาศัยอยู่ในชุมชนแห่งหนึ่งอยากจะได้กล่องรับเงินบริจาคเพื่อที่จะให้ทุกคนหยอดใส่เงินที่เขาหามาได้ในแต่ละวัน ทุกๆ เช้า พวกเขาจะสวดมนต์

ร่วมกันแล้วแยกย้ายออกไปหางานทำ ถือว่าโชคดีถ้าหนึ่งหรือสองคนในกลุ่มพวกเขาสามารถหาเงินได้จากการใช้แรงงาน หรือจากงานแบกหามเพื่อแลกกับค่าจ้างจำนวนเล็กน้อย

เมื่อกลับบ้านในตอนเย็น พวกเขาจะหยอดเงินที่หามาได้ลงในกล่องรับเงินบริจาค บางครั้งกล่องนี้ก็ว่างและพวกเขาก็ต้องอดอาหาร ถ้ามีเงินมากพอพวกเขาก็จะซื้อขนมปังมาแบ่งปันกัน และถ้าโชคดีมาก พวกเขาสามารถซื้ออาหารมาทำได้

เป็นอย่างนี้ติดต่อกันนานหลายเดือน แต่อาสาสมัครกลุ่มนี้ก็มีความพยายามอุทิศสละจนกระทั่งคนในกลุ่มค่อยๆ หางานประจำทำได้ทีละคนจนครบ

มีบาไฮไม่กี่สิบสองคนในเมืองอารยาซาร์ พวกเขาไม่ใช่คนร่ำรวย แต่มีความคิดดีๆ ที่จะช่วยศาสนาได้ถ้าพวกเขามีเงินมากพอ

วันหนึ่ง ตอนที่เพื่อนๆ มาชุมนุมกันเพื่อปรึกษาแผนงาน มีคนหนึ่งได้ถามขึ้นว่า “ตอนนี้พวกเรามีเงินอยู่เท่าไร?” เฮอร์ญิกตอบว่า “สองพัน تومان” เพื่อนอีกคนหนึ่งได้พูดอย่างหมดหวังว่า “เงินสองพัน تومانนี้เอามาทำอะไรได้?” อีกคนหนึ่งก็ตอบว่า “ฉันรู้ว่าควรจะใช้ทำอะไร เราสามารถนำมาจัดงานเลี้ยงและเชิญบาไฮทุกคนที่อยู่ในละแวกนี้มาช่วยเรา”

ทุกคนยอมรับความคิดนี้ พวกเขาช่วยกันทำอาหารเพื่อประหยัดเงิน และได้เชิญทุกคนในชุมชนบาไฮใกล้เคียงเท่าที่พวกเขาจะนึกได้มาร่วมงาน

หลังงานเลี้ยง พวกเขาทุกคนมีส่วนร่วมช่วยกันประมูลขายสิ่งของที่นำมาทำบุญบริจาค พวกเขาหัวเราะ สนุกสนานกันจนตึก พวกเขารวบรวมเงินได้เท่าไรทราบไหม? ได้มาตั้งแปดหมื่น تومان

....เฉพาะสิ่งของที่เป็นของศาสนิกชนไม่ว่าจะทำขึ้นโดยบาไฮหรือโดยผู้ที่มีไชบาไฮ สามารถนำมาจำหน่ายเพื่อเข้ากองทุนสักการะสถานหรือกองทุนสถาบันของบาไฮได้ ที่กำหนดไว้เช่นนี้ก็เพื่อชี้แจงไว้ซึ่งหลักการที่ว่าผู้ที่มีไชบาไฮยังไม่สามารถทำบุญบริจาคเพื่อสนับสนุนสถาบันซึ่งเป็นของบาไฮโดยเฉพาะได้ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ชมรมสภาบาไฮของเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งที่นิวคาสส์โดเนียซึ่งเพิ่งเริ่มตั้งขึ้นใหม่และไม่ได้ทำงานเต็มที่ในระยะแรกเริ่ม มีเรื่องหนึ่งที่กรรมการชมรมสภา เห็นไม่ตรงกันก็คือเรื่องการใช้เงินกองทุน กล่าวคือ เพื่อนๆ ต่างช่วยกันทำบุญบริจาคและเหรียญิกได้รับเงินบริจาคจำนวนมาก แต่แทนที่จะใช้เงินบริจาคนี้ในทางสร้างสรรค์ พวกเขากลับปล่อยเงินบริจาคทิ้งไว้ในกล่องเก็บไว้ที่บ้านของเหรียญิก

บังเอิญเหรียญิกมีความจำเป็นต้องทิ้งบ้านไปหลายวัน ในขณะที่เธอไม่อยู่บ้านก็มีขโมยเข้าไปในบ้าน สิ่งเดียวที่ขโมยได้ไปคือเงินที่วางไว้ได้อย่างไร้ประโยชน์ในกล่องรับเงินบริจาคของกองทุนชมรมสภา ทิ้งถินแห่งนั้น

ชมรมสภาบาไฮทิ้งถินบารีกาตาในเกาะกวมได้รับเงินทำบุญบริจาคให้แก่กองทุนทิ้งถินไม่มากนัก ชมรมสภา จึงไม่แน่ใจว่าจะใช้ประโยชน์จากเงินทำบุญบริจาคที่ได้รับมาอย่างไรดี จึงตัดสินใจส่งเงินจำนวนนั้นไปสมทบกองทุนแห่งชาติ

ในงานฉลองบุญสิบเก้าวันครั้งถัดไป มีครูเดินทางสอนศาสนาคนหนึ่งมาเยี่ยมชุมชนแห่งนี้ บาไฮหลายคนที่ไม่ค่อยได้มาร่วมงานอย่างสม่ำเสมอก็ได้มาพบปะกับครูเดินทางสอนศาสนาคนนั้น ปรากฏว่าในวันนั้นมีคนทำบุญบริจาคให้กองทุนบาไฮทิ้งถินมากเป็นสิบเท่าของเงินที่ส่งไปสมทบกับกองทุนบาไฮแห่งชาติ

บาไฮศาสนิกชนในโบลิเวียกำลังสร้างโรงเรียนขนาดเล็กสำหรับชาวชนบทผู้ด้อยโอกาสที่ทางรัฐบาลกำลังพยายามเกลี้ยกล่อมให้ลงมาจากเขาที่สูงและแห้งแล้งเพื่อมาตั้งรกรากอยู่บนพื้นที่ราบอันอุดมสมบูรณ์ บาไฮศาสนิกชนจึงได้ประกาศขอรับเงินช่วยเหลือจากเพื่อนศาสนิกชนในภาคพื้นต่างๆ ของโลก ในการนี้ พวกเขาได้รับการตอบรับอย่างมากมาย

ตัวอย่างเช่น บาไฮศาสนิกชนในสหราชอาณาจักรได้ส่งเงินเป็นค่าก่อสร้างโรงเรียนหนึ่งโรงเรียน และเนื่องจากเวลานั้นเป็นช่วงถือศีลอดพอดี คณะกรรมการชมรมสภาบาไฮแห่งชาติแต่ละคนก็ได้บริจาคค่าอาหารเที่ยงที่เขาไม่ได้ใช้ในเวลานั้นสมทบให้อีกจำนวนหนึ่ง

มีศาสนิกชนหญิงสูงวัยผู้หนึ่งซึ่งได้รับการยกเว้นไม่ต้องถือศีลอดก็อดอาหารเที่ยงในปีนั้นด้วย เพราะเธอต้องการมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือ เธอจึงได้บริจาคเงินค่าอาหารเที่ยงทั้งหมด

เยาวชนบางคนได้คิดหาวิธีอื่นด้วยการประหยัดเงินที่ใช้ประจำวันในโรงเรียน ไม่ว่าจะอากาศจะหนาว ฝนจะตก ทางจะไกลแค่ไหน พวกเขาจะตื่นแต่เช้าตรู่แล้วเดินไปโรงเรียนและวิทยาลัย เงินเล็กน้อย ที่ได้จากการประหยัดค่ารถก็ถูกนำไปทำบุญบริจาคให้แก่กองทุนในการสร้างโรงเรียนนั้น

พวกเขาสามารถรวบรวมเงินได้ตามที่ต้องการก่อนการถือศีลอดจะสิ้นสุดลง และโรงเรียนแห่งหนึ่งที่อยู่ห่างไกลในโบลิเวียก็ได้ถูกสร้างขึ้นในนามของบาไฮศาสนิกชนแห่งสหราชอาณาจักร

บาไฮศาสนิกชนในเมืองคิโกมา ประเทศแทนซาเนียได้จัดงานเฉลิมฉลองวันนอร์วูชวันขึ้นปีใหม่เป็นเวลาสามวันใกล้ทะเลสาบในหมู่บ้านคิบริซี และได้เชิญบาไฮในหมู่บ้านใกล้เคียงมาร่วมงาน

พวกเขาได้เตรียมงานนี้มาหลายเดือน และได้สร้างกระท่อมหลังหนึ่งไว้ข้างๆ ศูนย์บาไฮในเมืองคิบริซีเพื่อรองรับคนจำนวนสองถึงสามร้อยคน สถานที่ที่มีความพร้อมที่จะรับแขกก่อนถึงวันนอร์วูช มีการประดับประดากระท่อมด้วยกิ่งไม้สีเขียวและดอกไม้สด และเตรียมพร้อมอาหารเย็น

บาไฮจากเจ็ดหมู่บ้านใกล้เคียงได้มากันเป็นกลุ่ม มีทั้งชาย หญิงและเด็กๆ กลุ่มสุดท้ายที่มาถึงมีสิบเอ็ดคนในสภาพที่อ่อนล้า มอมแมมด้วยฝุ่น ทุ่นกระเป่าเดินทางไปไว้บนศีรษะและแบกเด็ก ๆ ไว้บนหลัง กว่าจะมาถึง พวกเขาต้องเดินด้วยเท้าเป็นเวลาสามวัน มีคนถามพวกเขาว่า “ไม่มีรถประจำทางจากหมู่บ้านของคุณที่จะมาถึงที่นี่หรือ?” พวกเขาตอบว่า “มี แต่หากเราจ่ายค่ารถประจำทางแล้วเราก็ไม่มีเงินเหลือที่จะทำบุญบริจาคให้กับกองทุน” ขณะที่พูด พวกเขาก็ได้ยื่นเงิน 440 ชิลลิงด้วยความภูมิใจที่พวกเขาได้ประหยัดค่ารถเพื่อบริจาคให้แก่ธรรมสภาบาไฮแห่งคิโกมาซึ่งเป็นเจ้าภาพจัดงานเลี้ยงปีใหม่นี้

หลังจากที่ได้ค้นคว้าศาสนาบาไฮมานานกว่าหนึ่งปี ข้าราชกรบานาญสูงวัยที่มีรายได้จากเงินบำนาญจำนวนเล็กน้อยก็ได้ตัดสินใจเป็นบาไฮ

ตลอดชีวิตที่ผ่านมาเขาชอบดื่มเบียร์พร้อมกับอาหารเที่ยง แต่ตอนที่เขาเป็นบาไฮเขาก็ตระหนักว่าเขาจะดื่มสุราอีกไม่ได้และจะต้องเลิกดื่มเบียร์ตอนอาหารกลางวัน เขาจึงได้คิดคำนวณค่าเบียร์ในเวลาหนึ่งปีข้างหน้าแล้วนำเงินจำนวนนั้นบริจาคให้แก่กองทุน

คุณหมอ อ...เป็นนายแพทย์หนุ่มผู้ซึ่งเริ่มเปิดคลินิกส่วนตัว เขาได้แยกเงินทุนจำนวนเล็กน้อย ออกมาส่วนหนึ่งซึ่งเป็นส่วนที่เขาคาดว่าจะเป็ค่าใช้จ่ายของเขาจนกว่าเขาจะสามารถหาเลี้ยงชีพได้จากการรักษาคนป่วย

เขาผิดหวังมากที่คลินิกของเขาไม่สามารถทำกำไรได้เร็วอย่างที่หวังไว้ และเงินทุนของเขาก็กำลังร่อยหรอลงอย่างรวดเร็ว เวลาคผ่านไปเดือนแล้วเดือนเล่าสถานการณ์ก็ไม่ดีขึ้น จนมาถึงจุดที่เขาไม่มีเงินเหลือพอที่จะจ่ายค่าใช้จ่ายต่างๆ ได้อีกเพียงเดือนเดียวเท่านั้น เขาจึงตัดสินใจออกหางานพิเศษทำ เพื่อที่จะช่วยให้เขามีเงินพอใช้ จนกว่าเขาจะสามารถหารายได้จากคลินิกของเขา

ในช่วงเวลาเดียวกันนั้น เขาก็ได้รู้มาว่าธรรมชาติของเมืองของเขากำลังขาดแคลนเงินอย่างมาก คุณหมอ อ... จึงคิดในใจว่า “เงินที่เรามีอยู่นั้นพอประทังให้รอดเพียงหนึ่งเดือนเท่านั้น พอสิ้นเดือนเราก็จะไม่มีเงินเหลืออีกเลย ที่จริงแล้ว เงินที่มีอยู่นี้สำหรับตัวเองแล้วไม่มีประโยชน์มากนักแต่ อาจจะเป็นประโยชน์กับธรรมชาติ เราอาจจะทำบุญบริจาคให้แก่กองทุนดีกว่า” เขาจึงเซ็นเช็คแล้วส่งไปให้ธรรมชาติแห่งนั้น

คุณหมอ อ...จึงไปร้านอาหารเพื่อดื่มกาแฟด้วยเศษเงินที่เหลืออยู่ในกระเป๋า ที่นั่นเขาได้พบกับเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งบอกเขาว่า “ผมสงสัยว่าคุณจะสามารถช่วยผมได้หรือไม่ ผมทำงานตำแหน่งดีในโรงพยาบาล แต่ผมต้องการไปศึกษาต่อ คุณหมอมือดีดูแลโรงพยาบาลจึงไม่ให้ผมไปจนกว่าผมจะหาคนมาแทนได้ คุณสามารถมาทำงานที่โรงพยาบาลแห่งนี้ สัปดาห์ละสามวันได้ไหม?”

วันรุ่งขึ้น คุณหมอ อ...ก็เซ็นสัญญาทำงานหนึ่งปี ซึ่งจัดให้เขาทำงานสัปดาห์ละสามวันและช่วยให้เขาสามารถใช้เวลาที่เหลือทำงานคลินิกส่วนตัวของเขาเองได้

ไม่เห็นแหวนแต่งงานของคุณสมรสบาไฮใหม่คู่อื่นในสวีเดน เพื่อนคนหนึ่งจึงถามด้วยความแปลกใจว่า “เกิดอะไรขึ้นกับแหวนของคุณ?”

คุณละคิดว่าเกิดอะไรขึ้น? คุณสมรสคู่นี้ต้องการทำบุญบริจาคให้กองทุนบาไฮ และเท่าที่ให้ได้ก็คือ แหวนแต่งงานของเขาทั้งสองนั่นเอง

บาไฮศาสนิกชนชาวอัฟริกันคนหนึ่งอาศัยอยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง เป็นบ้านหลังย่อมๆ และมีที่ดินแปลงเล็กๆ ไร่ปลูกผักสวนครัว แต่เขามีเงินไม่มาก

เขาทำบุญบริจาคให้แก่กองทุนได้น้อยมากจนเขาคิดว่าสิ่งที่เขาบริจาคให้ไปนั้นจะนำไปใช้ทำอะไรได้ เขาคิดในใจว่า “เงินบริจาคของเราเสมือนเป็นหยดน้ำหยดหนึ่ง แต่ถ้าหนึ่งหยดของเราไปรวมกับหลายๆ หยดของคนอื่นๆ ก็จะรวมกันเป็นมหาสมุทรของพระบาฮาอูลลาห์” เมื่อคิดได้ดังนั้น เขาจึงบริจาคให้กองทุนแม้ว่าจะเป็นเงินจำนวนน้อยนิดก็ตาม

บาไฮศาสนิกชนคนหนึ่งในโลกไลโลนาตอนใต้ได้แยกแม่ไก่ตัวหนึ่งไว้ให้กับศาสนา เงินที่ได้จากการขายไข่ของแม่ไก่ตัวนั้นทั้งหมดก็จะเป็นของกองทุน ทันทีที่ไก่หยุดออกไข่ เธอก็จะขายไก่ตัวนั้นไป แล้วนำเงินจากการขายแม่ไก่ นั้นบริจาคให้กองทุนศาสนา จากนั้นก็จะเลือกแม่ไก่อีกตัวหนึ่งมาแทนที่

มีบาไฮศาสนิกชนของเมืองบอมเบย์บางคนที่มีร้านอาหารได้บริจาคเงินกำไรที่ได้จากการขายอาหารในหนึ่งหรือสองชั่วโมงแรกของแต่ละวันให้กับกองทุนศาสนา บางคนก็บริจาคเงินที่ได้จากการขายกระป๋องและขวดเปล่า ซึ่งรวมกันแล้วก็ยังเป็นเงินจำนวนมากทีเดียว

โทนี่และมาเรียเป็นบาไฮในสหรัฐอเมริกา โทนี่เป็นคนผิวดำ ส่วนมาเรียเป็นคนผิวขาว สองสามปีที่แล้วตอนที่เกิดเหตุเหยียดผิว มีการวางเพลิงเผาบ้าน ขณะนั้นบ้านที่พวกเขา กำลังสร้างเกือบจะเสร็จแล้ว ทั้งสองได้เก็บข้าวของทั้งหมดไว้ในโรงรถใหม่ และโรงรถนี้ก็ถูกเพลิงไหม้เช่นกัน พวกเขาจึงสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ไปภายในสองสามชั่วโมง ผลที่ตามมาทำให้พวกเขามีเงินเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่เป็นที่ชัดเจนว่าบริษัทประกันภัยจะจ่ายค่าสินไหมให้หรือไม่

ในช่วงนั้นมีการประชุมบาไฮในเมืองใกล้ๆ กับที่เกิดเหตุและทั้งคู่ตกลงใจจะไปเข้าร่วมประชุมนี้ ตอนที่มีการปรึกษากันเกี่ยวกับเรื่องกองทุนและมีการสนับสนุนให้บาไฮช่วยกันบริจาค โทนี่กับมาเรียจึงมองหน้ากันและซึ่งใจว่าพวกเขาจะกล้าให้คำมั่นสัญญาว่าจะบริจาคให้หรือไม่ และแล้ว นับเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ทั้งสองตัดสินใจที่จะทำอะไรบางอย่างให้กับศาสนาโดยไม่หวังผลตอบแทน พวกเขาได้ให้คำมั่นว่าจะบริจาค 2,000 ดอลลาร์ให้แก่กองทุนจากเงินค่าสินไหมที่ได้รับ และมอบอนาคตไว้ในพระหัตถ์ของพระบาฮาอูลลาห์

โทนี่กับมาเรียได้กลับจากที่ประชุมด้วยกำลังใจที่ได้จากที่ประชุมแห่งนั้น และเข้าสู่ภาวะที่จะทำ ความเข้าใจความหมายในสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับพวกเขาทั้งหมด

สองสามวันต่อมาโทนี่ได้กลับไปทำงาน เพื่อนร่วมงานที่ได้ข่าวร้ายเกี่ยวกับเขาจึงได้เตรียมของขวัญชิ้นหนึ่งไว้ให้เขา พวกเขาทุกคนได้รวมตัวกันในที่แห่งหนึ่งเพื่อแสดงความเห็นใจโทนี่และได้มอบซองให้แก่เขา โทนี่ได้ขอบคุณเพื่อนๆ และได้พูดกับพวกเขาถึงวิธีการขจัดอคติ

ขณะที่โทนี่อยู่ตามลำพัง เขาได้เปิดซอง แพบไม่น่าเชื่อว่าเขาเห็นของขวัญเป็นเงิน 2,000 ดอลลาร์

สำหรับโทนี่และมาเรีย นี่คือการยอมรับและเป็นการรับรองความเลื่อมใสศรัทธาที่แท้จริงของพวกเขา

มีปาไฮที่ยากจนคนหนึ่งในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ซึ่งไม่ทราบว่าจะแก้ปัญหาได้อย่างไร วันหนึ่งเขาได้ไปหาพระอับดุลบาฮา เขาได้เล่าให้พระอับดุลบาฮาทราบถึงสถานการณ์อันเลวร้ายของเขาและได้ขอคำแนะนำจากพระอับดุลบาฮาว่าเขาควรจะทำอย่างไรดี พระอับดุลบาฮาทรงบอกให้เขาทำบุญบริจาคบางสิ่งบางอย่างให้แก่กองทุนศาสนา

ชายคนนั้นก็กลับมาด้วยความละเหี่ยใจ “เราไม่มีเงิน” เขาคิด “แต่ท่านนายกลับบอกให้เราทำบุญบริจาคให้แก่กองทุน เป็นไปได้ไหมที่เราพูดกับพระองค์ไม่ชัดเจน?”

เดือนหนึ่งผ่านไป สถานการณ์ของชายยากจนนั้นก็เลวร้ายลงกว่าแต่ก่อน เขาหางานทำไม่ได้ และได้ใช้เงินเศษเหรียญที่เหลือไปแล้ว เขาจึงกลับไปหาพระอับดุลบาฮาอีกครั้งและกล่าวว่า “ท่านนายที่เคารพรัก ข้าพเจ้ายากจนขั้นแค้น ขาดสิ่งจำเป็นในการยังชีพ ข้าพเจ้าไม่อาจทนอยู่ในสภาพเช่นนี้ต่อไปได้อีกแล้ว ข้าพเจ้าต้องทำอย่างไรต่อไป?” พระอับดุลบาฮาทรงตอบว่า “เราได้บอกเจ้าไปแล้วว่าให้ทำอะไร”

ชายคนนั้นจึงกลับบ้านด้วยความเศร้าใจ เขาร่ำไห้และสวดมนต์เสียดัง ร้องขอให้สวรรค์เมตตาพระอับดุลบาฮาได้ทรงบอกให้เขาทำบุญบริจาคให้แก่กองทุน แต่เขาไม่มีอะไรจะให้ เขาจึงมองไปรอบๆ ห้อง พบว่ายังมีข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวเหลืออยู่บ้าง เขาจึงได้นำของเหล่านั้นไปขายที่ตลาดและนำเงินที่ได้มาทำบุญบริจาคให้แก่กองทุน

เมื่อเขากลับถึงบ้าน เขาได้พบชายสองคนรอเขาอยู่ที่ประตูบ้าน ทั้งสองกล่าวว่า “พวกเราฝ้าติดตามหาที่อยู่ของท่านมาร่วมเดือนแล้ว ในที่สุดวันนี้เรารู้ว่าท่านอยู่ที่ไหน มีคนแนะนำชื่อของท่านให้กับเราเนื่องจากเรากำลังหาคนที่ชื่อสัตย์มาร่วมทำงานกับเรา เรามีงานที่ดีที่จะให้ท่านทำ”

ชายคนนั้นคิดในใจว่า “ขอพระผู้เป็นเจ้าของโปรดอภัยข้าพเจ้าด้วยเถิด ข้าพเจ้าควรที่จะเชื่อฟังทำตามพระอับดุลบาฮาตั้งแต่เดือนที่แล้ว”

มีเยาเวนบาไฮเชื้อสายจีนคนหนึ่งในประเทศไทย กำลังเก็บออมเงินเพื่อตัดฟันซึ่งต้อง
ใช้เงิน 700 บาท

เธอเป็นนักศึกษาแพทย์ซึ่งมีเงินไม่มากนัก เธอพยายามที่จะประหยัดให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ใน
วันที่จะไปทำฟันกับทันตแพทย์ เธอได้นับเงินที่มีอยู่ทั้งหมดซึ่งมีถึง 820 บาท เธอจึงตัดสินใจทำบุญ
บริจาคให้แก่กองทุนบาไฮ 100 บาท เพราะทราบดีว่าที่เหลืออีก 20 บาทนั้นเพียงพอสำหรับค่าอาหารใน
วันนั้น

จากนั้น เธอได้ไปพบทันตแพทย์ตามนัด ปรากฏว่าทันตแพทย์ตัดสินใจแล้วเช่นกันว่าเขาจะคิด
ค่าตัดฟันเธอเพียง 300 บาทเท่านั้น

มีบาไฮคนหนึ่งได้กล่าวว่า “ทุกครั้งที่ฉันเสียสละเป็นพิเศษในการทำบุญบริจาคให้แก่กองทุน
ศาสนา พระผู้เป็นเจ้าของจะทรงจ่ายคืนกลับมาให้ทันทีในจำนวนที่มากกว่าที่ฉันได้บริจาคให้เสียอีก
เหตุการณ์ในลักษณะเช่นนี้ได้เกิดขึ้นมาหลายครั้งหลายหนแล้วจนฉันละเอียดใจมาก บางครั้งพระองค์ทรง
ใช้วิธีแปลกๆ ในการให้เงินแก่ฉัน

“มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ฉันได้สะสมเงินไว้เป็นเวลาหลายเดือนเพื่อจะซื้อจักรเย็บผ้า แต่พอได้ทราบข่าว
ว่าเงินกองทุนแห่งชาติติดลบและต้องการเงินบริจาคด่วน ฉันก็ตัดสินใจนำเงินที่ออมไว้มาทำบุญบริจาค
ทั้งที่รู้ว่าอีกนานกว่าที่ฉันจะสามารถซื้อจักรเย็บผ้าได้

“สองวันต่อมา ฉันก็ได้รับจดหมายจากสรรพากร แจ้งมาว่าฉันได้จ่ายภาษีเกินไว้เมื่อสองสามปีที่
แล้วซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ฉันทำงานได้เงินเดือนสูง แล้วฉันก็ได้รับเงินที่จ่ายเกินไปกลับคืนมา

“ตอนนั้น ฉันได้ถามคุณว่า มีใครไหมที่ได้ข่าวว่าทางสรรพากรได้จ่ายเงินที่พวกเขาได้เรียกเก็บ
เกินไปคืนให้มา?”

“อย่างที่ฉันได้เล่าให้ฟังว่า บางครั้งฉันก็รู้สึกละเอียดใจเมื่อจะทำบุญบริจาคให้แก่กองทุน เพราะ
ทราบดีว่าพระผู้เป็นเจ้าของจะทรงตอบแทนฉันไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง แล้วฉันจะโน้มน้าวพระผู้เป็นเจ้าของ
ดีว่าฉันไม่ได้หวังสิ่งใดตอบแทน?”

แคทรีนยิ้มกับตัวเองขณะที่เธอหวนคิดถึงประสบการณ์ที่เธอได้รับจากการทำบุญบริจาคให้แก่กองทุนและบทเรียนที่ได้รับจากการบริจาค

ตอนที่เธอยังเป็นสาวและทำงานได้เงินเดือนระดับปานกลาง วันหนึ่งเธอได้ตัดสินใจว่าเธอยอมรับพระผู้เป็นเจ้าอย่างเต็มหัวใจ เธอจึงได้ทำบุญบริจาคเงินเดือนหนึ่งเดือนให้แก่กองทุนและวางใจว่าพระองค์จะทรงจัดหาสิ่งจำเป็นให้แก่เธอ เธอได้จ่ายค่าเช่าห้องและบริจาคเงินที่เหลือซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายตลอดทั้งเดือน เธอรู้สึกพอใจมากกับตัวเองที่ได้ทำการเสียสละอย่างสูงและมีความมั่นคงศรัทธาอย่างแรงกล้าในพระผู้เป็นเจ้า

แคทรีนได้กักตุนอาหารไว้อย่างพอเพียงและหวังจะได้รับเช็คที่ส่งมาทางไปรษณีย์

หลายวันผ่านไปเช็คก็ยังไม่มาถึง เธอไม่ได้อดอาหารแต่ต้องเริ่มเดินไปทำงานเนื่องจากเธอไม่สามารถจ่ายค่าโดยสารรถประจำทางได้ หากเช็คยังไม่มา ในไม่ช้าสถานการณ์ก็จะเริ่มหมดหวัง และแล้วเช้าวันหนึ่งก็มีซองๆ หนึ่งมาถึง แคทรีนได้เปิดซองด้วยความโล่งใจ “มันเป็นเช็คที่เราเผ้ารอแน่” เธอคิดที่จริงแล้วมันไม่ใช่เป็นเช็คที่เธอหวังไว้ เนื่องจากเช็คใบนี้มีค่าเพียงยี่สิบห้าเซ็นต์ ยี่สิบห้าเซ็นต์ที่ต้องใช้ทั้งเดือน

จากนั้นเธอก็หัวเราะเยาะตัวเองที่เพิ่งนึกได้ว่า แม้เธอจะเชื่อว่าเธอนั้นได้ทำการเสียสละและมอบความไว้วางใจทั้งหมดในพระผู้เป็นเจ้าแล้ว แต่ความจริงแล้วเธอได้อาศัยอาหารที่เธอได้เก็บตุนไว้และเงินที่เธอคาดว่าจะได้รับมากกว่า

แคทรีนเป็นหนึ่งในบรรดาผู้โชคดีที่ได้เห็นสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าทรงสอนไว้

หลังจากนั้นไม่นาน เช็คที่เธอเผ้ารอก็มาถึง

บาไฮคนหนึ่ง ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งในอิหร่านได้ทำบุญบริจาคเงินจำนวนหนึ่งให้แก่กองทุนตลอดชั่วชีวิต เมื่อเขาถึงแก่กรรมลง บุตรคนหนึ่งของเขาซึ่งมิได้เป็นบาไฮก็ได้นำใบเสร็จรับเงินทั้งหมดพร้อมกับกลุ่มเพื่อนที่เป็นอันธพาลไปยังบ้านของบาไฮผู้เป็นที่รู้จักกันดีในหมู่บ้าน พวกเขาตะโกนว่า “พวกแกบาไฮได้เอาเงินเหล่านี้ไป และพวกเรามาที่นี่เพื่อทวงคืน” เนื่องจากบาไฮคนนั้นไม่คืนเงินให้ พวกอันธพาลจึงรุมทำร้ายเขาจนอาการสาหัสต้องนำตัวส่งโรงพยาบาลและพักรักษาตัวอยู่ระยะหนึ่ง

เหล่าอัครพาลจึงพากันไปที่บ้านอีกหลังหนึ่งของบาไฮซึ่งเป็นเหรียญทองของธรรมสภาบาไฮใน หมู่บ้านถัดไป บาไฮคนนี้ให้เงินคืนตามที่พวกเขาเรียกร้องซึ่งเป็นเงินส่วนตัวของเขาเองและได้เอา ใบเสร็จรับเงินทั้งหมดไว้เพื่อที่ว่าเหล่าอัครพาลจะไม่ไปรังควานบาไฮคนอื่น ๆ ได้อีก

ท่านประสงค์จะเน้นย้ำอีกครั้งว่าภายใต้ทุกสถานการณ์ มิให้ศาสนิกชนรับเงินช่วยเหลือจากผู้ที่มีโช้บาไฮเพื่อนำมาใช้ในกองทุนที่เกี่ยวข้องกับการบริหาร เป็นต้นว่า การก่อสร้างสักการะสถานและการ บริหารระดับชาติหรือระดับท้องถิ่น เนื่องจากเหตุผลสองประการคือ ประการแรก เนื่องจากสถาบันต่างๆ ที่บาไฮศาสนิกชนค่อยๆ สร้างขึ้นมานี้เป็นของขวัญที่พระบาฮาอูลลาห์ทรงมอบให้แก่โลก ประการที่สอง การรับเงินทำบุญบริจาคจากผู้ที่มีโช้บาไฮเพื่อนำไปงานของศาสนาโดยเฉพาะจะก่อความยุ่งยากและปัญหาที่ จะตามมากับผู้อื่นไม่ช้าก็เร็ว และนั่นจะก่อให้เกิดอันตรายแก่องค์กรของศาสนาอย่างประมาทมิได้

จากจดหมายที่เขียนในนามของท่านโช้กิ เอฟเฟนดิ

ชีวิตของ อนิตา มุนเซิน เธอมีความหวังใคนรอบข้างเสมอ เธอไม่มีความเห็นแก่ตัว ความ สดใสรื่นเริงของเธอยังความสุขแก่คนรอบข้าง ช่วงเวลาแห่งวันเพิ่มพิเศษ อัยยัม มีฮา เด็กแต่ละคนใน ชุมชนแห่งนั้นจะได้รับของขวัญจากเธอ

ในช่วงสุดท้ายของชีวิต เธอไม่สามารถมาร่วมชุมนุมสังสรรค์ได้แต่เธอจะส่งเงินทำบุญบริจาค ให้แก่กองทุนทุกเดือนทางไปรษณีย์ เพื่อช่วยเหลือเธอ ธรรมสภาบาไฮท้องถิ่นจึงได้จัดหาแสดมภ์ ของที่ จำหน่ายไว้แล้วให้เธอใช้ อนิตาจึงได้เขียนจดหมายขอบคุณธรรมสภาที่จัดส่งของให้แก่เธอ แล้วเขียน เพิ่มเติมว่า “ โปรดอย่าได้ติดแสดมภ์บนซองจดหมาย เพราะกองทุนศาสนายังต้องการเงินไว้ใช้”

คามรานมีแวงเป็นนักธุรกิจที่ดีตั้งแต่เขามีอายุเพียงสิบสามปี ในขณะที่เด็กในวัยเดียวกันใช้เงิน ไปกับของเล่นต่างๆ ซอคโกเลียตและไอศกรีม คามรานจะเก็บเงินทุกบาททุกสตางค์ที่เขามี เขาจะไม่เก็บ เงินไว้ที่บ้านด้วยวิธีที่หากนำเงินไปฝากไว้ที่ธนาคารเขาจะได้รับดอกเบี้ย

เมื่อคามรานอายุได้สิบห้าปี คุณพ่อและคุณแม่ของเขาจะยกเงินที่พวกเขาถืออยู่ในธนาคารให้แก่ เขาในวันคล้ายวันเกิดทุกปีของเขา เงินที่สะสมนี้พอกพูนขึ้นเรื่อยๆ จนเป็นเงินก้อนใหญ่ คามรานมักจะ ปรึกษากับคุณพ่อคุณแม่ของเขาว่าจะทำอะไรกับเงินเมื่อเขาโตขึ้น ในระหว่างนั้น เขาได้ศึกษาเกี่ยวกับ

การเปิดบัญชีเงินฝากกับธนาคารในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้แน่ใจว่าเขาจะได้รับผลประโยชน์สูงสุดกับเงินของเขา บางครั้งเขาก็ถอนเงินต้นจากธนาคารหนึ่งไปฝากกับอีกธนาคารหนึ่งโดยอธิบายกับคุณพ่อคุณแม่ของเขาว่าอีกธนาคารหนึ่งให้ดอกเบี้ยที่สูงกว่า

อยู่มาวันหนึ่ง คามรานได้ประกาศให้ทราบอย่างไม่คาดหมายว่า “ผมตัดสินใจที่จะถอนเงินออกจากธนาคารแล้วนำไปทำบุญบริจาคให้แก่กองทุนบาไฮ” คุณพ่อคุณแม่ของเขามองหน้ากันอย่างไม่เชื่อหู คามรานอธิบายว่า “ผมได้คิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ดีแล้ว หากผมฝากเงินไว้ในธนาคาร ดอกเบี้ยที่ได้รับก็เป็นแค่เงินที่พอกพูนขึ้น แต่ถ้าผมทำบุญบริจาคให้แก่กองทุนบาไฮเพื่อใช้ตามวัตถุประสงค์ นั่นจะเป็นการรับใช้พระบาฮาอูลลาห์และเราทั้งหมดก็จะได้รับประโยชน์ด้วย กองทุนบาไฮนี้จะเป็นธนาคารที่จะให้ผลประโยชน์คุ้มค่ากว่าสถาบันการเงินอื่นๆ ทั้งหมด”

หลังจากที่คุณแม่ถึงแก่กรรม จูเลียเพิ่งมีอายุเพียงสิบขวบตอนที่เธออาสาสมัครไปอยู่ที่เกาะเซนต์อันตันกับคุณพ่อ ก่อนที่เธอจะจากบ้านเกิดเมืองนอนในอเมริกา บาไฮศาสนิกชนที่นั่นได้มอบของขวัญเป็นที่ระลึกก่อนจากกัน มันคือสมุดสะสมแสตมป์สองเล่มที่เหมือนกันทุกประการ

จูเลียไม่มีความสนใจในเรื่องแสตมป์แต่เธอก็ได้นำสมุดสะสมแสตมป์ที่ได้มาใส่ลงในกระเป๋าเดินทางพร้อมกับสิ่งของอื่นๆ และกระเป๋านั้นก็ถูกส่งไปยังเกาะเซนต์อันตัน

หลายสัปดาห์ต่อมา เธอก็ได้เดินทางมาถึงเกาะเล็กๆ แห่งนี้ซึ่งเป็นบ้านใหม่และเริ่มนำสิ่งของออกจากกระเป๋าเดินทาง ที่นี่ทุกอย่างในกระเป๋าคือมีค่ามากกว่าตอนที่อยู่ในอเมริกา ในบรรดาสิ่งของที่นำออกมาคือสมุดสะสมแสตมป์สองเล่ม เธอเปิดเล่มหนึ่งซึ่งเขียนอวยพรไว้ดังนี้

“สำหรับจูเลีย แสตมป์เหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งของเกาะแห่งนี้จะมีค่าอย่างมากในวันข้างหน้า แล้วเหตุใดจึงมีสองเล่มเล่า? จูเลียที่รัก เล่มหนึ่งเป็นของหนู ส่วนอีกเล่มหนึ่งเป็นของพระบาฮาอูลลาห์ (แน่นอน คือสำหรับกองทุนบาไฮ)

จูเลียจึงเกิดความคิดว่า “หนูสามารถเก็บออมไว้เพื่อกองทุนบาไฮโดยการสะสมแสตมป์เหล่านี้ไว้” ขณะที่เธอรีบไปยังร้านที่เธอเคยเห็นแสตมป์ที่สวยงามจัดแสดงไว้ แสตมป์จึงกลายเป็นสิ่งที่เธอให้ความสนใจในทันใด

ตีพู่เป็นเด็กน้อยชาวอินเดีย คุณพ่อของเขาเป็นเหรียญกษาปณ์แห่งรัฐรัฐหนึ่งในประเทศนั้น เมื่อครั้งที่สภาบาไฮแห่งรัฐนั้นได้ตัดสินใจว่าพวกเขาจะดูแลตนเองทางการเงิน ตีพู่ได้ยื่นคุณพ่อคุณแม่ของเขาคุยกับเพื่อนๆ บาไฮในเรื่องนี้อยู่บ่อยครั้ง เขาจึงได้ตระหนักว่าบาไฮทุกคนต้องทำบุญบริจาคให้กองทุนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ดังนั้นเมื่อคุณแม่ของเขาถามเขาในวันหนึ่งว่า “ตีพู่ ลูกจะทำบุญบริจาคให้กองทุนเท่าไร?” เขามีคำตอบอยู่แล้วว่า “ยี่สิบห้ารูปีทุกเดือนครับ” คุณแม่ของเขาไม่ได้ใส่ใจในคำตอบของเขามากนัก จึงพูดว่า “ลูกต้องคิดให้ดีก่อนตัดสินใจนะ ลูกได้เงินไปโรงเรียนเดือนละสามสิบรูปี คือได้วันละหนึ่งรูปี หากลูกทำบุญบริจาคให้กองทุนยี่สิบห้ารูปีแล้ว ลูกก็จะเหลือเพียงห้ารูปีที่จะใช้ทั้งเดือนนะ” ตีพู่ยังคงยืนยันว่าเขาอยู่ได้กับเงินห้ารูปี คุณแม่ของเขายังคงสงสัยต่อไปอีกว่า “ลูกต้องเข้าใจนะว่าแม่จะไม่ให้เงินลูกมากกว่าห้ารูปีต่อเดือน เงินที่เหลือของลูกจะถูกนำไปบริจาคเข้ากองทุนหมด” ตีพู่ให้ความมั่นใจกับคุณแม่ของเขาว่าเขาเข้าใจดีในเรื่องนี้

แปดเดือนผ่านไป ตีพู่ยังคงรักษาคำพูดของเขา เงินทำบุญบริจาคของเขาได้เข้ากองทุนบาไฮทุกเดือนตามคำสัญญา

เจสรีน กำลังฟังบทสวดมนต์บาไฮทางวิทยุในขณะที่คุณแม่ของเธอกำลังทำอาหารเช้า เธอชอบฟังบทสวดมนต์ทุกเช้า และคนที่อ่านบทสวดมนต์ออกอากาศก็มีใครอื่น แต่เป็นคุณครูที่โรงเรียน เป็นคุณครูที่เธอรัก แต่วันนี้หลังจากบทสวดมนต์จบลง เธอได้ยินสิ่งที่ทำให้เธอตกใจ คุณครูกล่าวว่ารายการสวดมนต์ภาคเช้านี้จะต้องยุติลงเนื่องจากไม่มีเงินที่จะดำเนินการออกอากาศต่อ

เจสรีนคิดถึงเงินหนึ่งดอลลาร์ที่มีอยู่ในกระเป๋า ซึ่งจะต้องใช้จ่ายในการซื้ออาหารกลางวัน ขนม อร่อยๆ และน้ำผลไม้ เธอได้ตัดสินใจอย่างรวดเร็วว่า วันนี้เธอจะบริจาคเงินดอลลาร์นั้นให้แก่กองทุน เธอเอง เจสรีน ที่จะช่วยจ่ายค่าออกอากาศทางวิทยุของบาไฮ

เด็ก ๆ วัยระหว่าง 10-11 ปีในชั้นเรียนเด็กบาไฮในประเทศอิหร่านได้บอกกับคุณครูว่า พวกเขาต้องการทำบุญบริจาคให้แก่กองทุนบาไฮเช่นกัน แต่พวกเขาไม่มีเงินเป็นของตนเอง คุณครูจึงได้แนะนำว่ามีสองสามวิธีที่เด็ก ๆ จะสามารถออมเงินได้ ตัวอย่างเช่น ถ้าพวกเขาเดินทางไกลมาโรงเรียน พวกเขา ก็อาจตื่นเช้าหน่อยแล้วเดินมาโรงเรียนแทนที่จะขึ้นรถประจำทาง หากเด็กคนใดที่ได้เงินมาซื้อเครื่องเขียนพวกเขาอาจจะใช้ปากกาและกระดาษอย่างประหยัด แล้วนำเงินนั้นไปทำบุญบริจาคให้กองทุน

มีเด็กหลายคนที่มีฐานะยากจน แต่พวกเขาทุกคนก็พยายามออมเงินเล็กๆ น้อยๆ เพื่อทำบุญบริจาคให้แก่ศาสนา หนึ่งในจำนวนนั้นยากจนขนาดที่ว่านิ้วโป้งลอดออกมาจากรูขาดของรองเท้าผ้าที่เขาสวมใส่ เพื่อแก้ปัญหานี้ เขาจึงสวมรองเท้าสลับข้างกัน คือเท้าซ้ายใส่รองเท้าข้างขวา และเท้าขวาใส่รองเท้าข้างซ้าย แต่กระนั้นเด็กคนนี้ก็เป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่พัฒนานิสัยทำบุญบริจาคให้กองทุนเป็นครั้งคราวแม้จะเป็นเงินเพียงน้อยนิดก็ตาม

เย็นวันหนึ่งในงานฉลองบุญสิบเก้าวัน ก็มีข้อเสนอแนะหลายข้อเกี่ยวกับการเพิ่มเงินให้กองทุนชายคนหนึ่งได้ชี้ให้เห็นว่าเด็ก ๆ บาไฮก็ควรได้รับการส่งเสริมให้ทำบุญบริจาคสิ่งของที่ตนมีให้แก่กองทุน เขากล่าวว่า “ตัวอย่างเช่น ตอนที่เด็กต้องการใช้เงินซื้อไอศกรีม ควรมีคนเตือนให้เขานำเงินนั้นไปใส่ลงในกล่องรับบริจาคจะดีกว่า”

เด็กหญิงเล็กๆ อายุสี่ขวบคนหนึ่งยกมือขึ้นเพื่อขออนุญาตพูดแล้วหันหน้าไปหาชายคนนั้นแล้วพูดอย่างตื่นเต็นว่า “คำแนะนำของคุณดูจะไม่ถูกค่ะ คุณดูไม่ทราบหรือคะว่าไอศกรีมนั้นจะละลายในกล่องรับบริจาคนั้น”

หลายปีมาแล้วมีบางอย่างที่ดีเกิดขึ้นในชุมชนบาไฮในประเทศอัฟริกาที่ซึ่งมีคนยากจนจำนวนมากมาย

บาไฮเหล่านี้มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะประกาศศาสนาในเมืองแต่พวกเขาไม่มีเงินจากนั้น ในงานฉลองบุญสิบเก้าวันครั้งหนึ่งมีคนได้อธิบายถึงลักษณะทางธรรมของการทำบุญบริจาคและการมีส่วนร่วมของเพื่อนๆ ในการทำบุญบริจาคให้แก่กองทุนนั้นจะสามารถก่อให้เกิดผลดีได้อย่างไร กล่าวกันว่าท่านศาสนิกบาลได้ย้ำเตือนพวกเราหลายครั้งว่า หากเราลุกขึ้นรับใช้อย่างพร้อมใจกันแล้ว หมู่เทวัญเบื้องบนก็จะมาช่วยเหลือเราแล้วเราจะประหลาดใจกับพระพรและการรับรองที่เราจะได้รับ กล่าวกันว่า พลังอำนาจทางจิตวิญญาณอันทรงอำนาจยิ่งใหญ่มจะได้รับมาจากบาไฮขณะที่บาไฮทุกคนร่วมกันทำบุญบริจาคให้แก่กองทุน กล่าวคือเงินหนึ่งร้อยดอลลาร์ที่รวบรวมได้จากทุกคนในชุมชนจะดีกว่าหนึ่งพันดอลลาร์ที่ได้มาจากบาไฮเพียงหนึ่ง สอง หรือสามคน

บาไฮในเมืองนั้นไม่เคยร่วมกันทำบุญบริจาคให้แก่กองทุนอย่างเต็มที่ แต่หลังจากที่ได้ฟังเกี่ยวกับ

อาณิสงค์และผลบุญของการทำบุญบริจาคอย่างพร้อมใจกันแล้ว พวกเขาก็ตัดสินใจที่จะลองทำดู เย็นวันนั้นทุกคนในชุมชน แม้กระทั่งเด็กเล็กๆ ต่างพากันหยอดเงินลงในกล่องรับบริจาค

เหรียญก็ไม่ประทับใจที่ว่าเงินหนึ่งร้อยดอลลาร์จะสามารถบรรลุได้ยิ่งกว่าหนึ่งพันดอลลาร์ ตอนนั้นก็ได้นับเงินที่รวบรวมมาจากกล่องรับบริจาคนั้น แล้วกล่าวเยาะเย้ยว่า “ทุกคนในชุมชนของเราต่างช่วยกันทำบุญบริจาคเพื่อการประกาศศาสนา และเราก็ได้รวบรวมเงินมาได้ตั้งสามดอลลาร์กับอีกสิบเซ็นต์” แล้วพูดต่อว่า “ผมคิดว่าเราคงจะไม่สามารถประกาศศาสนาได้ด้วยเงินเพียงสามดอลลาร์กับอีกสิบเซ็นต์นี้”

เด็กหนุ่มอายุราวสิบสองสิบสามปีได้ลุกขึ้นและกล่าวตอบเขาว่า “คุณเป็นเพียงเหรียญกคนหนึ่งเท่านั้น แต่เหล่าหมู่เทวัญเบื้องบน หากองค์เหล่านั้นดำริว่าเราสามารถประกาศศาสนาได้ด้วยเงินสามดอลลาร์กับอีกสิบเซ็นต์ เราก็จะทำ”

ชุมชนได้ปรึกษาหารือกันว่าจะทำอย่างไรกับเงินสามดอลลาร์กับอีกสิบเซ็นต์และได้ตัดสินใจซื้อหนังสือให้ห้องสมุด เลขานุการซึ่งยังไม่ได้อ่านหนังสือเล่มนั้นก็ได้พกหนังสือไปอ่านบนรถประจำทาง ขณะเดินทางกลับบ้าน ที่ป้ายรถประจำทางแห่งหนึ่งก็มีชายคนหนึ่งเปียกฝนขึ้นมาและมองหาที่นั่ง ซึ่งมีที่นั่งเดียวเหลืออยู่คือข้างๆ เลขานุการคนนั้น

ขณะที่เขานั่งลงเลขานุการก็ขยับที่นั่งด้วยเกรงว่าน้ำจะหยดถูกหนังสือของเธอ จากนั้นก็อ่านหนังสือต่อไปอย่างใจจดจ่อ ชายที่นั่งอยู่ข้างๆ เธอก็ชายตามองดูหนังสือที่เธอกำลังอ่าน แล้วถามว่า “คุณกำลังอ่านอะไรอยู่ครับ?” เลขานุการไม่ต้องการให้คนมาขัดจังหวะ จึงตอบว่า “ฉันกำลังอ่านหนังสือ” ชายคนนั้นก็เปลี่ยนเรื่องแล้วพูดว่า “หนังสือดูน่าสนใจ ผมขอถามว่าเป็นหนังสือประเภทไหน?” เธอตอบอย่างหมดความอดทนว่า “ถ้าต้องการทราบก็ได้ ฉันกำลังอ่านหนังสือบาไฮ คุณคงเคยได้ยินเกี่ยวกับศาสนาบาไฮมาบ้างแล้วใช่ไหม?” เขาตอบว่า “ไม่เคยได้ยินมาก่อน แต่อยากทราบว่าคืออะไร?” ทันใดนั้นเลขานุการก็ตระหนักว่าเธอไม่สุภาพ จึงรีบเปลี่ยนทัศนคติทันที เธอจึงได้เล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับศาสนาบาไฮ เกี่ยวกับชุมชนเล็กๆ และความพยายามของชุมชนที่จะบอกเล่าผู้คนในเมืองนี้ให้รู้เกี่ยวกับข่าวสารอันประเสริฐของพระบาฮาอูลลาห์ แต่ไม่มีเงินที่จะทำได้ เขาฟังด้วยความสนใจ จากนั้นเขาได้บอกเธอว่าเขาเป็นบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง เย็นวันนั้นภรรยาของเขาซึ่งปกติจะมารับเขากลับบ้าน หลังเลิกงานได้โทรศัพท์มาบอกว่าลูกคนหนึ่งของเขาป่วยและเธอมารับเขาไม่ได้ และนี่เป็นครั้งแรกในหกหรือเจ็ดปีที่เขานั่งรถประจำทางกลับบ้าน และนั่นทำให้เขาได้มานั่งข้างๆ เธอ

เขาได้ขอยืมหนังสือเพื่อนำไปอ่านที่บ้าน เธอตอบว่าได้ ตอนที่เขามาคืนหนังสือ เธอได้แนะนำเขาให้ชมชนบาไฮรู้จัก เขารู้สึกประทับใจมากในสิ่งที่เขาได้อ่านและได้สัมผัสความจริงใจของเพื่อนบาไฮ ดังนั้นเขาจึงตกลงใจที่จะช่วยบาไฮศาสนิกชนดังนี้:

เขาได้ส่งนักข่าวและช่างภาพมาพบกับธรรมสภาบาไฮท้องถิ่น ผลก็คือมีการตีพิมพ์สองบทความเกี่ยวกับศาสนาบาไฮในหัวข้อ “ศาสนาใหม่ในเมือง” หลังจากนั้นเขาก็ได้เขียนบทความเกี่ยวกับศาสนาบาไฮเป็นชุดซึ่งมีสิบสามบทความ จบลงที่พระบาฮาอูลลาห์ –พระผู้เป็นนายแห่งสวนองุ่นและคนเลี้ยงแกะแห่งมนุษยชาติ

เขาอนุญาตให้บาไฮใช้ห้องประชุมของสำนักพิมพ์ได้ เป็นห้องโถงใหญ่อยู่ที่ชั้นสองเพื่อใช้ประชุมประกาศศาสนา เขาได้ส่งนักข่าวและช่างภาพไปถ่ายทำรายการทั้งหมดซึ่งนับว่าเป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่

เขายังได้จัดให้บาไฮได้ออกรายการวิทยุและโทรทัศน์อย่างละสองรายการ

หากชมชนบาไฮในเมืองนั้นต้องจ่ายเงินเพื่อประกาศศาสนาที่ทำโดยชายคนที่ยุบหนอประจำทางคนนั้น ชมชนบาไฮอาจต้องจ่ายเงินหนึ่งหมื่นห้าพันดอลลาร์ แต่ด้วยพระพรนี้ได้มาถึงพวกเขา เนื่องจากพวกเขาทุกคนได้ร่วมแรงร่วมใจกันทำบุญบริจาคสามดอลลาร์กับอีกสิบเซ็นต์แก่กองทุนนั่นเอง

จดหมายจากเพื่อนที่ท่านรู้จัก

เพื่อนที่รัก

นับแต่บรรพกาล ข้าพเจ้าได้รับใช้ผู้รับใช้ของพระบาฮาอุลลาห์ทั่วโลก ข้าพเจ้าได้ให้การสนับสนุนการทำงานที่ศูนย์กลางศาสนาแห่งโลกของพระบาฮาอุลลาห์ ข้าพเจ้าได้ช่วยธำรงรักษางานของสถาบันบาไฮทั่วโลก งานของพระหัตถ์ศาสนา งานของคณะกรรมการที่ปรึกษาศาสนาภาคพื้นทวีป งานของธรรมนูญบาไฮแห่งชาติ งานของอนุกร งานของธรรมนูญบาไฮท้องถิ่นและงานผู้ช่วย

ข้าพเจ้าได้สร้างโรงเรียนบาไฮ สักการะสถานและศูนย์กลางบาไฮหลายแห่ง และยังสามารถให้การสนับสนุนครูเดินทางสอนศาสนาเต็มเวลาตลอดจนโครงการสอนศาสนาต่างๆ ข้าพเจ้าได้ส่งครูเดินทางสอนศาสนาไปยังภาคพื้นตะวันออกและตะวันตกของโลก ข้าพเจ้าได้ให้การส่งเสริมสนับสนุนการประชุมระดับท้องถิ่น ระดับชาติและนานาชาติ ข้าพเจ้าเป็นผู้ดูแลตัวแทนบาไฮในสหประชาชาติและในองค์กรเอกชนต่างๆ ข้าพเจ้าทำงานหนักทุกวันคืนตั้งแต่ต้นตลอดมา

เพื่อนๆ ที่รัก ข้าพเจ้าได้อดทนต่อการทดสอบจากคนหลายรุ่น ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้คนหลายล้านคนได้ทราบความหมายและแก่นสาระของการดำรงอยู่ของพวกเขา ข้าพเจ้าได้เชิญชายหญิงทุกชนชั้นสังคม เศรษฐกิจและเชื้อชาติที่กำลังค้นหาแหล่งที่พักหลังจากที่ได้ค้นหาและเผชิญกับความไม่เที่ยงแท้แน่นอน ผู้ที่กำลังแสวงหาความสงบสุข ความมั่นคงปลอดภัยและเหตุผลของการมีชีวิตอยู่... เพื่อนที่รัก เพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้รับใช้ท่านทั้งหลายต่อไปได้เป็นอย่างดี ท่านทั้งหลายจะต้องบำรุงเลี้ยงข้าพเจ้าตลอดเวลาเพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้มีสุขภาพที่แข็งแรงอยู่รับใช้ท่านทั้งหลายตลอดไป เพื่อนที่รัก ข้าพเจ้าจำเป็นต้องมีท่านทั้งหลาย ดุจดังที่ท่านทั้งหลายจำเป็นต้องมีข้าพเจ้าเช่นกัน

จากเพื่อนของท่าน

กองทุนบาไฮ